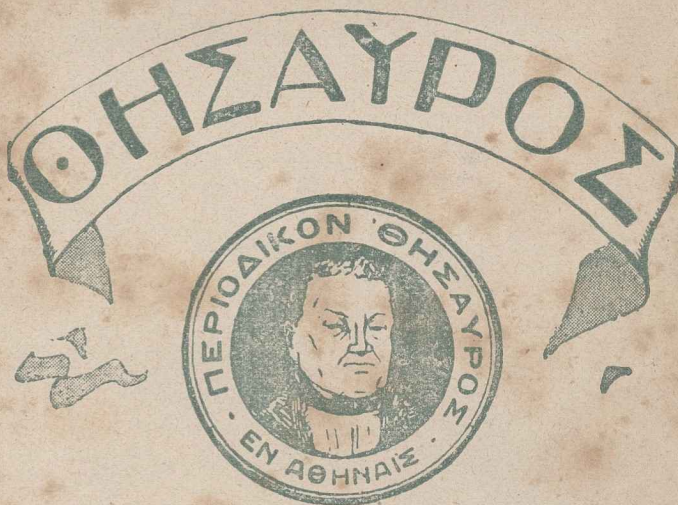

ΤΟ ΤΕΡΠΝΟΤΕΡΟΝ ΚΑΙ ΔΙΔΑΚΤΙΚΩΤΕΡΟΝ
ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ
ΧΡΗΣΙΜΟΝ ΚΑΙ ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΟΝ
ΓΙΑ ΠΑΣΑΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΝ ΔΙΑ ΠΑΣΑΝ ΤΑΞΗΝ ΚΑΙ ΗΛΙΚΙΑΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ
ΟΔΟΣ ΚΟΡΑΗ ΑΡΙΘΜΟΣ 4
ΣΤΟΑ ΝΕΟΥ ΑΣΤΕΡΟΣ

ΕΤΟΣ Α-ΑΡ. 71· ΑΘΗΝΑΙ 4 ΜΑΪΟΥ 1924

ΘΗΣΑΥΡΟΣ,

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

Γραφεία ὁδὸς Κοραΐ ἀρ. 4

Στοιὰ «Ν. Αστέως»

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Διὰ τὰς Ἀθήνας Δρ. 70

Ἑπαρχίας 75

Ἐξωτερικῶν Φρ. χρ. 20

ΤΑΚΤΙΚΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑΤΑΙ!

ΟΙ ΕΠΙΦΑΝΕΣΤΕΡΟΙ

ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΛΟΓΟΓΡΑΦΩΝ

ΕΚΛΑΓΜΕΝΩΝ ΤΩΝ ΣΠΙΣΤΗΜΩΝ

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΠΙΣΤΟΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

ΚΟΙΝΩΝΙΑ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΔΩΡΕΑ

ΗΜΕΡΟΜ.

ΑΡΙΘ.

36032

ΘΗΣΑΥΡΟΣ.

ΑΘΗΝΑΙ

Ὁδὸς Κορυαῖ ἄρ. 4 (Στοὰ «Ν. Ἀστὲως»).

ΤΑΚΤΙΚΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑΤΑΙ

ΝΙΚ. Μ. ΣΗΦΑΚΗΣ (Διαχειριστής)
ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΒΕΛΛΙΑΝΙΤΗΣ
ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ
ΠΑΥΛΟΣ ΝΙΡΒΑΝΑΣ
Δ. Ι. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ
Χ. ΧΡΗΣΤΟΒΑΣΙΛΗΣ
ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΔΑΦΝΗΣ
Κ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ
ΚΩΝ. Φ. ΣΚΟΚΟΣ
ΚΩΣΤΑΣ Γ. ΑΓΓΕΛΟΥ
ΔΗΜ. ΔΑΛΛΑΣ (σελίδες Αθλητισμοῦ).
ΝΑΪΣ
ΚΟΣΜΙΚΗ κτλ, κτλ.

ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΑΙ

Εἰς ὅλας τὰς πόλεις τῆς Ελλάδος

ΤΑ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Η ΤΕΛΕΙΤΑΙΑ ΧΑΡΑ

(Τοῦ τακτικοῦ μας συνεργάτου κ. Δ. Ι. Καλογεροπούλου)

κόμη φωνή
ζει στὰ στή-
θη του —
δυὲ χρόνια
τώρα — ὁ πό-
νος καὶ τὸν
κλονίζει ἀκό-
μη ἢ ἀνατρε-
χίλα ποῦ ἔνε-
νοιωσε σάν
εἶδε νὰ κα-
τε βάζουν
στὸν τὰ φο-
τὴ γυναῖκα
του.

Ζοῦσε μέ-
τῃ μόνῃ πα-
ρηγορίᾳ ποῦ
ταῦ εἶχε δώ-
σει ὁ Θεὸς
— ἕνα ὅμορ-
φο, παχουλό
τοιῶν, χορ-
νὸν χαριτωμέ-
νο κοριτσά-
κι.

Μοναδικὴ χαρὰ τοῦ πατέρα, ἦτο
νὰ γελᾷ τὸ παιδί του καὶ νὰ πατ-
ζῇ διὰ νὰ λησμονῇ τὴν σκληρό-
την τὴν ὁρφάνεια...

Ἀν δὲν ἦτο κι' αὐτὸ ἡ λύπη δὲ
τὸν εἶχε μαρᾶζώσει.

Ἀπόγευμα. Ὁ Μᾶης σκορπίζει γύ-
ρω μεθυστικὰς εὐωδίας.

Τὸ κοριτσάκι χοροπηδᾷ στὴν αὐ-
λὴν τὸ ἀγρότερου ποταμίου τὰ ἀπα-
λά του στήθη πλημμυρίζει εἰς ἑλα-
φρὸ ἀνάσασμα. Ὁ πατέρας ψηλὰ ἀ-
πὸ τὸ παράθυρο τὸ βλέπει μὲ γλυκὸ
χαμόγελο στοργῆς καὶ δὲ χορταίνει.
εἰς τὰ ματάκια του βλέπει τὰ χαρι-
τωμένα μάτια τῆς πεθαμένης γυ-
ναϊκὸς του καὶ στὸ χαμογέλιο του
ζωγραφίζεται ἐκείνης τὸ ἄδολο γέ-
λοι...

Μετὰ τὴν γλυκεῖα φωνὴ τοῦ τὸν φω-
νάει καὶ σηκώνει τὰ χεράκια του
καὶ θέλει — τὸ νομίζει εὐλόλο μὲ τὸ
μικρὸ του μυαλό — νὰ τὸν ἀγκαλιά-
σῃ. Ἀπλώνει καὶ ἐκεῖνος πρὸς τὰ ἄ-
ξω τὰ δικά του χεράκια ἀπὸ τὸ παρά-
θυρο, μὰ ἡ ἀπόστασις δὲν λογαριάζ-
εἰ τὴ στοργὴ καὶ τὰ ἀγαπημένα
χεράκια δὲν ἐγγιγνούνται. Καὶ ἔτσι τὰ
χεράκια τὰ τριφερά δείχνουν τὸν οὐ-
ρανό — τῆς μητέρας τὴν ψυχὴ — τὰ
χεράκια τὰ κουρασμένα κρεμοῦνται
πρὸς τὴν γῆ, ποῦ στὸ κόμα τῆς λυ-
φώνει τῆς γυναϊκὸς τοῦ τὸ σῶμα.

Ἠαῖσαν χαριτωμένα, ὁ πατέρας
μὲ τὸ παιδί.

Τὸ ἀδυνατὸν δυναμώνει τὸν πό-
νον τοῦ παιδιοῦ καὶ ὁ πόθος ὁ ἄ-
φθαστος δυναμώνει τὴν στοργήν.

του πατέρα. Όσο εκείνο βλέπει ότι δεν μπορεί να φθάσει τον πατέρα του, τόσο προσπαθεί, και σαν να νοιώθη τώρα την αδυναμία του, περιπαίζει την προσπάθειαν του πατέρα και σηκώνεται στις μύτες. Υψώνει τώρα ποιο πολύ τα χεράκια τεντώνει τα δακτυλάκια του, ενώ το γέλιο το άδωο ξανοίγει τα κατακόκκινα χελάκια του. Και ο πατέρας όσο βλέπει το παιδί του να γελά—και είναι ακριβό το γέλιο στα χείλη ενός όρφανού— εξακολουθεί το παιγνίδι που τόσο το διασκεδάσει.

Και όταν ο πατέρας διά να ξεκουραστήν έκρυβε πίσω από το παράθυρο, εκείνο εφώνασε:

—Μπαμπά μου, δός μου το χελάκι σου!

Και εφάνταζε μέσα στις δαντελέγιες φούσκες των μανικιών το κατάσπρο, το παχουλό χεράκι του.

Και όταν έκαμε εκείνος πώς δεν ήκουε, επίτηδες διά ν' ακούσει τη γλυκειά φωνίτσα του, εκείνο:

—Κατεγάρη, μπαμπά, εφώναζεν, έλα λοιπόν, δό μου το χελάκι σου!..

Πολλή ώρα παίζουν έτσι. Η αὔρα φέρει πυκνόν τὸ ἄρωμα τῶν γιαι σμικρῶν εἰς τὸν πατέρα. Θαρρεῖς ὅτι φθάνει ἕως ἐκεῖ ἐπάνω διὰ νὰ μυρῶση τὴ λατρευτὴ μνήμη τῆς πεθαμένης γυναικὸς του. Καὶ αὐτὸς τότε, μεθυμένος ἀπὸ τὴ χαρὰ τοῦ παιδιοῦ του, ζαλισμένος ἀπὸ τὴ μυρωδιά τῶν λουλουδιῶν. ναρκωμένος πρὸς τὴν ἀνάμνησιν τῆς γυναικὸς του νὰ ζῇ σὲ ἄλλη σφαῖρα, ζωῆς ὕψους, ἀπλώνει μὲ ὀρμὴ τὴν αἰσθητικὴν ἀπὸ τὸ παράθυρον πρὸς

τὰ κάτω.

Τὸ παιδί σηκώνεται τώρα στὰ νύχια. Υψώνει τὰ χεράκια του κουρασμένα πειὰ, χωρὶς ὅμως καὶ νὰ λείψῃ τὸ χαμόγελο. Τὰ μαγουλάκια του φουσκώνουν ἀπὸ τὴν προσπάθειαν νὰ πιάσῃ τὰ χεῖρα τοῦ πατέρα του. Α, πόση χαρὰ θὰ ἦσθάνετο, πόσο θὰ ἐγελοῦσε στ' ἀλήθειαν ἂν τὰ ἐπιανε ἐπειτὰ ἀπὸ τὴν προσπάθειαν. Αὐτὴ ἡ σκέψις ἐπέκρινε, σκέψις πέρασε τρελλὰ ἀπὸ τὸ πνεῦμα τοῦ πατέρα. Καὶ ἡ μεγάλη στοργὴ τὸν τυφλώνει, τὸν παραφέρει. Τὸ νομίζει εὐκολο. Όταν πολυγαπᾷ ἓνας πατέρας δὲν ἔχει τὸ μυαλὸ οὔτε ἑνὸς μικροῦ παιδιοῦ. Νέον κύμα ἀπὸ ἄρωμα. περισσότερον ἄπλωμα τῶν χειρῶν, μιὰ ξαφνικὴ ζάλῃ. Σκύβει πολὺ, πάρα πολὺ, ἀσυνείδητα, καὶ βλέπει τὸ παιδί του νὰ χαμογελά, ἓνα παράξενο γέλιο ποῦ ἔμοιαζε μὲ παράπνοον, μὲ λυγμό. Ἡ ἐλπίς, ὁ φόβος, ἡ πραγματοποίησης ἑνὸς πόθου ποῦ τόσο ἐβασάνισε τὸ μικρὸ του μυαλὸ καὶ ἐκούρασε τὰ χεράκια του, τὸ τρεμουλιασμα ποῦ ἔβλεπε τοῦ μπαμπά του, ὅλα αὐτὰ ἐξωγραφίζοντο εἰς τὸ πότε γελαστό καὶ πό ε ἀνήσυχον προσώπκι τοῦ παιδιοῦ. Καὶ βλέπων τὸ ἀσυνήθιστο ἐκεῖνο γέλιο τοῦ παιδιοῦ του, ποῦ τόσο ἔμοιαζε μὲ τὸ γέλιο τῆς πεθαμένης γυναικὸς του, μ' ἓνα χαμόγελο κι' αὐτὸς γιατί ἐπλησίαζε τὸ παιδί του—τὴ μητέρα του—ἐντείνει τὰς προσπάθειάς του, καταβάλλει ὅλας τὰς δυνάμεις του, βλέπει τὸ παιδί του νὰ γελά ἀπὸ εὐχαρίστησιν, νὰ γελά μὲ τὴν προσπάθειαν τοῦ μπαμπά του, τὸν θέλει ἐκεῖνῃ τῇ στιγμῇ ἀμέσως κοντά του. Βλέπει τὴ γυναῖκα του νὰ ἐμφανίζεται μὲ τὰ σάβανα... Τοῦ χαμογε-

λά. Ζαλίζεται. Κάμνει ἀσυνείδητα μιάν κίνησιν ὀρμητικὴν, τὰ πόδια του γλιστροῦν, τὸ σῶμα του χάνει τὴν ἰσορροπίαν. Ξεφεύγει λίγο περισσότερο ἀπὸ τὸ βάρος τὸ σῶμα, ταλαντεύεται καὶ κατακυλᾷ ἀπὸ τὸ παράθυρον, πίπτει ἐπὶ τοῦ λιθοστρώτου τῆς αὐλῆς, μὲ τὰ χεῖρα του τεντωμένα πρὸς τὸ μονάκριβον παιδί του.

Ἠκούσθη ἓνας κρότος ξηρὸς σπαρακτικὸς, ἀπαράλλακτος με τὸν κρότον ποῦ ἔκαμε τὸ χῶμα, ὅταν τὸ ἔρχοντο ἐπάνω εἰς τὸ φέρετρον τῆς γυναικὸς του.

Μόλις ἀναπνέει ὁ πατέρας. Εἰς τὰ μισανοιγμένα χεῖλη του σμίγει ἡ ἀγωνία τοῦ θανάτου μὲ τὴν τελευταίαν χαρὰν τῆς πατρικῆς στοργῆς.

Τὸ παιδάκι τρέχει ἐγγίζει τὸ χε-

ρι τοῦ μπαμπά του,—ποῦ τόσο τὸ ἐβασάνισε—θερμὸν ἀκόμη, ἀπαλόν.

Τὸν σκουντᾷ, δὲν κινεῖται. Τοῦ μιλεῖ δὲν ἀπαντᾷ. Διαγράφεται ἀκόμα τὸ πατρικὸν χαμόγελο—χαμόγελο στοργικῆς χαρᾶς, διότι μὲ τὴν πίπτειν τοῦ ἐξηγόρασεν ἐν ἐπὶ πλέον μείδισμα τοῦ παιδιοῦ του. Καὶ ἐκεῖνο, νομίζον ὅτι ὁ μπαμπᾶς του προσποιεῖται τὸν κοιμισμένον, σκάζει στὰ γέλοια, γελά ἔτοιμο νὰ παίξῃ καὶ πάλιν μαζὶ του. Τὸν ὕστατον σπασμὸν τῶν χειλέων του, ἐκλαμβάνει τὸ παιδάκι ὡς παιγνίδι, καὶ μὲ γέλιο φωνάζει, ἐνῶ ἡ μυρωδιά τῶν γιαι σμικρῶν ἀφθονος περιζῶνει τὸν νεκρόν.

—Μπαμπά... δὲν ἀκοῦς; Γιατὶ δὲν μιλά; Εἰς μίλα λοιπὸν κατεγάρη!

Δ. Ι. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

Τὸ πανηγυρικὸν τεύχος τοῦ «Θησαυροῦ» ἀποστέλλεται χενσὸς εἰς τοὺς συνδρομητὰς μας, τοὺς ἀποστέλλοντας τὴν συνδρομὴν των καὶ τοὺς ἐγγραφομένους νέους τοιοῦτους ἐσωτερικοῦ καὶ ἐξωτερικοῦ.

Οἱ ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν ἐπιθυμοῦντες νὰ προμηθευθῶσιν αὐτὸ πρέπει νὰ ἐμβάσωσιν ἀπ' εὐθείας ἡμῖν τὸ ἀντίτιμον ἐκ δραχμῶν 12,50 καὶ θὰ τὸ λάβωσι ἐπὶ συστάσει εἰς τὴν διεύθυνσιν των.

Επίσης καθιστῶμεν γνωστὸν τοῖς ἐπιθυμοῦντας ν' ἀποκτήσωσι ὁλόκληρον τὴν σειρὰν τοῦ «Θησαυροῦ» ὅτι δύναται ν' ἀποτανωθῶσιν εἰς τὰ γραφεῖα μας, τόσον διὰ τὰ 52 τεύχη, τοῦ παρελθόντος ἔτους, ὅσον καὶ δι' ὀρισμένους ἀριθμοὺς αὐτῶν.

ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΝΕΩΤΕΡΩΝ ΧΡΟΝΩΝ

νοῦν τὸν θαυμασμὸν διὰ τὸ μέγεθος τῶν ἀριθμῶν.

Ἰδοὺ μερικά·

Ο Πύργος τοῦ Αἰφελ ὕψους 300 μέτρων. Ο οὐρανοξύστης woolworth τῆς Νέας Υόρκης μὲ 55 πατώματα. Ο νέος σταθμὸς τῆς Νέας Υόρκης χωρητικότητος 70,000 ἀνθρώπων. Ἡ ἐν τῇ Δυτικῇ Αὐστραλίᾳ σιδηροδρομικὴ γραμμὴ μήκους 240 χιλιομέτρων εἰς εὐθεΐαν γραμμὴν. Ἡ ὑπόγειος σήραξ τοῦ Simplon (Ελβετία) μὲ μήκος 19.803 μέτρων. Ἡ κρεμαστὴ γέφυρα τῆς Cheobing (Κίνα) μήκους 144 χιλιομέτρων. Τὸ ἀερόπλοιοιον Majestic τῆς ἐταιρείας white Star Line μήκους 292 μέτρων μὲ 4 ἑλικας. Μεταξὺ τῶν υπερθετικῶν τοῦ τῶν ἀναφέρωμεν τὸ ὕψος τοῦ Everest 8822 μέτρα καὶ παρὰ τὰς νή-

σους Μαριάννας, τὸ ναυτικὸν βάραθρον 9833 μ., τὸ μεγαλείτερον βάθος ποῦ εὐρέθη. Εἰς τῶν ὑψηλοτέρων κατοικημένων τόπων, εἰς μὲν τὴν Εὐρώπῃ εἶναι ὁ μετεωρολογικὸς σταθμὸς Jungfranjoch ὕψος 3453 μέτρων ἀπὸ τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης, εἰς δὲ τὴν Ἀσίαν, εἰς Θιβέτ, ἡ μονὴ τοῦ raigbok εἰς ὕψος 5000 μέτρων, ἀριθμοῦσα περὶ τοὺς 3000 κατογήρους.

Εἰς μίαν ἐπαρχίαν τοῦ Μεξικοῦ σώζεται μία κυπάριστος 55 μέτρων ἡλικίας 5000—6000 ἐτῶν. Τὸ ἄνθος τοῦ rafflesia Arnoldi εἰς Σουμάτραν, διαμέτρου ἑνὸς μέτρου. Τὸ μεγακάρυον τῶν seychelles (ἀγγλικῶν νήσων) εἰς τὸν Ἰνδικὸν ὠκεανὸν μὲ περιφέρειαν ἑνὸς μέτρου καὶ βάρους 20—25 χιλιογράμμων, λέγεται δὲ ὅτι εἶναι ὁ βαρύτερος καρπός.

Α. ΒΥΚΛΕΙΔΗΣ

ΤΟΥ ΔΡΟΜΟΥ

— Εχετε ἀκόμῃ τὴν δακτυλογράφον ποῦ ὑπαγορεύατε τακτικά·

— Μάλιστα, ἀλλὰ μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι αὐτὴ τώρα ὑπαγορεύει, διότι τὴν ἐνυμρεύθη.

ΜΙΚΡΑΙ ΙΣΤΟΡΙΑΙ

Ο ΒΑΣΙΛΗΑΣ ΤΩΝ ΓΡΕΚΩΝ

(Τοῦ τακτικοῦ συνεργάτου μας κ. Θ. Βαλλιανίτου)

ἀτὰ τὸ 1884, ἐὰν δὲν μὲ προδίδῃ ἡ μνήμη, εὐρισκόμεν μετὰ τοῦ παιδικοῦ μου φίλου Ἰωάννου Σβορώνου, τοῦ κατόπιν μεγάλου νομισματολόγου, εἰς Παρίσιους. Ἐκατοικοῦσαμεν καὶ εἰ δύο εἰς τὴν οἶκον Οὐλμ, ἀπισθεν τοῦ Παυθέου. Μόλις εἴχαμεν συμπληρώσει τὸ εἰκοστὸν ἔτος. Ἡμεῖς εἰς τὴν περίοδον ἐκείνην τῆς ζωῆς, ποῦ ἐνομιζαμεν ὅτι ὅλος ὁ κόσμος ἦτο ἰδικός μας καὶ δὲν εἴχαμεν περὶ τὴν ἀπώλυσιν τὸ χέρι καὶ τὸν κατακτῆσωμεν. Τότε ἐκυρίαρχει ἐν Ἑλλάδι ὁ Χαρίλαος Τρικούπης καὶ διὰ τρυφῆς αὐτοῦ ἐπιδράσεις, ἐφάνητο ὅτι εἶχε ἐπιχυθῇ νέα ζωὴ καὶ ὅλην τὴν ἑλληνικὴν χώραν. Εἶχον ἀναγεννηθῇ τὰ ἑλληνικὰ ἰδεώδη, καὶ ὅλοι ἡμεῖς σὶ διαμένοντες ἐκτὸς τῆς Ἑλλάδος ἤμεθα υπερήφανοι διὰ τὴν ἐθνικοτήτά μας.

Αἰφνης ἀναγέλλεται ἡ παράστα-

σις τοῦ δράματος τοῦ Μπελὸ ὑπὸ τὸν σκανδαλώδη τίτλον «ὁ Βασιλεὺς τῶν Γρεκῶν». Τὸ δρᾶμα δὲν εἶχε τίποτε τὸ κοινὸν μὲ τὸν βασιλέα Γεώργιον Α', ὁ ὁποῖος ἦτο συμπληροῦς εἰς Παρίσιους, οὔτε μὲ τοὺς Ἕλληνας, ὁ Μπελὸ ἔλαβε τὴν γαλλικὴν λέξιν γρεκὲν, ἡ ὁποία ἀπὸ εἰδὸς ἡμίσεως αἰῶνος εἶχε πολιτογραφηθῇ εἰς τὴν Γαλλικὴν γλῶσσαν καὶ σημαίνει τὸν κλέπτοντα εἰς τὰ χαρτιά, καὶ ἔδωκε εἰς τὸ δρᾶμα τοῦ τὸν τίτλον «Ὁ Βασιλεὺς τῶν Γρεκῶν», ὅπως χαρακτηρίσῃ ἕναν ἀρχικλέπτην εἰς τὰ χαρτοπαίγνια. Δὲν ἀνέφερεν ὁ ἀνθρωπὸς οὐδεμίαν προσβλητικὴν λέξιν διὰ τὴν Ἑλλάδα. Αὐτὸ ὅλα τὰ πρόσωπα τοῦ δράματος κανεὶς δὲν ἦτο Ἕλληνας μόνον, ὁ τίτλος ἔθιγε τὴν ἑλληνικὴν ὑπόληψιν.

Οἱ παρεπιδημῶντες, ὅμως εἰς Παρίσιους Ἕλληνες ἀνεστατώθησαν, καὶ προέβησαν εἰς διαμαρτυρίας εἰς ὅλας τὰς παριστινὰς ἐφημερίδας, αἱ ὁποῖαι ὁμολογουμένως κατέκριναν τὴν ἱστορικὴν αὐτὴν ἀδικίαν, ἐνεκα τῆς ὁποίας ἐπεκράτησε γὰρ ἀποκαλεῖται ὁ κλέπτης εἰς τὰ χαρτιά διὰ τοῦ ἑλληνικοῦ ὀνόματος. Μεταξὺ τῶν πρωτοστατούντων εἰς τὴν κίνησιν ταύτην ἦτο ὁ κατόπιν ἐνδοξος

αρχαιολόγος Ιωάννης Σβορώνος. Εγγράφησαν τότε πλείστα άρθρα εις εας γαλλικάς εφημερίδας, εναντίον τῆς καθιερωθείσης συνηθείας νὰ ἀναφέρεται ἡ λέξις γκρέκ ὡς συνώνυμος τοῦ κλέπτου τῶν χαρτοπαίγνιων. Ὁ Σβορώνος μάλιστα ἀπηύθυνε ἐπιστολὴν πρὸς τὴν Γαλλικὴν ἀκαδημίαν, καὶ ἔλαβε μίαν ἀβροτάτην ἀπάντησιν ἀπὸ μέρους τοῦ γραμματέως αὐτῆς. Ἀλλ' ἐκεῖνος ὅστις μετὰ θερμότητος ἐξεστράτευσε ἐναντίον τῆς συνηθείας ταύτης ἦτο ὁ Ἰούλιος Κλαρετῆ, γράφων εἰς τὸν «Χρόνον» τὴν ἐβδομαδιαίαν «Παρισινὴν ζωὴν». Τότε ἐδόθη ἀφορμὴ νὰ μάθωμεν πόθεν προήλθεν ἡ ἱστορικὴ παραγωγὴ τῆς λέξεως γκρέκ.

Κατὰ τὸ 1750 ἐδημοσιεύθη ἐν Λονδίῳ ὑπὸ τοῦ Π. Ρουσσώ ἓνα βιβλίον «Ἡ ἱστορία τῶν Γρεκῶν ἢ ἐκείνων ποὺ ἐπανορθώνουν τὰς ἀπωλείας τῶν εἰς τὸ χαρτοπαίγνιον». Τὸ βιβλίον τοῦτο ἦτο μία θλιβερά ἀντίθεσις πρὸς τὴν «ἱστορίαν τῆς Ἑλλάδος» τοῦ Γκρότ, δημοσιευθεῖσαν ἐβδομήκοντα δύο ἔτη βραδύτερον, ὅτε ἡ ἑλληνικὴ ἐπανάστασις εὐρίσκει εἰς ὅλην αὐτῆς τὴν ἔντασιν καὶ προεκάλει τὸν θαυμασμόν τῆς κοινῆς γνώμης τῆς Εὐρώπης, συνετέλεσε δὲ μεγάλως εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ φιλελληνισμοῦ εἰς ὅλον τὸν πεπολιτισμένον κόσμον. Ἀπὸ τὸ περιργον ὅμως βιβλίον τοῦ Π. Ρουσσώ πληροφοροῦμεθα τὰς λεπτομερείας τοῦ γεγονότος, τὸ ὁποῖον ὀνειδίζει ἐπὶ 17ῃ ἔτῃ τὸ ἑλληνικὸν ὄνομα.

Επὶ τῆς Βασιλείας Λουδοβίκου τοῦ XIV ἐζούσεν εἰς Παρίσιους ἓνας διάσημος Ἕλληνας γλεντζᾶς ὀνομαζόμενος Θεόδωρος Απουλος, ὁ ὁ-

ποῖος εἶχεν εἰσέλθει εἰς τὴν γαλλικὴν ἀριστοκρατίαν καὶ ἦτο εὐμενέστατα δεκτὸς εἰς τὸν μεγάλον κόσμον. Ἦτο ἓνας χαριέστατος ἱππότης μέγας στοιχηματιστὴς, μέγας παίκτης καὶ ἐκτάκτου ὠραιότητος ἀνὴρ. Ἐλεγεν ὅτι προήρχετο κατ' εὐθείαν ἐξ Ἀθηνῶν καὶ ἐξέπλησσε τοὺς μεγιστᾶνας τῶν Βερσαλλιῶν διὰ τῆς πολιτείας του καὶ τῆς ἐλευθεριότητός του. Κατὰ μίαν ἐσπερίδα εἰς τὸ μέγαρον τοῦ στρατάρχου Βιλλερού ὅπου ἐπαίζετο ὁ τότε εἰσαχθεὶς κατὰ πρῶτον λασκενὴς, ὁ ὠραίος ἱππότης Απουλος μετέβη εἰς τὴν ἐσπερίδα μὲ ἐτοιμασμένην τράπουλαν, τὴν ὁποίαν εἶχε κρύψει εἰς τὴν τσέπην ἢ εἰς τὸ μανίκι τῆς διακεντήτου ἐνδυμασίας του, καὶ ὡς ἦτο ἐπόμενον δὲν ἀφῆκε λεπτὸν εἰς τοὺς συμπαίκτας του.

Μεταξὺ αὐτῶν ἦσαν κυρίαι τῆς ἀνωτάτης ἀριστοκρατίας καὶ κύριοι τῆς αὐλῆς. Κάποιοι παρακολουθῶν τὸ παίγνιδι, παρετήρησεν ὅτι τὸ παίξιμον τοῦ Θεοδώρου Απουλου εἶχε κάποιον ἀσύνθητος, ἐπειδὴ ὅμως ὁ Απουλος ἐξήσκει μέγα γόητρον εἰς τὸν κόσμον τῆς Γαλλικῆς αὐλῆς, ἡ ὑπόνοια κατεπνίγη τὴν ἐσπέραν ἐκείνην. Εγείνεν ὅμως ἀφορμὴ ἐρεύνης τινὸς περὶ τοῦ τρόπου ποῦ ἐπαίξεν ὁ Απουλος καὶ ἀπεδείχθη ὅτι μετὰ τῆς γαλλικῆς ἀριστοκρατίας εἶχεν εἰσδύσει ἓνας ἄθλιος λωποδύτης. Ἀπεκαλύφθη δὲ καὶ ὁλόκληρον τὸ σύστημα τοῦ μπαλαμουτιοῦ του. Τὸ σκάνδαλον ὑπῆρξε μέγα. Ὁ ὠραίος ἐκεῖνος ἱππότης, ὁ διατηρῶν λαμπρὸν ἱπποστάσιον, ὁ δάπανων ἀφειδῶς, ὁ προσερχόμενος ἀπὸ τῆς πόλεως, ὅπου ἀνεδείχθησαν τόσκι ἐνδοξοὶ ἄνδρες, ἀπεδεικνύετο ὅτι δὲν ἦτο παρὰ ἓνας ἀχρεῖς λωποδύτης καὶ ἓνας τυχοδιώκτης τοῦ ἐσχάτου

εἶδους. Αἱ ἀβραὶ δέσπονται τῶν Παρισίων, αἱ ὁποῖαι τοῦ ἔκαμαν τὰ γλυκὰ μάτια ἐγενῶν ἐξαλλοὶ ἀπὸ ὀργὴν καὶ οἱ κομποὶ μαρκήσιοι καὶ κόμητες δὲν ἐσυγχώρουν ἑαυτοὺς διὰ τὴν ἐλαφρότητα, ἣν ἔδειξαν νὰ ἀνοξοῦν τοὺς οἴκους τῶν εἰς ἓνα τοιοῦτο πρόσωπον. Ἐν τούτοις ὁλόκληρον τὸ Παρίσι ὠμίλει ἐπὶ μῆνας περὶ τῆς ἀχρειότητος τοῦ Απουλου.

Ὁ διαβολάνθρωπος αὐτὸς εἶχεν ἓνα θαλαμηπόλον, ὑπηρετοῦντα ἄλλοτε εἰς τὸ μέγαρον τοῦ Σαναστῶν. Αὐτὸς δὲ μὲ τρόπον τοῦ ἐπερνοῦσε κατὰ δεδομένην στιγμὴν παρεσκευασμένος πάστες. Ἐτσι ἀκόπως καὶ εὐκόλως ἐκέρδιζε, κατόπιν δὲ ἐμοίραζε τὰ κέρδη μετὰ τοῦ θαλαμηπόλου του. Μὲ τὴν εὐχέρειαν τὴν ὁποίαν ἔχουν οἱ χαρτοπαῖκται νὰ σπαταλοῦν τὰ κερδιζόμενα ἠδύνατο νὰ καταπλήσῃ τοὺς Παρισίους.

Προτοῦ κοινοποιηθοῦν ὅλα ταῦτα ὁ Απουλος σοφώτατα πράττων ἐδραπέτευσε εἰς τὴν ἀγγλίαν καὶ ἐκείθεν εἰς Μόσχαν. Οὕτω δὲ ἐγάθησαν τὰ ἔχνη του διὰ παντός. Κατὰ πᾶσαν πιθανότητα ἠλλάξεν ὄνομα καὶ οὐδέποτε πλέον ἐγνώσθη τι περὶ αὐτοῦ. Ὅταν ὅμως τὰ περὶ τῶν βλοπῶν του διεδόθησαν εἰς τὴν πόλιν, κατὰ τὴν τότε συνήθειαν εἰς τὸ Πόν Νεφ διεσπάρησαν διάφορα φυλλάδια καὶ σάτυροι εἰς τὰς ὁποίας οἱ χαρτοκλέπται δὲν ὀνομάζοντο πλέον φιλοῦ καὶ ντετρονσέρ - ντε - μαρελάν, ἀλλ' ἀπλοῦστατα γκρέκ. Αἰότι οἱ ἱστορικοὶ τῶν φυλλαδίων τῆς Νέας Γεφύρας, ἀφίνον νὰ πιστευθῇ ὅτι ὁ Απουλος εἶχε μεταφέρει τὴν μέθοδόν του ἐξ Ἑλλάδος, ἐνῶ κατὰ τὴν

ἐποχὴν ἐκείνην τῆς τουρκικῆς κυριαρχίας ἢ χαρτοπαίξις ἦτο παντελῶς ἄγνωστος εἰς τὴν ἑλληνικὴν κοινωνίαν. Τόσον δὲ τὸ χειρότερον διὰ τὸν Ὀμηρον καὶ τὴν Ἀριστοτέλην, ὁ Θεόδωρος Απουλος ἐκόλληθεν εἰς τὸ ἔθνικόν ὄνομα τῶν ἓνα ἀνεξάλειπτον ὄνειδος. Ἀπὸ τότε τὰ περισσότερα λεξικά ἀνέγραφον τὴν σημασίαν ταύτην τῆς λέξεως.

Καὶ ὁ μὲν Απουλος μετὰ τὴν ἀποκάλυψιν ἐξηφανίσθη ὅπως εἶπον, ἀλλ' ὁ λάμπρος θαλαμηπόλος τοῦ Λυμδοσκὲ ἐμείνεν ἀνεπὶχλητος εἰς τὸ Παρίσι. Ἡ ἀστυνομία καὶ ἡ δικαιοσύνη ἠδιαφόρουν κατὰ τοὺς χρόνους ἐκείνους διὰ τοὺς χαρτοπαίκτας ὡς καὶ διὰ τοὺς χαρτοπαικτοκλέπτας. Ἦνοιξεν ἓνα καταγώγιον πλησίον εἰς τὴν ὁδὸν τῶν Λομβαρδῶν καὶ κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ περιφήμου ἀγγλοῦ τραπεζίτου Λάν, ὅστις εἰσήγαγε τὰ πρῶτα κτηματόγραφα καὶ προσέκαλεσε τὴν δεινὴν οικονομικὴν κρίσιν ἐν Γαλλίᾳ, ὁ Λυμδοσκὲ μετεβλήθη εἰς χρηματιστὴν καὶ παῖζων ἐπὶ τῶν κτηματογράφων ἔσχημάτισε κολοσσίασαν περιουσίαν, τῆς ὁποίας τὴν βᾶσιν εἶχε θέσει ἐν δόξῳ εἰς τὴν χαρτοπαίξιαν τῇ γενομένην εἰς τοὺς ἐπιστήμους γαλλικοὺς οἴκους ἐν συνεργασίᾳ μετὰ τοῦ Απουλου. Ὁ Κλαρετῆ γράφων τότε περὶ τοῦ δραμάτος τοῦ Μπελὸ τὸ ὁποῖον τότε συνέκρινε τοὺς συμπατριώτάς μου εἰς τὸ Παρίσι ἔλεγεν «Ἄν αὐτὸς ὁ εὐγενὴς θαλαμηπόλος μετῆρχε τὴν τέχνην του ἐν Ἀθήναις ἐν πάσῃ δικαιοσύνῃ θὰ ἠδύνατο νὰ ὀνομασθῇ «Βασιλεὺς τῶν Γάλλων». Τὸ ἀνέκδοτον αὐτὸ ἐνεθυμήθη ὅτε μετὰ τὸ ἐγκλήμα τῆς Κακαβίαις αἱ Ἰταλικαὶ εφημερίδες μετὰ τῶν ἄλλων τίτλων ποῦ μᾶς ἐφιλοδώρουν

υάς έδιδον και τόν τίτλον γκρέκ. Με τόν καιρόν έπαυσαν πλέον έν Γαλλία νά χαρακτηρίζουν διά της λέξεως γκρέκ τούς κλέπτοντας έν τοίς χαρτοπαγνίοις. Από καιρού είς καιρόν μερικοί μισέλληνες τó άναφέρουν διά νά μάς ύδρίσουν. Έτσι χάριεις τās σατύρας της Νέας Γεφύρας και είς τó βιβλίον του Π. Ρουσώ μετετράπη τó ένδοξότερον έθνικόν όνομα είς ύνειδος.

Θ. ΒΕΛΛΙΑΝΙΤΗΣ

ΟΙ ΓΕΡΜΑΝΟΙ

ΓΙΝΟΝΤΑΙ ΜΠΕΚΡΗΔΕΣ

Μία περίεργος στατιστική έδημοσιεύθη πρό τινος ύπό του καθηγητού του Πανεπιστημίου της Ίέννας δόκτωρος Αμπελ. Κατ' αυτήν, ούτε

λίγο, ούτε πολύ, ή κατανάλωσις οίνοπνευματωδών ποτών είς την Γερμανίαν έδεκαπλασιάσθη κατά τó διάστημα τών τελευταίων τεσσάρων έτών, έν συγκρίσει πρός την κατανάλωσιν του έτους 1918.

Ο Γερμανός καθηγητής έξάγει διάφορα συμπεράσματα έκ τούτου. Καί ή Γαλλική όμως έφη ιερής, ή όποία δημοσιεύει την άνωτέρω στατιστικήν, έξάγει τó συμπέρασμα, ότι οί Γερμανοί, ώς λιάς, από του 1918, τó έθριξαν είς τó κρασί διά νά ξεχάσουν την ήττάν των...

ΜΙΧΑΗΛ Ν. ΚΑΪΡΗΣ

Μαιευτήρ

Γυναικολόγος

24 Προαστίου 3-5 μ.

ΑΓΟΡΑΣΕΤΕ ΟΛΟΙ
ΤΟΝ

ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΟΝ 'ΘΗΣΑΥΡΟΝ,

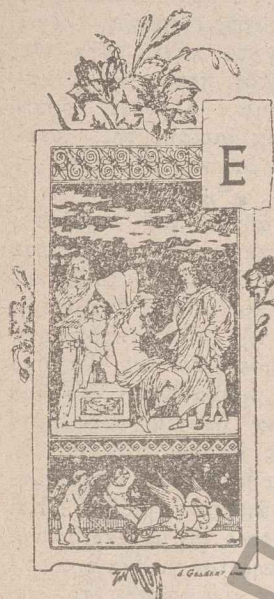
400 σελίδες ποικίλης ύλης είς κομψότατον χρυσοδεμένον τεύχος.

ΠΩΛΕΙΤΑΙ είς τά κίосκια και τά γραφεία μας

Χρυσόδετος δρ. 12,50 Χαρτόδετος 8,50

Είς τās έπαρχίας αποστέλλεται έλεύθερος ταχυδρομικών τελών

ΝΟΣΤΑΛΓΙΕΣ

κεινητήρας νά πήγα με την αικογένει άν μου έξοχή στο Σκούταρη. Φυλακισμένος κυριολεκτικά, στο Πέραν από δώ δε κα χρονών κι άπάνω και βλέποντας τώρα τόν έαυτό μου στην άγκαλια της πανώρης και πολυ-

Οχι όμως έτσι άπλά, τυχαία, Οχι! Ημην της γνώμης του Μανώλη Ανκούδη, ενός άπ' τούς προτιμώμενους μου λογοτέχνες, που, φυσιολατρεία δέν λέγεται ή τυπικιά και δεβιασμένη ματιά που ρίχνουνε όσοι κολακεύονται νά λένε πώς είναι λάτρες της έξοχής, μά άπ' εναντίας, πώς μπορούμε νά δώσουμε αυτό τó όνομα μόνο σ' όσους τρέφουνε μία ξεχωριστή στοργή για τή Φύση, που μόνο ή θέα της τούς συγκινεί, κατάβαθα, και που προβαίνουν στην έξιχνίαση των μυστηρίων της, έτσι, μαστορικά, μπορούμε νά πούμε και με την δυνατή επιστημονική ακρίβεια,.. Συμμερίζομενος λοιπόν κι έγώ, μ' όλα τόν τρελλό της νεότητος εθουσιασμό, τή γνώμην αυτή, δέν παρέλειπα νά την εφαρμόζω και πρακτικά, όσο βαστούσε τó ευτυχέστερο ίσως μέρος της ζωής μου, ζωής των κήπων και της στάνης.

πόθητής μου φύσεως που με άνοιγε διάπλατα τές άπαράμιλλες κι άνεχτίμητες όμορφάδες της αίσθανόμουν έντός μου μίαν έλωστικόλιν καινούργια ζωή. Τό αίμα κυκλοφορούσε όρμητικότερα μέσ' στις φλέβες μου, και τώρα, ξαναπλασμένος άπ' την ευεργετική επίδραση της Φύσεως, αντίκρυζα θαρραλέα, άν θέλης και με περιφρόνησι τές μύριες δυσκολίες της ζωής, στο σύναλο και στές μικρολεπτομέρειές τους που άρχήτερα με καταζάλιζαν και με κατενευρίαζαν. Κι' όσες φορές είχα τó ευτύχημα νά βρίσκωμαι στο χωριό, τραβούσα πρός τές έξοχές του.

Νύχτα σχεδόν. Η σελήνη στά με γαλεία της. Φωτίζει την περιαχή του Τεπέ. Αληθινά! Τί ρομαντική θέα. Υψούται σαν υπέρλαμπε εύμορφο με τó μετωπο ύψηλό άγρό, άγκαλιασμένο και περιτριγυρισμένο από μικρή και όλοπράσινη πεδιάδα και πάνω από τó Κορσικοντζούκι βλέπει κι' απολαμβάνει με άφθαστη ευχαρίστηση την άριστοτεχνική ζωγραφιά της φύσης, τές παντελλοτές διακυμάνσεις των προαστίων του Βοσπόρου, από Βεσικτάς μέχρι των

Δευκῶν πύργων τοῦ Βεθεκίου καὶ ἀπὸ Τσενκέλκιοι μέχρι Βέικοζ. Τὰ κίσκια τῶν πασάδων καὶ Σουλτάνων μὲ τὰ κάτασπρα χρώματά τους ξεχωρίζουνε ἰδιαίτερος σὰν ἀσημένια καὶ φαντασιώδη παλάτια τῶν παραμυθιῶν. Τέχνη καὶ Φύση εὐρίσκονται στὴν ὑπερτατὴ θεικὴ τους μυσταγωγία. Λίγο παρέκι τὸ Εβραϊκὸ νεκροταφεῖο, μὲ τὲς πάμπολλες μαρμάρινες λευκὲς πλάκες. Καὶ λίγο πιο κάτω τὸ Ἑλληνικόν. Καταβαίνοντας κείνη τὴν ὥρα ἀπὸ Τ. Πανὲ, ὅπου ἦτο ἡ κατοικία μου (τὴ μὴν ἔ-παυλιν καὶ σὲ τοποθεσίᾳ φημισμένη γιὰ τὸ ὑπέροχο θέμα ποῦ ξετυλίσσεται ἐκεῖ, γύρω στὰ μάτια τοῦ θεατῆ, κάτω ἀπὸ τὴν Ἀκρόπολι τῆς Βασιλλίδος, τὴν Τσαμλιτζόν) ἔπιασα τὸν μακρὺν δρόμο ποῦ πάγει στὸ Τεπε (λόφος). Σὲ λίγο ἔφτασα ἐκεῖ. Ἐκίτσα κάτω ἀπ' ἓνα δένδρον. Ἡ σελήνη, φωτίζοντας μὲ τὸ θαμπό της φῶς τὰ πέριξ μου, κίσκια δένδρα καὶ νεκροταφεῖα. τοὺς ἐδίδνε μὴν ἰδιαίτερη μεγαλοπρέπεια, ποῦ δὲν τὴν ἔχον μὲ τὸ ἡλιακὸ φῶς. Ψυσοῦσε ἓνα δολόδροσο ἀεράκι, κι' ἀπὸ μακρὰ ἔρχόταν ἡ ἡχὴ χαρούμενων φωνῶν. Παρέες νεανικὲς ποῦ τραγουδοῦσαν. Τὴν ζωὴ καὶ τὴν ἀγάπην. Κι' ὅμως, νὰ, ἐκεῖ δύο δῆματα μακρὰ μου, ξετυλίγονταν μὴν τραγικὴ λυπητερὴ σκηνή. Βυθισμένος σὲ σκέψεις, σ' ἐκεῖνες ποῦ θυθίζεται κανεὶς, σὰν εὐρίσκεται σὲ τέτοιο περιβάλλον καὶ σὲ τέτοια ὥρα ξάφνου, ἔνα βουγγητὸ μ' ἀνατάραξε. Ἐρχόταν ἀπ' τὴν διεύθυνσι τοῦ νεκροταφείου. Προχώρησα πρὸς τὰ ἐκεῖ, βασιτώντας τὴν ἀναπνοή μου, καὶ προσέχοντας μὴ κάνω βοή. Ὅσο προχωροῦσα τὰ βουγγητὰ ἤρξαναν, καὶ σὰν ἔφτασα ἐκεῖ ἓνα σπαρακτικὸν θέαμα παρουσιάστηκε μπροστά μου. Μία

γρηοῦλα ἀγγάλιαζε τὸν σταυρὸ καὶ τοῦ τάφου, καὶ θρηνηλογοῦσε. Μὲ λόγια ἀσυνάρτητα. Ἦταν τρελλή κι' εἶχε τὸ παιδί της κάτω, κι' ἄπ' ὅλη τὴ θρηνηδία της, μόνο τὲς δύο αὐτὲς λέξεις μπόρεσα νὰ θυγάω, γιὰ τὲς ἐπανελάμβανε συχνὰ «γιόκα μου, Κύριλλέ μου». Κάποιος λογοτέχνης ἀπ' τοὺς τρανοὺς, λέγει πῶς ἔταν διηγῆται κανεὶς ἔργα τῆς πραγματικότητος, πρέπει νὰ τὸ κάνη μὲ δύο λόγια. Ἀκοῦστε λοιπὸν τὴν ἱστορίαν τῆς ἀμοιρῆς, τῆς τρελλῆς γρηοῦλας τοῦ νεκροταφείου.

Θῦμα κι' αὐτὴ ὅπως καὶ τότε ἄλλοι τῶν κακῶν καιρῶν, ἄφησε στὸ χωριὸ της ὅλα της τὰ καλὰ, καὶ χήρα μὲ δύο κορίτσια κι' ἓνα ἀγόρι, τράβηξαν γιὰ τὴν Πόλιν πρόσφυγες μαζὺ μὲ χιλιάδες ἄλλους. Τὰ δύο τῆς κορίτσια, βόηκαν τὸν γλυτωμὸ καὶ τὴν αἰώνια ἡσυχία στὸν πάτο τῆς θάλασσας, ἀπάνω στὸ ταξεῖδι, (ἔτσι ποῦ δὲν μπόρεσαν νὰ ἐπιζήσουν ὕστερα ἀπὸ τόση μίση). Καὶ τὸν ἀρρωστιάρικο τὸν μονάκριβό της τὸν Κύριλλό της, τὸν γιόκα της, βιάστηκε νὰ τῆς τὸν ἀρπάξῃ τὸ νεκροταφεῖο τοῦ Σκουτάρεως. Καὶ τώρα ἡ κακόμοιρη γρηοῦλα εἶναι τρελλή. Κι' ἂν κάποτε στὸν σαλευμένο της ἐγκέφαλο ἔρθῃ καμμιά φευγαλέα ἀχτίνα φωτός, ἀρχίζει νὰ θρηνηλογῇ μὲ βουγγητὰ, τὰ παιδιὰ της, τ' ἀγγελούδια της, γιὰ νὰ ξαναπέσῃ πάλι σὲ παντοτεινὸ τῆς σκοταδίου.

Σὲ λίγο καημένη γρηοῦλα, Σὲ λίγο. Θὰ βρῇς τὸν λυτρωτὴ σου τὸν θάνατο. Ὅπως τὸν βρῇκαν τ' ἀγγελούδια σου ποῦ θὰ πᾶς νὰ τ' ἀνταμώσης. Σὲ λίγο καημένη γρηοῦλα. Σὲ λίγο.

Θ. Ι. ΜΑΚΡΙΔΗΣ

Θ. Ι. ΜΑΚΡΙΔΗΣ

MAURICE LEBLANC

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ ΤΟΥ ΒΡΑΧΟΙ

Ἡ ΠΛΕΟΝ ΤΡΥΦΕΡΑ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΟΥ
ΑΡΣΕΝ ΛΟΥΠΕΝ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου).

ἐ τὸν τρόπο ποῦ ὁ Λουπὲν τοῦ ἔσφιξε τὸ χέρι, ὁ Μπω-τρελὲ κατάλαβε πῶς κάθε ἀντίστασις ἦτο ἄσκοπος. Κι' ἔπειτα γιὰ τὸ ἄνταθῆ, δὲν εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ ἀφήσῃ τὸν ἐαυτὸν τοῦ νὰ τὸν κρεμάσῃ καθ' ὅ-λοκληρῶν τῆς συμπάσης τοῦ

Γιγήκουσ καὶ ἄφησε νὰ τὸν οδηγή-σουν εἰς τὴν ἀτμάκατον, τῆς ὁποίας τὸ σχῆμα τοῦ φάνηκε παράξενο καὶ ἐντε-λὼς ἀπροσδόκητο.

Ὅταν εὐρέθησαν ἐπάνω κατέβηκαν με-ρικὰ σκαλοπάτια καὶ ἀπ' ἐπάνω ἔκλειε μὴν τρύπα.

Εἰς τὸ τέλος τῆς σκάλας ὑπῆρχε φω-τισμένο ἀπὸ μὴν λάμπα ἓνα πολὺ στενό-χωρο διαμέρισμα εἰς τὸ ὁποῖον εὐρίσκατο ἡδὴ ἡ Ραυμόνδην, καὶ ὅπου μάλιστα ὑπῆρχε ἀρκετὴ θέσις διὰ νὰ καθίσουν καὶ οἱ τρεῖς. Ὁ Λουπὲν ἔξεκρέμασε ἓνα ἀκουστι-κὸ καὶ διέταξε.

— Ἐμπρός! Σαρολάι.

Ὁ Ἰσθμὸς αἰσθάνθηκε μὴν παράξενη ἐντύπωσι ποῦ ἔχει κανεὶς ὅταν ἓνα ἀναν-δρ ἀρχίζει νὰ κατεβαίνει. Τὸ αἰσθημα τοῦ κενὸ τοῦ ἔσφιγγε τὴν καρδιά.

— Ε! τί λές εἶπεν ὁ Λουπὲν, σὰν νὰ μακαποντιζώμεθα; Ἐννοία σου μὴν ἀνη-συχῇς αὐτὸ γίνεται γιὰ νὰ περάσωμε ἀπὸ τὸ ἐπάνω σπήλαιον σ' ἓνα σπήλαιον ποῦ ὑπῆρχε πιο κάτω μισοαναμμένο πρὸς τὴν θάλασσαν καὶ ὅπου εἰςμπορεῖ νὰ ἔμπῃ κανεὶς ὅταν κατεβαίνει ἡ θάλασσα... Νὰ βλέπεις. ἀνεκόνῃ ἡ ταχύτης τὴν ἄκρι-

παρ' ὅλα ταῦτα ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς τοῦ ἐνέπνευσε ;

Τὸ αἰσθημα αὐτὸ ὑπῆρξε τὸσον αὐθόρ-μητον ὥστε παρ' ὀλίγον νὰ εἰπῇ εἰς τὸν Λουπὲν :

— Ἀκοῦστε, κάποιος ἄλλος κίνδυνος σὰς ἀπειλεῖ· ὁ Χόλμς εἶναι εἰς τὰ ἔχνη σας...

— Ἐλα, λοιπὸν, τοῦ εἶπεν ὁ Λουπὲν προτοῦ προφθάσῃ νὰ μιλήσῃ.

βώς περνούμε, ή διόδος είναι πολύ μικρή, ακριβώς δση χρειάζεται για να περάσει το υποβρύχιο.

— Αλλά, ήρώτησεν ο Μπωτρελέ οι φαρράδες που βλέπουν το σπήλαιον που υπάρχει εδώ κάτω, να μὴν ήξεύρουν ότι είναι ανοιγμένο από πάνω και ότι ουγκοινωνεί με ένα άλλο από το όποιον ξεκινάει μία σκάλα ή οποία διασχίζει την Βελόνα; Η αλήθεια είναι εις την διάθεσιν του πρώτου τυχόντος.

— Κάμεις λάθος Μπωτρελέ! Ο θόλος του πρώτου σπηλαίου κλείνει όταν ή θάλασσα αποχωρή μ' ένα ταβάνι κινητό το όποιον ή θάλασσα ανερχομένη μετακινεί και ανασηκώνει μαζί της, κατεβαίνοντας δε το έφαρμόζει και πάλιν καλά επί της οροφής του σπηλαίου. Γι' αυτό όταν ή θάλασσα ανεβαίνει ειμπαρώ να περάσω... Πώς σου φαίνεται αυτό; άρκετά έξυπνο. Δεν είναι έτσι; Και ξεραίνεται ιδιική μου έφευρίσεις! Η αλήθεια είναι ότι πώς ούτε ο Καίσαρ, ούτε ο Λουδοβίκος XIV, ούτε κανείς άλλος από τους προγόνους μας δεν μπορούσε να την έφαρμόσει αφού στον κειρό τους δεν υπήρχεν το υποβρύχιο... άρκοῦντο τότε στην μικρή σκάλα ή οποία κατέβαινε ως το μικρό σπήλαιον... Ραυμόνδη, ούσε το φως που είναι κοντά σου...δεν το χρειαζόμθα πιά...

Πράγματι ένα χλωμό φῶν. που φαίνεται οὐκ να ήτο το χρώμα αυτού του νεοῦ, τους ειχεν υποδεχθῆ όταν εξεπρόδωλαν από το σπήλαιο, και εισέδυε μέσα εις την καμπίνα από ένα τζαμωτό φεγγίτη που υπήρχε εις την οροφή της καμπίνας και ο όποιος επέτρεπε να παρατηρή κανείς τὰ άνω στρώματα της θαλάσσης.

Τήν στιγμή εκείνη μία σκιά επέρασε άνωθεν των.

— Η επιθεσις θα λάβη χώραν. Ο έχθρικός στόλος περικυκλώνει την Βελόνα... Αλλά όσο κι' αν ή βελόνα αυτή είναι κούφια, διερωτώμαι πώς θα εισχωρήσουν εκεί μέσα.

Επήρε το άκουστικό.

— Σαρολαί, διέταξε μὴν εγκαταλείψεις τὸν πυθμένα...Που παγαίνουμεν;...Μά σου τό έχω ειπεί στο λημάνι... Λουπέν...καί με όλη την ταχύτητα μάλιστα!...Πρέπει να εῦρωμαι νερό για να ήμπορέσωμε ν' άράξωμαι...μή ξεχνᾶς πώς έχωμε και μία κυρία μαζί μας.

Μία άλλη σκιά επέρασε απ'έπάνω τους.

— Τήν φοράν αυτήν είναι το αντιτοπιλικό ειπε ο Λουπέν...θ' άρχίσουν τώρα να πέφτουν τὰ κανόνια...Αραγε θα αποφασίσουν να δομαρδίσουν την βελόνα; Τι χάνομε Μπωτρελέ με το να μη πρευσιασκόμθω εις την συνάντησιν αυτού του στρατού και του στόλου...Ε! Σαρολαί;..Τι κάμης κοιμάσαι;..

Η ταχύτης των ήταν μεγάλη έντούτοις. Τήν άμμο ειχαν διαδεχθῆ οι θράχοι, κι' έπειτα δέν άργησαν να ιδούν και άλλους βράχους οι όποιοι εσημείωναν την δεξιάν πλευράν του Ετρέτα, την Πύλην του Αμον. Τὰ φάρα εξαφανίζοντο, επί τὰ προσεγγίσει των, ένα από αυτά εσκόλωσε επάνω από τον φεγγίτη και τους εκύτταζε με τὰ μεγάλα καϊάπλανη του μάτια.

— Δόξα τῷ θεῷ, ανεφώνησεν ο Λουπέν, προχωρούμε τώρα...

Πώς σου φαίνεται το μικροσκοπικό μου υποβρύχιο Μπωτρελέ; Δέν είναι κακό, δέν εἶν' αλήθεια!

Εφώνησε πάλι τὸν Σαρολαί.

— Δε άνεδοῦμε πιά, δέν υπάρχει φό-

δος...

Στο διάστημα όλίγων δευτερολέπτων

εῦρέθησαν εις την επιφάνειαν...Απειχον ένα μίλι περίπου από την ακτήν, έπομένως δέν υπήρχε φόδος να τους ιδούν, και ο Μπωτρελέ ήμπορεσε τότε να αντιληφθῆ καλλίτερα την καταπληκτική ταχύτητα με την έποίαν έπροχωρούσαν.

Η Φεκάν επέρασε πρώτα μπροστά από τὰ μάτια τους κι' έπειτα όλα τὰ Νορμανδικὰ Παράλια, ο άγιος-Πέτρος, αἱ Πετί Ντάλ, ή Βωλέτ, ο άγιος-Βαλερι αἱ Βέλ κλπ.

Ο Λουπέν άστειεύετο πάντοτε, και ο Ισιδωρος δέν έχόρτινε να τὸν κυτάζη και να τὸν άκούη, ξαφνιασμένος από το κέφι του, από την άδιαφορία του, από την στωϊκότητά του, από την αγάπη που έφαινετο να έχη εις την ζωή.

Παρατηρούσεν επίσης και τή Ραυμόνδην. Η νεαρά γυναίκα έμενε σιωπηλή, σφιγμένη κοντά σ' εκείνον π' άγαπούσε. Είχε πάρει τὰ χέρια του μέσα στα δικά της και συχνά εσήκωνε το βλέμμα της επάνω του, ένῳ ο Μπωτρελέ, έβλεπε ότι κάθε τόσο τὰ χέρια της εδουπῶντο νευρικά ένῳ έπετείετο ή μελαγχολία των ματιών της. Και κάθε φορά ήταν μία σιωπηλή και θλιθερή απάντησι στα άσπετα του Λουπέν, θα έλεγε κανείς πώς ο κωμικός αυτός τρόπος με τὸν όποιον έπερνε την ζωήν αυτός, ήταν γι' αυτήν πραγματικό μαρτύριο.

— Σώπαινε, εφθύρισε... Είναι σάν να περιφρονῆς το πεπρωμένο με τὰ γένοια σου... Τόσα πολλά ειμπορούν ακόμη να μας συμβούν!

Όταν εφθασαν απέναντι εις την Αίτη την ήναγκάσθησαν να ευθίσουν και πάλιν για να μη τους ιδούν ή φαρδιές εάρκες που ήσαν εκεί. Είκοσι λεπτά άργότερα εκαμψαν προς την ακτήν και το πλοτον

εἰσήλθε σ' ένα μικρό υποβρύχιο λιμανάκι, το όποιον εσχηματίζετο κανονικά μέσα εις τους βράχους, διηυθύνθη κατά μήκος ενός μικρού μύλου και άνέδθηκε σιγά-σιγά εις την επιφάνειαν.

— Το Λιμάνι Λουπέν, ανήγγειλεν ο Λουπέν.

Το μέρος εκείνο το όποιον εδρίσκετο εις απόστασιν πέντε λευγῶν από την Διέπτην, και τριῶν λευγῶν από το Τρεπόρ προστατευόμενον δεξιὰ και άριστερά [από βράχους, ήτον απολύτως έρημον. Η μικρή παραλία ήτο ντυμένη από λεπτήν άμμον.

— Εμπρός Μπωτρελέ, πήδηξε έξω... Ραυμόνδη δῶσε μου το χέρι σου... Βού, Σαρολαί να επιστρέψης εις την Κούφια Βελόνα για να ιδῆς τί γίνεται εκεί κάτω, και περί το τέλος της ήμέρας να έλθης να μου δῶσης ειδήσεις. Είμαι πολύ περίεργος τί θα άπογίνη.

Ο Μπωτρελέ διερωτάτο με περιέργεια πώς θα έβγαινε από τὸν κατάκλειστο εκείνο χώρο, που όνομάζετο Λιμάνι Λουπέν, όταν ειδε τὰ σκαλοπάτια μίας σιδερένιας σκάλας.

— Ισιδωρε, ειπεν ο Λουπέν, αν ήξευρες την γεωγραφία σου και την ιστορία σου θα κατελάρθανες ότι εδραστήσθης εις την καρτέρα του Παρφονόλ, κάτω από την επαρχία της Μπεέλ. Πρό ενός και περισσότερον αἰῶνος, κατά την νύκτα της 23 Αυγούστου 1803, ε Γεώργιος Καντοντάλ και εἰς συνένοχοι του αποβιβάσθέντες εις την Γαλλίαν με τὸν σκοπόν να απαγάγουν τὸν ύπατον άρμοστήν Βοναπάρτην, κατέβησαν ν' αναβούν ως εκεί επάνω, από τὸν δρόμο που θα σου δείξω τώρα. Επτοσα διάφοροι κατακαθήσεις του εδάφους ειχαν συντελέσει εις την κα-

τάστροφὴν αὐτοῦ τοῦ δρόμου. Ἀλλ' ὁ Βαλμεράς, γνωστότερος ἴσως ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἀρσέν Λουπέν, τὸν ἐξαναστάσαντα καὶ ἀγόρασε τὸ κτήμα. Ντεβεγέτ. ὅπου οἱ συμφωνοῦντες ἐπέρασαν τὴν πρώτη τους νύκτα, καὶ ὅπου τὴν ὥρα ὁ Λουπέν, ἀποτραβηχθεὶς πλέον ἀπὸ τὸν κόσμον, χωρὶς κανένα ἐνδιαφέρον γι' αὐτὸν θὰ ζήσῃ εἰς τὸ ἐξῆς μεταξὺ τῆς μητέρας του καὶ τῆς γυναικὸς του, σὰν ἕνας τίμιος καὶ φιλήσυχος ἄνθρωπος ἀφωσιωμένος μόνον εἰς τὸ κτήμα του.

Ἀφοῦ ἀνέβηκαν τὴν σκάλα εὐρέθησαν σέμιαν ἀπότομη στενὴ δίοδος ἣ ἡποία ἀναμφισβήτως θὰ εἶχε σκαφθῇ ἀπὸ τὰ νερά τῆς βροχῆς καὶ εἰς τὴν ὅποιαν ἠναγκάζετο κανεὶς νὰ σκαρφαλῶνῃ ν' ἀνεβαίνει. Ἀφοῦ ἀνέβαιναν ἐπὶ μισῇ ὥρᾳ, ἐφθασαν τέλος ἐπὶ ἐνὸς ὑψώματος, οὐχὶ μακρὰν ἀπὸ ἕνα μικρὸ ξύλινον φυλακτεόν, σὰν ἐκεῖνα ποὺ χρησιμεύουν συνήθως γιὰ σκεπὴ εἰς τοὺς τελωνοφύλακας. Καὶ πράγματι δύο λεπτά ἀργότερα ἕνας τελωνοφύλαξ ἔκαμε τὴν ἐμφάνισίν του.

Μόλις ὅμως τοὺς εἶδε ἐσπευσε νὰ κάμῃ τὸν τόπον νὰ περάσουν καὶ ἔχειρέτησε.

—Τίποτε νεώτερον; Γκομέλ, ἐρώτησεν ὁ Λουπέν.

—Τίποτε, ἀρχηγέ μου!

—Κανένας ὑποπτος;

—Οχι,....δηλαδὴ..

—Τί;

—Ἡ γυναῖκά μου....ποὺ εἶναι ράπτει εἰς τὴν Νεβιγέτ..

—Ναὶ ἔξω,... ἡ Κεσαρίνα..... Λουπέν;

—Εἶδε ἕναν ναύτη ποὺ περιδιάβαζε σήμερον τὸ πρωὶ στὸ χωριό.

—Τί ὕψος εἶχε;

—Οχι πολὺ φυσικὸ,...ἐμοίαζε σὰν Ἀγγλος.

—Αἱ ἔκαμε ὁ Λουπέν κάπως συλλογισμένος..... Καὶ διέταξε τὴν Κεσαρίνα,...

—Νὰ τὸν παρακολουθῇ; μάλιστα, ἀρχηγέ μου.

—Καλὰ, πρόσεχε σὲ δυὸ-τρεῖς ὥρες θὰ ἐπιστρέψῃ ὁ Σαρλοῦλ ἂν εἴναι ἀνάγκη. νὰ μοὺ πῆς τίποτε, θὰ εἶμαι εἰς τὸ κτήμα.

Ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον του καὶ εἶπε εἰς τὸν Μπωτρελέ,

—Νὰ κάτῃ ποὺ μ' ἀνησυχεῖ...Μήπως εἶναι ὁ Χόλμς; Αἱ ἂν εἶναι αὐτὸς ἀγριεμένος καθὼς θῆναι, δὲν τὴν ἔχομε καλὰ.

Ἐδίστασε πρὸς τὴν στιγμὴν.

—Διερωτῶμαι, ἂν δὲν θὰ κάναμε καλὰ νὰ γυρίζαμε πίσω ἔχον κάποια κακὴ προαίσθησι...

Ἐκτάσεις καταπράσινας ἐπεκτείνοντο ἡ μία κατόπιν τῆς ἄλλης. Ολίγον πρὸς τὰ ἀριστερά, μιὰ ὥραια δενδροστοιχία ἐδηγοῦσε πρὸς τὸ κτήμα τῆς Νεβιγέτ, τῆς ὁποίας ἐβλεπε κανεὶς ἀπὸ μακρὰ τὸ κτίριον.

Ἦταν τὸ καταφύγιον τὸ ὅποιον εἶχε πα-

ρασκευάσει, τὸ αὐλον τῆς ἀναπαύσεως τὸ ὅποιον εἶχεν ὑποσχεθῇ, εἰς τὴν Ραυμόνδην. Τί, γιὰ ἀνοήσεις θὰ ἐγκατέλειπε τὴν εὐτυχία τὴν ὅποιαν μὲ τόσο κόπον εἶχε προετοιμάσει; Καὶ ἀκριβῶς τὴν ὥραν ἐφθάνε πλέον εἰς τὸ τέλος τῶν περιπετειῶν του;

Ἐπίασε ἀπότομα τὸν βραχίονα τοῦ Μπωτρελέ καὶ δείχνοντάς του τὴν Ραυμόνδην ἣ ἡποία ἐπρὸς πορεύετο.

—Κύτταξέ τὴν. Ὅταν περιπατῇ ἡ σελουέττα τῆς ἔχει τόση χάρι. ποὺ δὲν ἡμπορῶ νὰ τὴν ἐλέπω χωρὶς νὰ συγκινούμαι... Τὸ κάθε τι σ' αὐτὴν, ἡ κάθε τῆς κίνησις μὲ συγκινεῖ μὲ κάμει τὰ αἰσθάνομαι τὸν ἔρωτα μ' ὅλην τὴν ἐνταση. Εἶτε μιλεῖ, εἶτε σιωπᾷ. Ὅταν τὴν ἔχω

κοντὰ μου, αἰσθάνομαι νὰ μὲ περιβάλλῃ κάποια ἀόρατη δύναμις. Νὰ, τώρα π. χ. μόνον καὶ μόνον ἐπειδὴ παύω εἰς τὰ ἔχνη ποὺ ἀφίενον τὰ ἔθιμά της, αἰσθάνομαι μιὰ παράξενον ἀγωνία νὰ μοὺ σφίγγῃ τὴν καρδιά.

Αἱ θὰ ἐσχάση ἄραγε ποτὲ πῶς ἡ πῆρξα ὁ Λουπέν; Τὸ παρελθὸν αὐτὸ ποὺ μισεῖ, θὰ κατορθώσω ἄραγε νὰ τὸ σβύσῃ ἀπὸ τὴν μνήμην της;

Προσπάθησε νὰ ἐπιβληθῇ εἰς τὸν ἐλπιδόν του καὶ μὲ πεποίθησι στὴν δύναμιν του.

—Θὰ λησμονήσῃ! ἐδεδείκνυτο, θὰ λησμονήσῃ γιὰ τὴν τῆς τὰ ἐθυσίασα ὄλα.

(Ἀκολουθεῖ).

ΙΑΤΡΕΙΟΝ
ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΥ Α. ΚΑΜΠΛΑ
Πλατεία Κάνιγγος (Γεώργις Β) Τηλεφ. 30-74

Συνεργασία κυρίας **Ε. Α. ΚΑΜΠΛΑ** ἰατροῦ Γυναικολόγου.

Ακτινοσκόπησις, Ακτινοθεραπείαι, Ακτινογραφίαι,
Μηχανοθεραπείαι, Διαγνωστικὴ, Χρόνια νοσήματα
Θεραπεύονται **ἀνευ φαρμάκων** εἰμὴ δι' ἰδιαιτέρας ὁλοκληρικῆς μεθόδου, ἀνωδύνου καὶ ἀνακατασκευατικῆς, πλεῖστα **ὄσα χρόνια νοσήματα** δυσίατα ἢ καὶ ἀνίατα μέχρι σήμερον θεωρούμενα ἤτοι

Ρευματισμοί, Ισχυαλγίαι, Στομαχικά, Δυσκοιλιότητες, Προστατίτις, Φαρμιάσις, Ανανία, Αραιμία, Βεηνητικὸν ὄργανισμός, Παράλυσεις, Συρίγγια, Αιχνοῦ ἐλκῆ, Πολυσαρκία, Αἱμορροΐδες κτλ.

Προλαμβάνεται καὶ σημαντικῶς βελτιώνεται ἡ Ἀρτηριοσκληρώσις

ΤΜΗΜΑ ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΙΚΟΝ

Τοκετοί, Στειρώσεις, Μητροειδές, Χρόνιοι κατάρροι, Συρίγγια, Κυτίτιδες κτλ. δι' ἰδιαιτέρας μεθόδου μὲ κατεκλινικὰ ἀποτελέσματα

Ο ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΣ ΜΑΣ

ΘΡΙΑΜΒΕΥΤΙΚΗ ΕΠΙΤΥΧΙΑ

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΩΝ ΑΓΩΝΩΝ

(Τοῦ ιακτικοῦ μας συνεργάτου κ. Δημ. Δάλλα).

Η θριαμβευτική καὶ δυνάμεθα νὰ εἰπωμεν ἄνευ προηγουμένου, ἐπιτυχία τῶν ἀρξαμένων τὴν παρελθ. Δευτέραν καὶ συνεχιζομένων ἐτι Πανελληνίων ἀγώνων ἐδικαίωσε πληρέστατα τὰς προβλέψεις μας καὶ ἔθεσε τελεῖν καὶ παύλαν εἰς πᾶσαν ἐκδηλωθεῖσαν ἀντίδρασιν καὶ διέψευσε παταγωδῶς τοὺς φαντασθέντας ὅτι θὰ ἡδύναντο νὰ μειώσουν τὴν συμμετοχὴν καὶ τὸ μέγα κύρος αὐτῶν.

Εἶναι ἀξία θαυμασμοῦ καὶ πάσης τιμῆς ἡ θαλερὰ νεότης τοῦ Σταδίου ἣτις ἀφηγήσασα σφαλερῶς εἰσηγήσεις προσήλθε μὲ προθυμίαν εἰς τὸν εὐγενικὸν στίβον καὶ ἡγωνίσθη ὁδηγὸν ἔχουσα μόνον τὴν ἀγνήνην τὴν ἄλλῃσιν καὶ τὸν ἀγῶνα ἰδεολογίαν.

Καὶ εἶναι ἀκόμη ἀξίον ἰδιαίτερας ἐξάρσεως ἡ παρατηρηθεῖσα κοσμοπλήμμυρα ἐν τῷ Σταδίῳ τοῦ φιλάθλου Ἀθηναικοῦ καὶ Πειραιικοῦ κόσμου καὶ ὁ ἐνθουσιασμός μὲ τὸν ὁποῖον ἐχαιρέτα ὅλο ἐκεῖνο τὸ πλήθος τοὺς ἀγωνιζομένους καὶ τοὺς νικητάς. Αἱ ἐκδηλώσεις τῶν χιλιάδων θεατῶν ποὺ κατέκλυσαν τὸ Στάδιον καὶ κατὰ τὰς 2 πρώτας ἡμέ-

ρας τῶν ἀγώνων ἴσως ἐσυμδόλιζον καὶ μίαν ζωηρὰν διαμαρτυρίαν κατ' ἐκείνων ὅτινες ἐμμένοντες εἰς σφαλεράς ἀντιλήψεις ἡρονήθησαν νὰ προσφέρουν τὴν συμβολὴν τῶν εἰς μίαν προσπάθειαν δι' αὐτοὺς τοὺς καταβληθεῖσαν κυρίως καὶ αὐτοὺς τοὺς ἀμέσως ἐνδιαφερόμενους.

Λυπούμεθα εἰλικρινῶς διότι ἀπὸ τοῦ Στίβου ἀπουσίασαν εὐαριθμοὶ μὲν ἀλλὰ πάντως γνωσταὶ ἀθλητικαὶ φυσιογνωμίαι, αἵτινες ἀναμφισβητήτως θὰ προσέδιδον ὑπέρτερον ἐνδιαφέρον εἰς τ' ἀποτελέσματα ὀριζόμενων ἀγωνισμάτων καὶ λυπούμεθα διότι ὁ Σύνδεσμος τῶν ἀθλητ. Σωματείων ἀψηφῶν τὰς κατ' αὐτοῦ ἀσθηρικούς ἐπιθέσεις, κατέβαλ' ἐπὶ ματαίῳ ὄμῳ πᾶσαν δυνατὴν καὶ λογικὴν προσπάθειαν ὅπως διενεουκλύνῃ τὴν συμμετοχὴν τῶν.

Εὐτυχῶς τὴν ἀπουσίαν τῶν ὀλίγων ἀνεπλήρωσε ἡ πρόθυμος παρουσία τῶν πολλῶν ἐπὶ τοῦ Στίβου καὶ αἱ ἐπιτευχθεῖσαι ὑπὸ τῶν πλείστων ἐπιδόσεις εἶναι πλέον ἢ ἱκανοποιητικαί.

x x

Οἱ Κύπριοι καὶ οἱ Ἀλεξανδρινοὶ ἀθληταὶ ἐθριάμβευσαν εἰς 2 ἀγωνίσματα μετέσχον, ἀλλὰ δὲν ὑστέρησαν καὶ εἰ τῶν δύο Συλλόγων Θεσσαλονίκης Ηρακλέους καὶ Ἀρεως ἀθληταί, ἰδίᾳ δὲ οἱ τοῦ πρώτου ὅστις ἔκαμε μίαν πρώτης τάξεως ἐμφάνησιν μὲ ἄφθονον καὶ καλὸν ὕλικόν.

Οἱ τῶν Ἀθηνῶν καὶ τοῦ Πειραιῶς συνάδελφοί των, ὅχι μόνον δὲν ὑστέρησαν ἀλλὰ καὶ κατὰ πλειονοψηφίαν ἐξησφάλισαν πλείστα πρώτα βραβεῖα καὶ μετὰ τούτων ὁ κ. Α. Καρυοφίλλης τοῦ Παναθηναικοῦ Συλλόγου ἐπέτυχεν μίαν ἑξ ἑσχ. νέαν Πανελληνίον ἐπιδόσιν εἰς τὸ ἄλμα εἰς ὕψος ἣτις τὸν φέρει μὲ ὅλας τὰς τιμὰς πρὸς τὸν Ὀλυμπιακὸν τῶν Παρισίων Στίβον.

Ο Πανελλήνιος, ὁ Ἑθνικός, ὁ Πειρατικός Σύνδεσμος καὶ ὁ Πανιώνιος Σμύρνης μᾶς ἐδείξαν νέους κλητὰς μὲ ὑπέροχα προσόντα. Ὁ Ἀνδριανόπουλος τοῦ Πανελληνίου εἰς τὸ ἄλμα ἐπὶ κοντῷ, ὁ Μπεναρῶς τοῦ Ἑθνικοῦ, οἱ κάλλιστοι παλαισταὶ τοῦ Πανελληνίου καὶ τοῦ Πειραικοῦ, ὅς καὶ οἱ τοῦ Πανιωνίου δορμεῖς Ἀθανασιάδης α' νικητὴς τοῦ δρόμου 10000 μ. καὶ Μ. Ἰωάννης νικητὴς τοῦ δρόμου 1500 μέτρων πάντες οὗτοι εἶναι ἀθληταὶ ἀξιοὶ ὑπελογισμοῦ.

* *

Ατυχῶς τὸ πάθημα τοῦ ποδοσφαίρου Κυπρίου ἀθλητοῦ Τσοῦρη καὶ τὸ ἐπισυμβάν κατὰ τὴν πτώσιν ἐκ τοῦ ἄλματος ἐπὶ κοντῷ δυστύχημα εἰς τὸν πρωταθλητὴν τοῦ Παναθηναικοῦ κ. Α. Νικολαΐδην μᾶς ὑστέρησε τῆς εὐχαριστήσεως ὅχι μόνον νὰ ἴδωμεν αὐτοὺς μετέχοντας καὶ νικητάς τῶν 2

γωνισμάτων εἰς ἀδιαπρέπουσιν ἀλλὰ καὶ τῆς εὐκαιρίας νὰ δώσουν ἐπιδόσεις ὅλας πάντες παρ' αὐτῶν ἀσφαλῶς ἀνέμενον.

Κατὰ τὰς δύο ὑπολοίπους ἡμέρας τῶν Πανελληνίων χθὲς καὶ αὐριον θὰ κάνουν τὴν ἐμφάνησιν τῶν 6 δορμεῖς τοῦ Μαραθωνίου κ. Στεργιώτης τοῦ Συλλόγου Ἀμαλιάδος καὶ 3 κρῖστοι ἀθληταὶ τοῦ Γυμν. Συλλόγου Βόλου, Προδόπουλος, Ξένος καὶ Ζηργάνας ὅτινες ἐνεκα ἀνυπερβλήτου κωλύματος δὲν ἡδυνήθησαν νὰ φθάσουν ἐγκαίρως ὅπως μετὰσχῶσιν ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τῶν ἀγῶνων.

Ο κ. Προδόπουλος εἰς τὸ ἄλμα ἐπὶ κοντῷ καὶ ὁ κ. Ζηργάνας εἰς τὸ ἀκόντιον θὰ δοκιμασθῶσιν ἰδιαίτερος καὶ ἐκτὸς ἀγῶνος ὑπὸ τῆς Ἑλλ. νοδίκου ἐπιτροπῆς.

Τὸ γενικὸν ἀντικείμενον τῆς σημερινῆς τελευταίας ἡμέρας τῶν Πανελληνίων ἀγώνων θὰ προκαλέσῃ ὁ Μαραθωνεὺς δρόμος (ἀπὸ Μαραθῶνος ἐκτὸς τοῦ Σταδίου) εἰς ὃν θὰ μετὰσχῶσιν περὶ τοὺς 15 ἀθληταὶ καὶ τὸ ἀθλητικὸν πένταθλον εἰς τὸ Στάδιον, μεθ' ὃ θὰ γείνη ἡ ἀπονομή τῶν βραβείων εἰς τοὺς νικητάς.

Επιφυλασσόμενοι εἰς τὸ προσεχές τεῦχος τοῦ «Θησαυροῦ» νὰ δώσωμεν τὰ ἀποτελέσματα τῶν 2 τελευταίων ἡμερῶν τῶν ἀγώνων, παραθέτομεν κατωτέρω τὰ τῶν 2 πρώτων ἡμερῶν ἅτινα ἔχουσιν οὕτω.

• ΝΥΣ

ΤΑ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΗΣ Α' ΗΜΕΡΑΣ

Δρόμος 100 μέτρων.

Εἰς τὸν προκριματικὸν ἀγῶνα ὅστις διεξήχθη εἰς 6 σειρὰς ἀπέμειναν διὰ τὸν ἡμιτελικὸν 11 δρομεῖς οἵτινες ἀπῆρτισαν 2^η σειρὰς ἡμιτελικῶ ὃν τὰ ἀποτελέσματα ἔχουσιν οἱ τ.

1^η Σειρὰ Παντελίδης (Κύπρου) 11" 45", Ναχιμίας (Θεσσαλον) 12". Σταυρίδης Σ. (Ηρακλ.)

Β' σειρά Παπαφίγγος (Αλεξανδρ) 11" 15 Σταυρίδης Γ. (Πανελ.) 11" 15, Τζάττας (Ηρακλ.)

Απαντες οὗτοι θὰ μετὰσχῶσι σήμερον τοῦ τελικοῦ ἀγῶνος.

Δρόμος 800 μέτρ.

Ο ἑλ Κύπρου δρομεὺς κ. Ανδρ. Τσουρῆς παρὰ σοβαρὸν πάθημα τοῦ παδὸς τοῦ ἐδικαίωσε τὴν προηγηθεῖσαν περὶ αὐτοῦ φήμην ἐλθὼν πρῶτος καὶ διατρέξας τὴν ἀπόστασιν εἰς χρόνον 2' 9" 2^η, με δευτέρον τὸν Κ. Σαραντίδην (Ηρακλ.) 2' 14" 2) 5 καὶ γ' τὸν Μ. Ἰωνᾶν (Πανιων.) εἰς 2' 15"

Αἷμα ἐπὶ κοντῶ

Πρῶτος ἐνίκησεν ὁ Σπ. Ανδρεόπουλος (Πανελ.) πηδήσας μ. 3. 35 1) 2, δεύτερος ὁ Α. Νικολαΐδης (Παναθην.) μ. 3, 25 καὶ γ' ὁ Στ. Μπεναρδῆς (Εθν.) μ. 3.

Δρόμος 110 μ. μετ' ἐμποδίων

Κατὰ τὸν ἡμιτελικὸν, ἀγῶνα προεκρίθησαν διὰ τὸ τελικὸν οἱ ἑξῆς:

Σειρὰ α' Μελάς (Αλεξ.) εἰς χρόνον 17" 4) 5, Α. Χατζόπουλος (Πανελ.). Σειρὰ Β' Ταλλιάνος Κύπρου 17" 2) 5 καὶ Ναχιμίας (Ηρακλ.) 18" 4) 5.

Αἷμα εἰς μῆκος

Ενίκησεν ὁ Κ. Παντελίδης (Παγκυπρίων) πηδήσας μέτρα 6, 49, 6. Α. Ανδρεάδης (Αλεξ.) μ. 6, 37 καὶ γ' Τζάττας (Ηρακλ.) 6. 10

Σφαιροβολία

α') Σ. Ππεναρδῆς (Εθν.) μέτρα 10. 82, β') Μ. Κατσάνης (Πανελ.), 10, 25 γ') Π. Δόσιος (Ηρακλ.) 10. 11.

Δρόμος 10,000 μέτρων

Τὸ πάθημα τοῦ ποδὸς τοῦ κ. Τσουρῆ ἀτυχῶς τὸν ἡμποδίσεν νὰ μετὰσχῇ εἰς τὸν ἀγῶνα τοῦτον εἰς δὲ προεβλέπετο ἀσφαλῆς ἡ νίκη του, νικητὴς δὲ ἀνεδείχθη ὁ κ. Β. Αθανασιάδης (Πανιων.) εἰς χρ. 39' 0" 2) 5, β') ὁ κ. Διαμ. Κάντζας (Πειρ.) εἰς 40' 32" 4) 5, γ') Ν. Παπαμιχαήλ (Αμαρουσίου).

Σκυταλοδρομία 1600 μέτρων

1η δμάς Συλλόγου «Ηρακλῆς» Θεσσαλονίκης (οἱ κ. κ. Τσοῦμης, Σαραντίδης, Σωτηρίου καὶ Λεονταρίδης) εἰς χρόνον 3' 57" 2) 5, 2α δμάς Πανιωνίου Γ. Σ. (Λαπέρης, Δημόπουλος Μ. καὶ Α. Ἰωνᾶς) 5' 57" 4) 5.

Πᾶλη σειρά ὑπερσλαφῶν 1) Ζερδίνης (Πανελ.), 2) Α. Βλάχος (Πειρ.), 3) Π. Ζαρακοβίτης (Πανελ.).

Σειρὰ μέσων 1) Β. Παυλίδης (Πανελ.), 2) Σ. Ζαχούτ (Πανελ.). Α.

Τατσόπουλος (Πανελ.)

ΤΑ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΗΣ Β' ΗΜΕΡΑΣ

Τὴν ἐπαύριον Τρίτην ἐσυνεχίσθησαν οἱ ἀγῶνες ὑπὸ τὸ ἀδιάπτωτον ἐνδιαφέρον καὶ τὸν ἐνθουσιασμὸν διὰ τοὺς νικητὰς τῶν πολυπληθῶν θεατῶν τοῦ Σταδίου.

Τὰ ἀποτελέσματα τῆς δευτέρας ταύτης ἡμέρας τῶν Πανελληνίων ἀγῶνων ἔχουσιν ὡς ἑξῆς:

Δρόμος 100 μ. (τελικός)

Θριαμβεῖ ὁ ἐξ Αλεξανδρείας ἀθλητὴς τῆς Ελλ. Αθλητ. Ενώσεως Αἰγύπτου κ. Παπαφίγγος, ὅστις ἀνεδείχθη ὁ καλλίτερος τῆς σήμερον Ελλ. δρομεὺς ταχύτητος εἰς χρ. 11" 2) 5 με δευτέρον τὸν ἐπίσης καλλίστον δρομέα τῶν Παγκυπρίων κ. Παντελίδην εἰς χρ. 11" 3) 5 καὶ τρίτον τὸν Σταυρίδην τοῦ Πανελληνίου, Ατυχῶς ὁ κ. Παπαφίγγος δὲν κατώρθωσε νὰ ὑποβῇ ἢ νὰ φθάσῃ τὴν ἐπίδοσιν 11" 1) 5 ἣν ἐπέτυχεν εἰς τοὺς ἡμιτελικούς τῆς προτεραίας καὶ ἦν ὅπως λογίζεται ὡς ἡ πραγματικὴ ἐπίδοσίς του.

Δρόμος 1500 μ.

Ο Πανιώνιος, διὰ τοῦ καλλίστου ἀθλητοῦ τοῦ κ. Μ. Ἰωνᾶ ἐξασφαλίζει τὴν πρώτην νίκην εἰς χρ. 4' 43" 3) 5 τοῦ Σταυρίδου τοῦ «Ηρακλέους» Θεσσαλονίκης ἐλθόντος δευτέρου με 4' 46" 4) 5 καὶ γ' Νικητῆς τοῦ Πανελληνίου 4' 46" 4) 5.

Καὶ οἱ 3 οὗτοι δρομεῖς προβάλλουν ὡς αἱ μελλοντικαὶ ἐλπίδες τοῦ ἑλληνικοῦ Στίβου.

Αἷμα εἰς ὕψος.

Εἰς τὸ ἀγώνισμα τοῦτο κατεκρίθη ἡ Πανελληνίος ἐπίδοσις ὑπὸ τοῦ πρωταθλητοῦ τοῦ Παναθηναικοῦ κ. Καρυοφύλλης φθάσαντος εἰς ὕψος 1 μ. 757 ὑπὸ τὰ ἐνθουσιώδη χειροκροτήματα τῶν θεϊτῶν. β') Ταλλιάνος (Παγκυπρίων) 1 μ. 63, γ') Σ. Μπεναρδῆς 1.61.

Δρόμος 200 μέτρων

α') Παπαφίγγος (Αἰγύπτου) 24 1) 5, 6') Παντελίδης (Κύπρου) 25 1) 5, γ') Βαρότσης (Πανελ.)

Δικοβολία

α') Σ. Μπεναρδῆς (Εθνικοῦ) 32.41, β') Α. Μαλαμίδας (Αρεως Θεσσαλονίκης), 31.78, γ') Α. Σκόλλος (Αμύλης Σπάτης) 28.63.

Δρόμος 3000 μ. δαμάων

Α' δμάς Ηρακλέους Θεσσαλονίκης (Καροῦσος, Σωτηρίου καὶ Σαραντίδης). Β') δμάς Πανιωνίου Σμύνης (Λαπέρης, Αθανασιάδης, Ἰωνᾶς) Κατὰ σειράν ἐβῆσαν πρῶτος ὁ κ. Καροῦσος εἰς χρ. 10' 23" 2) 5, δευτέρως ὁ κ. Αθανασιάδης 10' 34" καὶ τρίτος ὁ Μ. Ἰωνᾶς 10' 33" 3) 5

Ακοντισμός

Πρῶτος Παλαμίδας (Αρεως) 46.16

δεύτερος Σ. Μπεναρδής 46.12 τρί-
τος Α. Σκάρκος [Σπάρτης] 43.73.

Πάλη ελαφρών

Πρώτος Δρουκᾶς (Πειραικού) δεύ-
τερος Παπαδάκης [Πανελ.]

Άρσις βαρών

Επρώτευσαν οί Γκούμας, Βλάχος
Αγγελόπουλος, Παλαμίδας, Μενε-
ξής.

Δ. ΔΑΛΛΑΣ

ΜΙΑ ΕΦΕΥΡΕΣΙΣ

ΔΙΑ ΤΑ ΥΠΟΒΡΥΧΙΑ

Ενας μηχανικός αεροπόρος τῆς
Γενεύης, ὁ κ. Κάσσερ, βεβαίωι ὅτι
εφευρε τὸν τρόπον διὰ τοῦ ὁποίου
θὰ εὐρίσκεται ἁμέσως καὶ αὐτομά-
τως ἡ ἀκριβὴς θέσις ἐνὸς βυθισθέν-

τος ὑποβρυχίου. Διὰ τοῦ μέσου τού-
του θὰ εἶνε δυνατὴ ἡ ταχεῖα παρο-
χὴ βοηθείας καὶ ἡ διώσωσις τῶν
πληρωμάτων κινδυνευόντων σκα-
φῶν.

Ο κ. Κάσσερ πρὸς ἀπόδειξιν τῆς
ἀποτελεσματικότητος τῆς εφευρέ-
σεώς του προτείνει τὰ ἑξῆς: 1) Νὰ
εἰσελθῇ εἰς ἓνα ὑποβρυχίον καὶ νὰ
βυθισθῇ μόνος του 2) Νὰ καταστή-
σῃ γνωστὸν τὸ μέρος, εἰς τὸ ὁποῖον
ἐβυθίσθη. 3) Νὰ συνεννοῖται καὶ
νὰ δέχεται ὁδηγίας. 4) Νὰ ἐφοδια-
ζεται μόνος του με ὀξυγόνον ἢ τρό-
φιμα ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας, καὶ 5) Διὰ
τῆς ἰδίας πάντοτε εφευρέσεως νὰ ἐ-
παναφέρῃ τὸ βυθισθέν ὑποβρυχίον
εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης.

ΜΙΧ, Ν. ΚΑΤ'ΡΗΣ

Μαιευτὴρ Γυναικολόγος

24 Γερουστίου 243-5 μμ.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗ ΕΝΩΣΙΣ

ΕΚΘΕΣΙΣ

ΤΩΝ ΠΑΡΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ

ΚΑΛΛΙΟΠΗΣ Ε. ΔΕΚΟΥ

ΚΟΜΙΣΘΕΝΤΩΝ ΕΚ ΠΑΡΙΣΙΩΝ ΜΟΔΕΛΛΩΝ

ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΠΙΛΩΝ

ΤΙΜΑΙ ΑΣΥΝΑΓΩΝΙΣΤΟΙ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΚΑΙ ΤΗΝ ΤΕΧΝΗΝ

Η ΠΟΛΙΣ ΠΟΤ ΔΕΝ ΧΩΡΕΙ ΤΟΥΣ ΚΑΤΟΙΚΟΥΣ ΤΗΣ

Τοῦ τακτικοῦ μας συνεργάτου κ. Γρηγ. Ξενοπούλου.

Αἱ ἑορταὶ τοῦ Βύρωνος, καὶ προπάν-
των αἱ ἑορταὶ τοῦ Πάσχα, ἀπέδειξαν
περισπασμῶς ὅτι αἱ Ἀθῆναι, σήμε-
ρα, εἶ-
ναι μία πόλις ποῦ δὲν χωρεῖ τοὺς κα-
τοίκους τῆς ! Δὲν ξέρω ἂν ὑπάρχῃ
στὸν κόσμον κ' ἄλλῃ μὲ αὐτὴν τὴν ἀλ-
λόκοτην ιδιότητα, ἀλλ' ἡ δική μας
τὴν ἔχει καὶ μὲ τὸ παραπάνω. Τὰς
κοινὰς ἡμέρας, αὐτὸ δὲν φαίνεται τό-
σον, μαντεύεται μόνον. Ἀλλὰς τὰς ἡ-
μέρας τῶν ἑορτῶν, ὅταν ὁ κόσμος, ἀ-
πὸ τὰ σπίτια, — τὰ σπίτια αὐτὰ ποῦ
κατοικοῦνται μὲ τέτοιον στίγμα καὶ
φεῦ ! μὲ τέτοια ἀφάνταστα νοίκια, —
ξεχύνεται στοὺς δρόμους, στὰ χάντρα,
στὶς Ἐκκλησιὰς, στὴν Ἀγορὰ ὁ συνῶ-
σις γίνεται πλέον ἀνυπόφορος.

Εἶναι μία πολυκοσμία ποῦ μὲ κανέ-
να τρόπον δὲν εἰσπράττει νὰ οἰκονομη-
θῇ. Ὑποθέτω δὲ ὅτι εἰς τὴν πολυκο-
σμίαν αὐτὴν τὴν ἀνοικονομήτην, καὶ
ὅχι τόσο εἰς τὴν Ἀστυνομίαν, οὔτε
εἰς τὴν διοργανωτικὴν Ἐπιτροπὴν,
πρεσβεύεται κ' ἐκεῖνο ποῦ ἐγένετο
εἰς τὴν Ἀκρόπολιν τὴν νυχτὰ τῆς ἑ-
ορτῆς διὰ τὸν Βύρωνα : Ἐμαζεύθη ἐ-
κεῖ πάνω τόσος κόσμος, ποῦ ἦτο ἀδύ-
νατον νὰ σταθῇ, νὰ κυκλοφορήσῃ, νὰ
συγκρατηθῇ. Κι' ἐπῆλθεν ὅλη ἐκείνη
ἡ πρωτοφανὴς ἀταξία, ὁ συνωστισμὸς
εἰς τὸ ἀνέδασμα καὶ προπάντων εἰς
τὸ κατέδασμα, τὸ μάλε-βράσε, τὸ σπρω-
ξίδι, αἱ ἀσφυξίαι, αἱ λιποθυμίαι, τὰ δυ-
στυχήματα, — ἐκεῖνο τελοσπάντων
ποῦ αἱ ἐφημερίδες τὸ ὠνόμασαν «αἰ-
σχος», διότι ἐγένετο καὶ μπροστὰ στὰ
μάτια τῶν ξένων μας... Θὰ πῆτε: Καὶ
διατί νὰ δώσουν τόσα εἰσιτήρια ; Ἀ-
πλούστατα, διότι τόσα... ἐζητήθησαν.
Ἀλλὰν φράν θὰ ἔδιδαν τὰ μισὰ, τὸ
τρίτον, κ' ἡ Ἀκρόπολις θὰ ἐχωροῦ-
σε τὸν κόσμον. Ἀλλ' ἀναγκάσθησαν
νὰ δώσουν σὲ τόσους, ποῦ ἡ Ἀκρόπο-
λις δὲν τοὺς ἐχώρεσε. Ὅπως δὲν ἐ-
χώρεσαν κ' αἱ Ἐκκλησιᾶι τὰ πλήθη
ποῦ ἐπῆγαν εἰς τὰ ἑορτήρια, εἰς τοὺς
Ἐπιταφίους, εἰς τὴν Ἀνάστασιν. Ὅ-
πως δὲν ἐχώρεσαν ἡ Ἀγορὰ τὰ πλήθη
ποῦ ἐπῆγαν νὰ φωνίσουν τὸ Μέγα Σάβ-
βατον. Ὅπως δὲν ἐχώρεσαν οἱ κεν-
τρικοὶ δρόμοι τὰ πλήθη ποῦ ἐβγήκαν
νὰ περπατήσουν...

Μίαν ἀπ' αὐτὰς τὰς ἡμέρας, εἰς
τὴν ὁδὸν Αἰόλου, κάποιος μὲ σκούνη

πε. Γύρισα κι' είδα ένα νέον, ό όποι-
ος, περνώοντας, μου εξέτρεσε συγγνώ-
μην ευγενικότατα. Απόρησα πολύ και
χωρίς να θέλω, έχυνόμην τό κεφάλι
μου. Τό κατάλαβε εκείνος και, φεύ-
γοντας, μου πέταξε γελαστός :

— Έχετε δίκην... όπως καταντή-
σαμε τώρα... μά είναι άπ' την παλιά
συνήθεια.

— Ω, ναι, άπ' την παλιά συνήθεια,
Από τότε που έδεναν τους σκύλους
μέ τά λουκάνικα, δηλαδή που οι δρό-
μοι μας χωροῦσαν, και όταν, από μία
άδεξιότητα, σκοντούσαμε κανένα, έ-
πρεπε νά του πούμε ένα παρντόν...
"Αλλ' αυτό πιά καταντᾷ άστείο, σήμε-
ρα που ό άλλος, σέ τσαλαπατεί και σέ
χρεμίζει: γιά νά περάσῃ, ή που σέ
κόβουν δέκα αυτοκίνητα ως που νά
περάσῃς από τό ένα πεζοδρόμιο στό
άλλο !.

Φαίνεται, αλήθεια, ότι τά δυστυχή-
ματα στους δρόμους των Αθηνών, —
αυτοκινητικά, αμαξιακά, τραβαϊκά και
καθεξής, — είναι πλέον τόσο πολλά,
ώστε συνεκινήθησαν κι' οι τελευταίοι
πάντοτε συγκινούμενοι : οι "αρμοδι-
οι". Κι' άρχισαν δραστηρίως νά πλα-
ταίνουν τους δρόμους. Αλλά, πώς ;
Σκενεύοντες τά πεζοδρόμια ! Έννοεί-
ται όμως ότι ή θεραπεία αυτή, ή πρό-
χειρη, δέν είναι παρά διά τους δρό-
μους, πολύ πλατιά πεζοδρόμια, διά
την Λεωφόρον. Αμαξίας ή την οδόν
Πανεπιστημίου. Διά τους άλλους, τί
έμπορεί νά γίνη ; Όχι βέβαια νά

χρεμισθοῦν τά σπίτια ! Δυστυχώς
χρειάζοντα, κι' αυτά διά τους κατοί-
κους, όσον κι' οι δρόμοι... Κι' έπειδή
μόνον στά παραμύθια ανοίγουν δρόμοι
και ύφώνονται σπίτια μ' ένα φύσημα,
δέν πιστεύω νά εὑρεθῇ πρακτικώτερος
τρόπος διά νά οίκονομηθῇ γρήγορα ή
πολυκοσμία κι' ή μεγάλη κίνησις των
Αθηνών...

Οί Αθηναίοι, περισσότερο τώρα
παρά ποτέ, παραπονούνται : «Πάσι ή
Αθήνα μας ! μάς την έχαλασαν !
μάς την προστόχεψαν ! μάς την έκα-
μαν άκατάκτητον ! Δέν μάς χωρεί !»
Αλλά τί νά γίνη ; Διά την έλληνι-
κήν πρωτεύουσάν, αυτή είναι πραγμα-
τικώς μία μεταβατική κατάσταση, ου-
σάρστη όπως όλαί αι μεταβατικά κα-
ταστάσεις, αλλά όχι αιώνια. Με τόν
καιρόν, τό κακόν θά θεραπευθῇ. Αφ'
ένος θά φύγουν όσοι ήλθαν εδώ διά
νά μείνουν προσωρινώς, ή όσοι θά βλέ-
πουν ότι δέν έμπορουν νά ζήσουν
στάς Αθήνας και θά δοκιμάζουν την
τύχην άλλου, αφ' έτέρου πάλιν θά με-
γαλώνη ή πόλις και θά μετατίθενται
τά κέντρα της εις ευρυχωρότερα μέρη.

Εξάρνα μία μεγάλη πλατεία, διπλα-
σία από την Πλατείαν του Συντάγμα-
τος, θά σχηματισθῇ κάπου άλλου. Κι'
εκεί θά συγκεντρωθοῦν σιγά-σιγά τά
μεγάλα Ξενοδογεία, Καφενεία, Ζαχα-
ροπλαστεία, Θέατρα κλπ. Κι' έπομέ-
νως εκεί γίνονται αι μεγάλα, συγκεν-
τρώσεις. Επίσης, από την νέαν αυτήν
Πλατείαν, θάρχίζουν δυό ή τρεῖς νέαι

λεωφόροι, μεγάλοι, μέ πλατεία πεζο-
δρόμια, μέ πολυόροφα μέγαρα — άρτη-
ρία άρκεται διά νά κυκλοφορουν τά
πλήθη και τά όχήματα τας ημέρας
της μεγάλης κινήσεως, των έορτών,
των τελετών, των παρατάξεων, των
παραλάσεων, των διασκεδάσεων.

Με αυτούς τους δύο τρόπους, ενερ-
γώντας έκ παραλλήλου, θά έλθῃ και
ρός που αι Αθήναι θά χωροῦν πάλιν
τους κατοίκους των. Αλλά ό καιρός
αυτός θάργησῃ. Προς τό παρόν, ἄς εἴ-
μεθα εύχαριστήμενοι μέ τά κατ' ανάγκ-
ην ήμίμετρα των αρμοδίων και ἄς
κάμνωμεν ύπομονήν... Οί φρονιμότε-
ροι τουλάχιστον ἄς μένουν στά σπί-
τια των, — όσοι έχουν σπίτια, — και ἄς
βλέπουν την κίνησιν από τά παράθυρα
ή ἄς την άκούουν από μακράν. Εἶναι
κι' αυτός ένας τρόπος, διά νά ενοχλοῦν-
ται ολιγώτερον οί... τρελότεροι, που
επιμένουν ακόμη νά βγαίνουν έξω, τας
μεγάλας ημέρας, και νά πηγαίνουν
παντοῦ όπως άλλοτε. Τί τραβούν, ἄ-
λήθεια, κι' αυτοί οι κακόμοροι ! Κα-
ταντᾷ σωστή Ὀδύσσεια ή μικροτέρα
των έχδρομή. Κι' είναι πολύ εύχαρι-
στημένοι όταν γυρίζουν στα σπίτια
των, — όσοι έχουν πάντα, — ξεσηκω-
νοί, μωλωπισμένα, τσακισμένα, χω-
ρίς τσαντάκι, χωρίς καπέλλο, χωρίς
πορτοφόλι κάποτε, αλλά ζωντανό ! Ο-
πως π. χ. έγύρισαν από την νυχτερι-
νήν έορτήν της Ακροπόλεως.

Η σημερινές γυναῖκες μάς δίδουν
μαθήματα θάρρους. Ο κίνδυνος δέν
υπάρχει γι' αὐτές και συχνά βλέπα-
μεν νά δάγην αυτοκίνητα μέ
ιλιγγιώδη ταχύτητα και νά γίνων-
ται ἀπορόροι από τους καλλιτέ-
ρους.

Μία νεαρωτάτη δεσποινίς εις την
Γαλλίαν άπεφάσισε νά άφιερώσει
και αυτή την ζωήν της εις την πρό-
δον. Εδέχθη νά κάμῃ δοκιμάς ενός
νέου άλεξιπτώτου και νά άπ δειξῇ ὅ-
τι τά έναέρια δυστηχήματα δέν είναι
επικίνδυνα και ότι ή άτμοσφαῖρα
είνε δευτέρα μας πατρίς.

Ευτυχώς τά πειράματα επέτυχαν.
Γιά φαντασθῆτε όμως εκεί που βα-
δίζετε ήσυχά στον δρόμο νά πέσῃ
στό κεφάλι σας ή τολμηρά αὐτή
δεσποινίς ή ἡποία κατά τά γραφόμε-
να των Γαλλικῶν έφημερίδων είναι
ὡραιότατη !

Ο ευφύμως γνωστός δημο-
νής έκ Σμύρνης ιατρός
ΠΑΥΛΟΣ ΛΟΥΪ ΖΙΔΗΣ
ΣΥΦΙΛΙΟΛΟΓΟΣ, ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΣ ΚΑΙ
ΟΥΡΟΛΟΓΟΣ
Ειδικώς σπουδάζας έν Παρισί-
οις τά Αφροδίσια εις τά Νοσο-
κομεία St. Louis, Necker, La-
riboassiere, εφαρμόζει τας τελεν-
ταίας και νεωτάτας μεθόδους της
επιστήμης.
Δέχεται καθ' έκάστην έν τη κλινική
του
21 ΜΕΝΑΝΔΡΟΥ 21 — ΑΘΗΝΑΙ
Πάροδος οδού Πετραίας (παρα-
πλεύσας ὄφθ. κλινικής Χαράμης)
Ὁραι επισκέψεων
9 — 12 π. μ. και 3 — 8 μ. μ

ΑΝΑΚΑΛΥΨΕΙΣ ΚΑΙ ΕΦΕΥΡΕΣΕΙΣ

Η ΕΚΜΕΤΑΛΛΕΥΣΙΣ ΤΗΣ ΔΥΝΑΜΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΛΙΡΡΟΙΩΝ

Ως γνωστόν αἱ παλirroioi περιέχουν μεγάλην υδραυλικήν δύναμιν, πολλάκις δὲ ἐτέθη ζήτημα χρησιμοποίησως τῆς υδραυλικῆς ταύτης δυνάμεως πρὸς βιομηχανικοὺς σκοποὺς. Εἰς τὴν Γαλλίαν ἔγινε πρότινος ἡ πρώτη σοβαρὰ προσπάθεια πρὸς δέσμευσιν τῆς δυνάμεως τῶν παλirroioi. Μεγάλα ἔργα κατασκευάσθησαν εἰς τὴν περιοχὴν τοῦ Φινιστέρ. Διὰ τῶν ἔργων τούτων κατορθώθη νὰ παραχθῇ ἀρκετὴ ποσότης ἡλεκτρικῆς ἐνεργείας, ἥτις θὰ χρησιμοποιηθῇ πρὸς ἡλεκτροκίνησιν σιδηροδρόμων καὶ ἐργοστασίων.

ΜΙΑ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΕΚΠΛΗΞΙΣ ΤΩΝ ΠΑΡΙΣΙΝΩΝ

Οἱ Παρισινοὶ ἐδοκίμασαν πρὸ τινος μίαν πρώτης τάξεως ἐκπληξιν. Ἐνα ἀεροπλάνον ἔκινε πτήσεις ἐπ' αὐτὸ τὸ Παρίσι. Ἐξαφνα ἀπὸ τὸ ἀεροπλάνον αὐτὸ ἀπεσπάσθη ἕνας ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος ἐπιπτε πρὸς τὸ ἔδαφος.

Εὐτυχῶς ἐπιπτε μὲ ἀλεξίπτωτον. Μὲ μεγάλην τὴν ἐκπληξιν οἱ Παρισινοὶ παρετήρησαν ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἦτο μία γυναίκα. Πράγματι μετ' ὀλίγον ἡ κυρία Ζερμαίν Γκραν-

βὼ «ἀλεξίπτωτίστρια» — διότι αὐτὴ ἦτο — προσεγγεῖο τοῦ ὁμαλῶς ἐπὶ τῆς σιδηροδρομικῆς γραμμῆς πλησίον τοῦ μεγάρου τῶν Απομάγων, δεχθεῖν τὰ συγχαρητήρια τῶν διαβατῶν.

ΚΑΤΑΠΟΛΕΜΗΣΙΣ ΤΩΝ ΚΩΝΩΠΩΝ

Ἡ Ἀγγλικὴ ἱατρικὴ ἐφημερίς «Λάνσετ» ἀγγέλλει, ὅτι κάποιος ἱατρός τοῦ Μπουνένος Αἰρες, ὁ κ. Χοσέ Μοντελλιάνο, εὗρε νέον τρόπον καταπολεμῆσεως τῶν κωνώπων.

Χρησιμοποιεῖ ἰσχυρὸν ἡλεκτρικὸν ρεῦμα, ἐναντι τοῦ ὁποῖου αἱ «νύμφαι» τῶν ἀνωφελῶν εἰνε, φαίνεται, ἔξαιρετικῶς εὐαίσθητοι.

Κατὰ πειράματα εἰς ἐλώδεις ἐκτάσεις τῆς Ἀργεντινῆς ἀπεδείχθη, ὅτι ἀρκεῖ μικρὸν σχετικῶς ρεῦμα διὰ τὰς «νύμφας».

Διὰ Θεραπείαν

Καταρράκτου, Στραβισμού (ἀλ-
λοιθωρίας) Τραχυμάτων κ.τ.λ.
δυνιστῶμεν τὴν τελείαν Κλι-
νικὴν

κ. Σπύριου Χαραμή

κ. ἱερογ. τοῦ ὀφθαλμολόγου
27, Μετάνδρου 27.

Τηλεφ. 654.

ΔΟΜΗΜΕΝΕΥΜΑΤΑ ΕΚ ΤΗΣ ΕΞΟΡΙΑΣ

ΥΠΟΘΗΚΑΙ ΑΝΤΙ ΔΙΑΘΗΚΗΣ

Β') ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΥΙΟΥΣ ΚΑΙ
ΤΑΣ ΘΥΓΑΤΕΡΑΣ

1) Ἐὰν μείνητε ἐνωρὶς ὄρφανοι πρὸς καὶ μητρός, ἀμὰ φθάσητε εἰς ὥρὴν τινὰ ἡλικίαν μὴ κανονίσητε τὰς πράξεις καὶ τὸ μέλλον σας κατὰ τὴν ἐδίαν ὑμῶν κρίσιν, ἀλλὰ ζητήσατε τὰς συμβουλὰς καὶ ὁδηγίας τῶν πλησιεστέων συγγενῶν σας, οἵτινες ἔδειξαν τὸ εὐκρινέστερον πρὸς ὑμᾶς ἐνδιαφέρον.

2) Ἀγαπήσατε καὶ ὑποστηρίξασθε ἀμοιβαίως οἱ ἀδελφοὶ καὶ αἱ ἀδελφαί, διότι ὅπου ἀγάπη καὶ ἀρεμία ἐκεῖ καὶ ἡ εὐλογία τοῦ Θεοῦ.

3) Κανονίσαστε τὴν ἐργασίαν σας, ἀναλόγως τῆς κλίσεως σας καὶ μὴ ἀφίκεσθε ἀχρησιμοποίητοι τὰ σκευὰ ἢ ἐπιτελέετε προσόντα σας, δύναται τῶν ὁποίων θὰ δυνήθητε νὰ παραχθῆτε καὶ διακριθῆτε.

4) Ἀποφεύγετε τὴν ἀργίαν, τὴν κακὴν συνανατροφὴν, τὴν πλυσίαν, τὸ πάθος καὶ πᾶν ἄλλο ἐλάττωμα, δύναται νὰ καταστήσῃ τὸν ἄνθρωπον δυστυχῆ ἢ μισητόν. Ἔστε μετρίοφρονες, δίκαιοι καὶ εὐεργετικοὶ ἐὰν θέλετε νὰ ἐπισπάσῃτε τὴν ἐμπιστοσύνην καὶ ἐκ-

τίμησιν τῆς κοινωνίας. Μὴ ἀποφεύγετε πράττειν τὸ καλὸν πανταχοῦ καὶ πάντοτε ὁσάκις δύνασθε, διότι ἡ εὖποις εἶναι πρόξενος τῆς μεγαλειότητος ἢ θοικῆς ἡδονῆς, ἀποτελεῖ δὲ καὶ ἐν τῶν πολλῶν συστατικῶν τῆς εὐτυχίας.

5) Περιποιεῖσθε τὸ σῶμά σας ὅσον καλὸν δυνήθητε, μὴ ἀποφεύγετε τὰ ἔξοδα προκειμένου περὶ ἐπανορθώσεως τῆς ὑγείας ὑμῶν καὶ τῶν περὶ ὑμᾶς καὶ ἐν γένει ἐργασθητε ἐπιμελῶς καὶ συντόμως διὰ νὰ ζήτε ἐν ἀνέσει καὶ μηδενὸς στερούμενοι, ὅποτε καὶ τὸν βίον σας μάλλον εὐάρεστον θὰ καταστήσητε καὶ πλεονέκτηρον θὰ ζήσητε ἐν τῇ.

6) Ὅποτε καθαροὶ καὶ φιλοκαλοῦντες πᾶσαν πρᾶξιν καὶ ἐκφανοὶν τοῦ βίου σας. Φρονεῖτε οἰκία, ἐπιπλᾶ, κτήπος, αὐλῆς, μηχανικῆς σκευῆς, κατὰστημα, πάντα πρέπει νὰ ἀσφράπτουν ἐκ καθαριότητος καὶ φιλοκαλίας. Ὅτω καὶ τὴν ὑγίαν σας καλὴν θὰ διαφυλάξῃτε καὶ τὰς ἐν πλείοντι θὰ ἔχητε καὶ ἰδεάν θὰ δώσητε τοῖς ἄλλοις καλὴν περὶ τῶν ἐν γένει προσόντων σας.

7) Ὅποτε πάντοτε διαχρητικοὶ καὶ εὐθυμοί. Ὅχι φωναὶ καὶ ἔριδες, ἀλλὰ ἄ-

διάγετε τὸν περιττὸν χαρὸν σας μόνον μεταξὺ τοῦ κύκλου τῶν συμπατριωτῶν ἢ ὁμογενῶν σας, ἀλλὰ φροντίσατε νὰ συναναστρέφῃτε μετὰ νέων εὐαρέτων καὶ εὐ ἡγμένων τῆς χώρας, φροντίζοντες καὶ εἰς δημόσια μέρη, ὡς λέσχης, κέντρα διαλέξεων, ὅποτε συνμιλοῦντες καὶ ἀκούοντες διαλέξεις παντὸς εἶδους καὶ ἐπὶ οἰκουμένης θέματος, οὐ μόνον τὴν γλῶσσαν τοῦ τόπου θὰ ἐκμάθητε τελείως, ἀλλὰ καὶ θὰ μορφωθῇτε δυνάμεις, θὰ σπουδάσῃτε ἢ θῇ καὶ ἔθιμα καὶ θὰ διδαχθῇτε πράγματα καλλίτερα καὶ ἀνώτερα τῆς πατρίδος σας.

13) Περιποιεῖσθε καὶ ὑποστηρίζετε πάντοτε τοὺς πάσχοντας συμπατριώτας σας καὶ κυρίως τοὺς ἀναξιοπαθοῦντας ἐξ αὐτῶν ἐξευρίσκοντες αὐτοῖς ἐργασίαν καὶ διευκολύνοντες εἰς πᾶσαν αὐτῶν ἀνάγκην καὶ ἐπιχείρησιν. Τὰ ἡθικά καὶ ὕλικά ὑμῶν προσόντα χρησιμοποιοῦντες οὐ μόνον δι' ὑμᾶς αὐτοὺς, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν ἀνθρωπότητα. Οὕτως οὐ μόνον ὑμᾶς αὐτοὺς θὰ τιμῇτε, ἀλλὰ θὰ ἔχητε τὴν μεγάλην εὐχαρίστησιν νὰ καταστήσῃτε καὶ ἄλλους εὐτυχεῖς.

14) Ἀγαπᾶτε τὴν πατρίδα σας καὶ προσπαθεῖτε νὰ φαίνησθε εἰς αὐτὴν χρησιμὸν ἐκ παντὸς τρόπου συμπεριφερόμενοι πάντοτε εὐγενῶς καὶ μετριοφρονῶν καὶ εἰ δυνατόν χωρὶς νὰ δημιουργήτε ἐχθρούς.

Ἐὰν τηρήσῃτε τὰς ἄνω συμβουλὰς μου καὶ συμμορφωθῇτε πρὸς αὐτάς, οὐ

μόνον εἰς ὑμᾶς αὐτοὺς χρήσιμοι θ' ἀποδῇτε, οὐ μόνον θὰ εὐτυχήσῃτε καὶ θὰ τιμηθῇτε, ἀλλ' ἐνδέχεται καὶ εἰς τὸ ἔθνος νὰ ἀποδώσῃτε ὑπηρεσίας καὶ νὰ δοξασθῇτε καταλαμβάνοντες ἐπίσηλον πολιτικὴν ἢ στρατιωτικὴν θέσιν, καθεστάνενοι ἐθνικοὶ εὐεργέται κτλ.

Η ΤΑΧΥΤΗΣ ΤΩΝ ΜΥΩΝ ΤΗΣ ΜΥΓΑΣ

Θαυμάζομεν τὴν ἱλιγγιώδη ταχύτητα, μὲ τὴν ὅλην κινεῖται διάφορα μηχανήματα, ὅπως ἐπὶ παραδείγματι ἡ ἑλὶξ ἐνὸς ἀεροπλάνου. Ἐν τούτοις ἡ ταχύτης αὕτη δὲν εἶνε τίποτε ἐμπρός εἰς τὴν ταχύτητα, μὲ τὴν ὁποίαν κινεῖται... οἱ μῦς τῆς μυίγας. Ὅπως γράφει ἓνα Ἀγγλικὸν περιοδικόν, μία μυίγα συσπᾷ τοὺς μῦς τῶν πτερύγων της, ὅταν πετάῃ. διακόσιες φορές κατὰ δευτερόετιον! Ἡ σφήκα συσπᾷ αὐτοὺς ἑκατὸν ὀγδοήκοντα φορές καὶ ἡ πειλαοῦδα ἑκατὸν τριάκοντα. Τὸ Ἀγγλικὸν περιοδικὸν βεβαίως, ὅτι αἱ πληροφορίες αὗται εἶνε ἀπολύτως ἐξηκριβωμέναι ὑπὸ εἰδικῶν ἐπιστημόνων.

ΑΛΕΞ. Τ. ΤΑΒΛΑΡΙΔΗΣ

ΟΛΟΝΤΟΓΓΑΤΡΟΣ

55 Γ' Σεπτεμβρίου Ἰσόγειον 55

Δέχεται 10—12 4—6 μ. μ.

Ὅραι αὐστηρῶς ὁρισμέναι

σπινθηροειδῆ καὶ φαιροὶ γέλωτες πρέπει νὰ ἀντηχῶν ἐν τοῖς οἴκοις ὑμῶν. Ἐννοεῖται ὅμως ὅτι ἡ ἰδιότης σας αὐτὴ δὲν πρέπει νὰ παρακωλύῃ ὥστε εἰς πᾶσαν ἄλλην περίστασιν νὰ εἰσθε σιωπηλοὶ καὶ σεμνοί, σοβαροὶ καὶ ἀξιπρεπεῖς.

8) Ἀγαπᾶτε καὶ περιποιεῖσθε ἑσὺν δύνασθε κάλλιον τὴν γῆν. Ἐὰν ἔχετε οἰκίαν ἰδικήν σας φροντίσατε νὰ τὴν κοσμήσῃτε διὰ παντὸς τρόπου φυτεύοντες ὠραῖον κήπον μὲ εὐμορφα καὶ εὐσμία ἄνθη, κληματίδας καὶ ὀπωροφόρα δένδρα τοῦ καλλιτέρου εἶδους χωρὶς νὰ λυπηθῇτε τὰ ἐξόδα. Ταῦτα πράττοντες, οὐ μόνον ὑγιεινὸν καὶ τερπνὸν θὰ καταστήσῃτε τὸ οἶκμά σας, ἀλλὰ θὰ ἔχητε δωρεὰν καὶ παντὸς εἶδους καὶ πάσης ἐποχῆς εὐγεστους ὀπωρίας. Ὅποιους καὶ πόσους καρπούς δὲν ἀποδίδει ἡ καλὴ καὶ φιλόστοργος ἡμῶν μητέρα γῆ ὅταν θελώμεν καὶ γνωρίζομεν νὰ τὴν καλλιεργῶμεν δυνάμεις!

9) Φροντίσατε νὰ καταρτισθῇτε μὲ ὅσας δυνατῇτες εὐρωπαϊκὰς γλώσσας, πρὸ παντὸς τὴν γαλλικὴν, γερμανικὴν καὶ ἀγγλικὴν. Ἡ γνώσις τούτων γλωσσῶν σᾶς καθιστᾷ οὐ μόνον εὐπροσποτέρους καὶ μᾶλλον σεβαστούς ἀπέναντι τῆς κοινωνίας, ἀλλὰ σᾶς ἐξυπηρετεῖ σπουδαίως καὶ εἰς τὰ ἀτομικά σας συμφέροντα συντελοῦντα εἰς τὴν αὐξήσιν τῆς περιουσίας καὶ εὐθυμίας σας.

10) Ἀναλόγως τῶν ἄνω διαθέτων μέσων φροντίσατε νὰ μάθητε καὶ ἐν

τούλάχιστον μουσικὸν ὄργανον. Ἡ μουσικὴ εἶναι τὰ μάλα ἀξιολύτουτον προϊόν, διότι οὐ μόνον τὴν ἀνίαν διαλύει, ἀλλ' ἀνυψώνει καὶ ἐξευγενίζει τὴν ψυχὴν.

11) Προκειμένου νὰ συνδέσῃτε τὴν τύχην σας μετὰ τοῦ δευτέρου ἡμίσεος μὴ δελεασθῇτε μήτε ὑπὸ τοῦ κάλλους μήτε ὑπὸ τοῦ τραχυμάτους καὶ τῶν συνελπιζομένων ἀγαθῶν μήτε ὑπὸ τοῦ ψευδοῦ γένους. Πρὸ παντὸς ἀποβλέψατε εἰς τὴν ἀγαθότητα τῆς ψυχῆς καὶ τὴν εὐγένειαν τοῦ ἥθους, διότι αὗται εἶναι αἱ βάσεις τῆς οἰκογενειακῆς ἀρμονίας καὶ ἀγάπης, ἐξ ὧν ἐκαρτάται ἡ προκοπὴ καὶ εὐτυχία γονέων καὶ τέκνων. Ἐν πάσῃ ὅμως περιπτώσει οὐδὲν πρέπει νὰ αποφασίσῃτε ἄνευ γνώσεως καὶ συνεννόησεως τῶν γονέων σας, διότι τοῦτο θὰ ἐπληττῇ καίριως τὴν χαρδίαν των, ἡδύνατο δὲ νὰ σᾶς κάμῃ νὰ μὴ ἐπιμνησθῇτε εἰς τὴν ἐκλογὴν σας, διότι ἡ ὥριμος κρίσις καὶ ἡ θερμὴ ἀγάπη τῶν γονέων διαβλέπουν τὰ προσόντα τοῦ ἐκλεκτοῦ προσώπου πολλῶν κάλλιον τῆς αἰφροῦ νεότητος. Διὰ τὸν αὐτὸν λόγον προφυλαχθῆτε πολὺ μὴ ἐμπέσῃτε εἰς τὴν παγίδα καὶ μὴ δελεασθῇτε ἐκ τῶν θελημάτων ἢ περιποιήσεων νεανιωδῶς τινος κατὰ τὸν καιρὸς τῆς ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φατήσεως τοῦ πράγματος ὁ ὁποῖον ἔχουν παθεῖ οὐκ ἔχον καὶ ἔχον μεανοῦσαι πικρῶς.

12) Ἐὰν τὰ μέσα σᾶς ἐπιτρέπουν νὰ μεταβῇτε πρὸς τελειοποίησιν τῶν σπουδῶν σας εἰς τὴν ἀλλοδαπήν, μὴ

ΤΙ ΓΙΝΕΣΘΕ

Αν υπάρχη ἀδεξία χαιρετητή-
ριος ἐρώτησις περὶ τῆς ὑμετέρας τοῦ
δν ἀποτείνεται ὁμολογουμένως εἶνε
αὕτη. Δὲν γνωρίζω ἂν εἶνε συνήθης
ἀλλαγὴ τῆς ἑλληνικῆς γῆς, ἐν Θεσ-
σαλονίκη ὅμως ἀκούεται πλησμονι-
κῶς ἀνὰ πᾶσαν διεύθυνσιν καὶ εὐ-
λόγως διερωτᾶται τις πόθεν ἔχει τὴν
ληγὴν μία τοιαύτη ἀνουσία προ-
παγόρευσις. Καθ' ὃν καιρὸν δύνα-
σαι τις νὰ κάμῃ χρῆσιν τῶσων ἀπλῶν
καὶ φυσικῶν ἐκφράσεων διὰ πᾶσαν
κερίπτωσιν τῆς κοινωνικῆς ζωῆς
ποία λογική, ποία σκέψις ὑπὲρ γόρευ-
πε τὴν προσφυγὴν εἰς τόσῳ ἀτεχ-
σον ἐρώτησιν; Κατ' ἐμὲ κριτὴν μία
νοιαυτὴ ἐνφρασις δὲν ἔπρεπε νὰ ἔχη
τὴν ἐννοίαν τοῦ τί κάμνετε, πῶς
τίσθε; ἀλλὰ μόνον τοῦ παρὰ τόνον ἢ
εἰς ἐγωϊστικῆς, ἀν' ἀγαπᾶτε, ἀπαι-
τήσεως τοῦ τί γίνεσθε; πρὸ πολλοῦ
δὲν σὰς ἔχομεν ἴδει, σὰς ἔχσομεν,
σὰς ἐποθήσαμεν κτλ.

Τώρα θὰ εἴπητε ποίαν σημασίαν
ἔχει τὸ πρᾶγμα διὰ νὰ γίνῃ λόγος
περὶ αὐτοῦ; ἔχει καὶ παραέχει, θὰ πα-
ρατηρήσω ἐγώ, διὰ τὸν λόγον ὅτι
προδίδει τὸν βαθμὸν τῆς διανοητι-
κότητος, τὸ μέτρον τῆς ἀγωγῆς τοῦ
ἔρωτοντος. Βεβαίως δὲν πρόκειται
περὶ σοβαρᾶς ἐλλείψεως, ἀλλ' ἐπει-
δὴ γενικῶς εἶνε παρατηρητέον ὅτι
ὁ ἀπρόσεκτος εἰς τὰ μικρὰ ἐνδέχεται
νὰ ἦν ἀπρόσεκτος καὶ εἰς τὰ μεγά-
λα δὲν εἶναι ἀσκοπον νὰ ὑποδει-
κνύωνται καὶ διορθῶνται αἱ τοι-
αῦται ἐλλείψεις χάριν τῆς τάξεως καὶ
τῆς εὐπρεπειας.

Τὸ ζήτημα τῆς λεπτῆς συμπεριφο-

ρᾶς, τῆς ἐπιτηδεύσεως ἐκφράσεως τῶν
αἰσθημάτων τοῦ ἀνθρώπου εἰς πᾶ-
σαν ἐκφανσιν τῆς κοινωνικῆς ζωῆς
εἶνε κατ' ἐμὲ πολὺ σπουδαῖον καὶ
δεόν πολλὴν σημασίαν νὰ δίδωσιν
εἰς τοῦτο γονεῖς, διδάσκαλοι καὶ λοι-
ποὶ παιδαγωγοὶ τοῦ ἔθνους. Χαι-
ρετισμὸς εἰσοσδήποτε, τρόπος τοῦ
κάθεσθαι. τοῦ ὁμιλεῖν τοῦ παίξαι,
τοῦ γεῖναι, τοῦ ἀγανακτεῖν κτλ. εἰς
σημεῖα πολὺ χαρακτηριστικὰ τῆς ἀ-
νατροφῆς τοῦ ἀνθρώπου, παρατη-
ρητικὸς δὲ καὶ ψυχολόγος ἀνὴρ δύ-
νεται εἰς πρώτην ἐπαφὴν καὶ ἐκ τῶν
παραμικροτέρων ἐνδείξεων νὰ γνω-
ρίσῃ τὸ ποῖόν τοῦ ἀπέναντι ἢ πλη-
σίον ἢ συνοίκου ἢ γείτονος ἀνθρώ-
που. Κυρίως εἰπεῖν εὖ ἡγμένος καὶ
πεπολιτισμένος ἀνὴρ ἢ γυνὴ δύνα-
ται νὰ κληθῇ οὐ μόνον ὁ τηρῶν ἄ-
μεμπτον συμπεριφορὰν εἰς πᾶσαν
περίπτωσιν τῆς κοινωνικῆς ζωῆς
ἀλλὰ καὶ ὁ προσέχων εἰς τὸν τρόπον
τῆς ἐκφράσεως τῶν διαφορῶν αἰσθη-
μάτων του.

Ἐκ πάντων τῶν ἀνωτέρω συνά-
γεται ὅτι ὀφείλομεν νὰ ἐπιμελώμε-
θα πάντων τῶν τύπων καὶ τῶν λε-
πτομερειῶν τῆς καλῆς συμπεριφορᾶς
καὶ νὰ μὴ ἀδιαφοροῦμεν περὶ τινος
σημάντους θεωρουμένης ἐνδείξεως
αὐτῆς διὰ τὸν λόγον ὅτι ὁ ἀνθρώ-
πος κρίνεται ἐκ τοῦ ὅλου τῆς ἐν γέ-
νει πολιτείας καὶ τῶν πράξεών του,
μόνον δὲ ὁ καθ' ὅλα ἄμεμπτος ἔχει
τὸ πλεονέκτημα νὰ ὀνομάζεται λεπτὸς
τοὺς τρόπους καὶ εὐγενὴς τὸ ἦθος
ἀνὴρ.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ,

ΕΘΝΙΚΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ

Η ΑΝΑΤΡΟΦΗ ΤΗΣ ΣΥΓΧΡΟΝΟΙ ΕΛΛΗΝΙΔΟΣ

Μετὰ τὸν Καρλάουλ, τὸν Ἐμερσον,
τὸν Νέτσε κατέστη πάγκοινος ἀλή-
θεια ὅτι ἡ ἱστορία τῶν ἀνθρωπίνων
πράξεων εἶναι ἡ ἱστορία τῶν μεγάλων
ἀνδρῶν καὶ ὅτι τῶν ὑπερόχων ἡ ψυχὴ
εἶναι ἡ περιληπτικὴ ψυχὴ τῆς ἀνθρω-
πότητος ἀπάσης. Εἶναι ἐπίσης γνωστὸν
ἐκ τοῦ νόμου τῆς κληρονομικότητος,
τοῦ λεγομένου νόμου διασταυρώσεως, ὅ-
τι οἱ υἱοὶ προσοικειοῦνται ὡς ἐπὶ τὸ
πλεῖστον τὰς φυσικάς, ἠθικάς καὶ
πνευματικὰς ιδιότητας τῶν μητέρων.
Ἐπειδὴ δὲ παρὰ τὸ πλευρὸν πάντος
μεγάλου ἀνδρός ὑπάρχει πάντοτε ἡ με-
γάλῃ μητρί, ἡ βιογραφία τῶν ὑπε-
ρανθρώπων, ὡς ἀποκαλεῖ αὐτοὺς ὁ
Ἐμερσον, ἄρχεται ἀπὸ τῆς ἐραυτῆς
τῆς ὑπάρξεως αὐτῶν, πρὸ τῆς ὑπάρξε-
ως τῶν, ἀπὸ τῆς βιογραφίας τῶν μη-
τέρων τῶν.

Ὁ μέγας δυστυχὴς Βυρὼν, ὡς νὰ
ἠσθάνετο τὸ δηλητήριον τῆς μητρικῆς
ἀστοργίας εἰς τὰς φλέδας του, ἀνεφύ-
νει ὀδυνηρῶς : (αἱ πηγαὶ τῆς ζωῆς
μου ὑπῆρξαν δηλητηριασμέναι). Ἀλ-
λὰ πᾶς ἀνθρώπος, εἴτε ἀνὴρ εἴτε γυνή
συνδέεται ἀρρήκτως πρὸς μίαν γυναῖ-
κα, ἥτις καλεῖται μήτηρ καὶ ἥτις ἐ-
πλήρωσε τὰς φλέδας του μετὰ τὸ αἷμα
τῆς καρδίας τῆς καὶ τὸν ἐγαλούχησε
καὶ τὸν ἐθώπευσεν ἐν τῷ λίκνῳ.

Διὰ τοῦτο ἡ μόρφωσις τῆς γυναίκος
δὲν εἶναι ἀπλῶς αὐτῆς μόρφωσις. Ὁ
Πλάτων συνίστα νὰ παιδεύωνται ὅχι

μόνον τὰ ἄρρενα, ἀλλὰ καὶ τὰ θήλεα,
μήπως «ἡμίσειαν πόλιν ἀντὶ διπλασί-
ας ἔχομεν ;» Θὰ ἠδύνατό τις νὰ πι-
στεύσῃ ὅτι ἀνευ ἀγωγῆς τῆς γυναικὸς
ὅχι ἡμῖς ἔθνος, ἀλλ' οὐδὲν ἔθνος ἔ-
χομεν. Ἐντεῦθεν ἐξηγεῖται ὁ λυσώ-
δης ἀγὼν ἐν Γαλλίᾳ τῷ 1880 μετὰ
τὴν συζήτησιν τοῦ νόμου περὶ μεταρ-
ρυθμίσεως τῆς γυναικείας παιδείσεως
τοῦ ἐκ τοῦ εἰσηγητοῦ αὐτοῦ κληθέν-
τος νόμου Καμίλλου Σέε. Αὕτη ἡ ὑ-
πόστασις ἐνδὲς ἔθνους, ἐξαρχαῖα, ἐκ τῶν
μητέρων του. Αἱ λεπτομερεῖς γυναικεῖ
αι χεῖρες ἀνεγείρουσι τὰ πρόπαια ἢ ὁ
φαινέται τὰ θεσμά τῶν λαῶν.

Τὸ ζήτημα τῆς πνευματικῆς ἀνυψώ-
σεως τῆς γυναικὸς, τῆς ἠθικῆς αὐτῆς
ἐμπειρώσεως ἐπὶ ἀρχῶν ἀδιασείστων,
τῆς ἐξοικονομήσεως τῶσδε ψυχικῆς ἐ-
νεργείας, ὑπατακτικῆς εἰς ἀνωφελεῖ
καὶ ἐλευθερίας ποτὲ ἐξυπηρετήσιν τῶν με-
γάλων ἰδανικῶν ἢ πραγματικῶν ἀναγ-
κῶν τῆς ζωῆς, τὸ ζήτημα τοῦτο εἶναι
ἐκ τῶν πρώτων ἢ τεσσάρων κατ' ἐξοχὴν
κοινωνικῶν ζητημάτων τῆς ἐποχῆς
μας.

Περὶ τῆς μόρφωσιν τῆς γυναικὸς
τί ἔργον παρ' ἡμῖν ἀρ' ὅπου ὁ μέγας
Καποδίστριας τῷ 1828 ὑπεδείκνυε τὴν
ἰδρῶσιν παρθενῶν καὶ ἐν Ἐνδρῶν μὲ
ὑπονοουμένην διευθύντριαν τὴν ἀδελφὴν
τοῦ Καίτη, τὴν δραματούργον Εὐαν-
θίαν ;

Πολλοὶ μόχθοι κατεβλήθησαν οἱ μὲν ἔργων τῶν πρωτοεργατῶν οἱ παραγνώριζόμενοι, οἱ μένοντες ἀφανεῖς ὡς πάντα τὰ θεμέλια, ἀλλὰ στηρίζοντες τὸ δόλον οἰκοδόμημα. Βεβδῶως συνετελέσθη κατὰ, ἀλλ' ἀτάκτως καὶ ἄνευ συστήματος.

Ἀς ἀρχίσωμεν ἀπὸ τὰ λαϊκὰ στρώματα.

Εἰς τὰ παρθεναγωγεία τὸ αὐτὸ πρόγραμμα, τὰ αὐτὰ μαθήματα, τὰ αὐτὰ βιβλία καὶ ὅχι σπανίως καὶ ὁ αὐτὸς μὴ χανισμός. Εἰς τὰ σχολεῖα τῶν ἐπαρχιῶν, παρὰ τοῖς χωρικοῖς πληθυσμοῖς, ἐνίστη τὸ σχολεῖον ὅχι μόνον δὲν ζωογονεῖ, δὲν ἐνισχύει, δὲν ἀνυψώνει τὸν κατεστῶτα βίον, ἀλλ' ἐργάζεται ἀδεξιὸς εἰς σύγχρονον πρὸς αὐτόν. «Τὰ κορεστικά μας ἀρχόντευσαν», λέγει ὁ χωρικός καὶ παρατηρεῖ δυσπίστως τὸ σχολεῖον. Ἡ μικρὰ χωρική, καθίσασα ἐπὶ τοῦ μαθητικοῦ βάλου, προίφρονει τὰς ἐργασίας τοῦ οἴκου καὶ τοῦ ἀγροῦ ὡς βαναύσους. Διὰ τοῦτο ἐνιαχρὺ οἱ γονεῖς ἐμποδίζουν τὰ κηράσι των νὰ ὑπάγουν εἰς τὸ σχολεῖον.

Εἶναι ὀφθαλμοφανές ὅτι ἡ διδασκαλία τῶν θηλέων πρέπει νὰ μεταρρυθμισθῇ ἐπὶ τὸ πρακτικώτερον. Νὰ ἐξεγεσθῇ ἡ πρὸς τὴν ἐργασίαν προθυμία, ἡ δὲ χειροτεχνία νὰ καταστήσῃ χρησιμὸν τέρα ἅμα καὶ παιδευτική.

Ἀλλοτε ἡ χειρωνακτικὴ ἐργασία ἐξητελέει τὰς χεῖρας καὶ ὁ Ἡσίοδος ἐκτελεῖται ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν «ποιτῶν τῶν εἰλώτων», εἰς δὲ τὰς Θήβας ὁ καλὸς ὁ χειρὸς ἀστρον τὴν ἐργασίαν ἔπρεπε νὰ ἐξυμνήσθῃ διὰ δεκάετη ἀργίας, ὥς οὐ ἀνακτήσῃ τὰ δικαιώματά του ὡς ἐλευθέρου. Ἀλλὰ τῶρα ἡ ἐργασία εἶναι ἰσὰ καὶ εὐστόχως ἐλέγχθη ὅτι αἱ ἐργαζόμεναι χεῖρες προσέχονται. Τὸ σχολεῖον λοιπὸν ὀφείλει ν' ἀσχέσῃ τὴν κόρην — συμπληροῦν

ἡ ἀναπληροῦν τὴν οἰκογένειαν — εἰς ἔργα σύμφωνα πρὸς τὸν προορισμὸν αὐτῆς, ἀφ' ἑτέρου δὲ νὰ ἐξευγενίσῃ αὐτήν. Τὰ χειροτεχνήματα δέον νὰ γίνονται πρακτικά, προσαρμοζόμενα εἰς τὰς ἀνάγκας ἐκάστου τόπου, ἀπαλλασσόμενα τοῦ ἐπιδεικτικοῦ καὶ πολυδαπάνου χαρακτήρος των.

Ἡ μικρὰ χωρική διὰ τῆς διδασκαλίας καὶ τοῦ παραδείγματος τῆς διδασκαλίσσης, ἃς μάθῃ νὰ διευθετῇ τὸν πενιχρόν της οἶκον καὶ διὰ τῆς τάξεως, τῆς καθαριότητος καὶ τῆς καλαισθησίας, νὰ καθιστᾷ αὐτὸν ἄνετον, εὐάρεστον εἰς τὸν ἄνδρα. Ἀς διδαχθῇ κατὰ τὰς ἀνάγκας τοῦ τόπου στυγεῖς ὥδεις γνώσεις συστατροφίας, μελισσοκομίας, ἃς μάθῃ νὰ περιποιῇται τὰ κατοικίδια ζῶα καὶ ἃς μὴ παραθέτῃ ἀηδὲς «κουροκοῦτι» εἰς τὸν πατέρα της καὶ βραδυτέρον εἰς τὸν ἄνδρα της, ἐνῷ παρῶν ἀναμένει ἀφρίζον ἀκόμη πρὸς μετὰ ἀμελῶς θανάσιον γάλα!

Οὕτως ἂν ἐνός μὲν θὰ βελτιωθῇ ἡ βιοτεχνία τῶν χωρίων, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἡ κόρη δὲν θ' ἀποσπασθῇ ἀπὸ τὸν κύκλον τῶν παραστάσεων καὶ τῶν ἐξελίξεων, ἐν τῇ ὁποίᾳ μέλλει νὰ ζήσῃ ὡς κόρη, ἀδελφή, σύζυγος καὶ μήτηρ.

Ἀλλ' ἐπειδὴ ἔλα ταῦτα δὲν πρέπει ν' ἀποπνίξουν τὸν ἰδεωδὴ χαρακτήρα τοῦ σχολείου, ἡ δὲ ἐξάνθρωπιστικὴ μέριμνα δὲν θὰ σταματήσῃ εἰς τὰς χεῖρας, ἀλλὰ θὰ προχωρήσῃ μέχρι τοῦ βάλου τῆς ψυχῆς, κατὰ μικρὸν ἡ ἐξευγένισις ἀπὸ τοῦ σχολείου θὰ μεταδοθῇ εἰς τὸ χωρίον καὶ πνοὴ καλαισθησίας καὶ ἡμερώσεως θὰ εἰσχωρήσῃ εἰς τὰς καλύδας. Καὶ τὸ σχολεῖον θὰ γίνῃ ἀγαπητὸν, σεβαστὸν καὶ θὰ θεωρηθῇ τόσον ἱερὸν, ὅσον καὶ ἡ ἐκκλησία.

Ὅχι μόνον εἰς τὰ δημοτικὰ σχολεῖα, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰ ἀνώτερα παρθεναγωγεία τὰ χειροτεχνήματα προσέλαβον σήμερον πανταχοῦ πρακτικὸν χαρακτήρα. Τὸ χρησίμον ἐν τούτοις δὲν ἀποκλείει τὴν καλαισθησίαν. Ἡ σύνθεσις τοῦ χρησίμου καὶ κομποῦ ἢ μᾶλλον ἡ ἐξευγένισις τοῦ χρησίμου εἰς ὡραῖον εἶναι κατ' ἐξοχὴν ἐλληνικὴ ιδιότης διότι οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες δὲν ἐχάρουν ἀκριβῆ ὄρα μεταξὺ βιοτεχνίας καὶ καλλιτεχνίας.

Τὰ συνήθη πλῆθυνα ἄγγεα ἦσαν καὶ διὰ τὸ σχῆμα καὶ διὰ τὰς ἐπ' αὐτῶν γραφὰς ἀληθῆ καλλιτεχνήματα. Τὰ θαυμάσια ἐπιτύμβια τοῦ Κεραμεικοῦ ἦσαν ἔργα ἀπλῶν χειρωνακτῶν καὶ διὰ καίως ὁ Βλοῦμπερ θεωρεῖ «ἐκφανσιν τοῦ αὐτοῦ ἐλληνικοῦ πνεύματος τὴν κιονοδομίαν τοῦ Παρθενῶνος, τὴν Ἀφροδίτην τῆς Μήλου ὡς καὶ τὴν ὕψην τῆς Ἀθηναίας κόρης καὶ τὸ χρῶμα τῶν νόμισμα τῆς ἐπὶ τῶν παραλίων τοῦ Εὐδείνου ἀποίκου Ἑλληνίδος».

Ἡ ἐξέγερσις τοῦ καλαισθητικοῦ ἐν διαφέροντος εἶναι ὕψιστον παιδευτικὸν καθήκον τοῦ σχολείου. Ἡ ἰδέα τοῦ ὡραίου πρέπει νὰ εἰσέλθῃ εἰς πάντα τοὺς κοινωνικοὺς ὁρόφους, ὅπως τὸ ἡλιακὸν φῶς φωτίζει ὑπερφανὰ μέγαλα καὶ ἰσόγεια χαλίσπιτα. Εἶναι ἀσέβης βλασφημία νὰ περιορίσωμεν τὴν ἀγωγὴν τοῦ λαοῦ εἰς μόνας τὰς πρακτικὰς γνώσεις. Μὲ ποῖον δικαίωμα θα ἀροῦμεν ἀνωφελῆ πολυτέλειαν τὴν εἰσὶν τοῦ λαοῦ πρὸς τὰς ἀντὶ ἐπὶ τοῦ τοῦ λαοῦ φαντασίας; Ἰσχυρὰ, διότι ἡ τύχη τῶν ταπεινῶν εἶναι ἀκαταμήτρη καὶ ἐπιμοχθος, ἔχει ἀνάγκην νὰ φωτίζεται μὲ ἀκτίνα ποιήσεως καὶ καλλίας.

Γάλλος συγγραφεὺς τὴν ἀνατροφήν τῆς κόρης παραμοιχεῖ πρὸς τὴν καλλιέργειαν ροδακινέας. Ἐκ τῶν τριῶν ὑπερέδων τοῦ σχηματισμοῦ τοῦ δέν-

δρου : τοῦ ἐμβολιασμοῦ, τῆς μεταφυτεύσεως καὶ τοῦ κλαδεύματος, δυσκολωτέρα εἶναι ἡ δευτέρα, ἡ τῆς μεταφυτεύσεως. Ὅμοιος ἐκ τῶν τριῶν περιόδων τῆς μορφώσεως τῆς κόρης, δυσκολωτέρα εἶναι ἡ ἀντιστοιχοῦσα πρὸς τὴν ἥβην. Κατ' αὐτὴν ἐκδηλοῦται πρὸ πάντων, εἰς τε τὸ δένδρον καὶ τὴν μέλλουσαν γυναῖκα, ἡ τάσις πρὸς αὐξήσιν, ἡ ὁρμὴ πρὸς ζωὴν. Εἶναι ἡ κρίσιμος ἐποχὴ τοῦ σωματικοῦ καὶ ψυχικοῦ σχηματισμοῦ τοῦ φύλου. Εἶναι ἡ ὥρα βαθείας ὁργανικῆς διαπλάσεως, ἡ ορίστου ἀντηχησίας, ὀνειροπολήσεως, ἡ γυναικείας τάσεως τῶν βραχυδύων πρὸς ἀπειρόν τι καὶ νεφελῶδες — τὴν εὐτυχίαν. Τὴν ἐποχὴν ταύτην ἐμελέτησαν φυσιολόγοι, τὴν περιέγραψαν μυθιστοριογράφοι, τὴν ἐξέδωκαν ποιηταί. Ὅπως προσφύλαξις ἀπαταῖ ! Καὶ ὅμως κατ' αὐτὴν συμπίπτει ἡ βαρυτέρα μερὶς τῆς πνευματικῆς ἐργασίας τῆς κόρης, ἡ ὑπερκόπως καὶ ὁ ἐκνευρισμός.

Ἀνάγκη νὰ μεταρρυθμισθῇ ἡ διδασκαλία, ἐν γένει μὲν ἀναπτύσσουσα τὴν δυναμικὴν ἰκανότητα τῆς γυναικός, ὡς ἀνθρώπου, ἰδίᾳ δὲ συμφωνοῦσα πρὸς τὴν ἰδιαιτέραν καὶ τὸν προορισμὸν αὐτῆς, ὡς θήλειος. Διὰ κόστος, ἀπεργάζονται εὐπρεπεῖς καὶ ὑγειαστάται εἰς τὸ σχολεῖον, ἐξέρχονται μὲ ὀλίγα ἐπὶ κατὰ τὰ ἴσχυα καὶ καχεκτικά ὄντα. Τὰ προγράμματα πρέπει νὰ περιορισθῶσιν, ἀλλ' οὐχὶ διὰ νὰ ἀκρωτηριασθῶσιν, ἀλλ' ὅπως κλαδεύόμενον τὸ δένδρον συγκεντρύνει τοὺς χυμούς του. Ἡ μετὰ τὴν λοιπὴν παιδείαν τῶν θηλέων πρέπει νὰ γίνῃ βαθύτερα κατὰ δύο διεύσεις, τὴν οἰκοκυρικὴν καὶ τὴν ἀνθρωπιστικὴν. Ἀφ' ἐνός ἡ κόρη θὰ δι-

δαχθῇ τὴν ἐθνικὴν κατῆχσιν, ὡς ἐπε κλήθῃ ἡ ἐλληνικὴ οἰκιακὴ οἰκονομία, διδάσκουσα τὴν πάτριον λιτότητα, τὴν ἐγκράτειαν, τὴν σωφροσύνην, τὴν αὐταπάρνησιν, τὴν ἀλληλεγγύην τῶν οἰκογενειακῶν συμφερόντων, τὴν συγκράτησιν τῆς οἰκογενειακῆς ἐνότητος.

Ἀφ' ἐτέρου θὰ λάβῃ τὴν ἐλευθέραν ἀγωγὴν τὴν ἀρμόζουσαν εἰς ἄτομον πολιτισμένης κοινωνίας καὶ τὴν εἰδικὴν ἀγωγὴν μελλούσης μητρός. Τὸ πνεῦμά της θὰ πλουτισθῇ διὰ τῶν γνώσεων τῶν ἀπαραιτήτων διὰ τὴν κοινωνίαν καὶ τὴν ἐποχὴν καθ' ἣν ζῶμεν, διότι κατ' ἀναντίρρητον παιδαγωγικὸν ἀξίωμα, ὁ ἄνθρωπος ἔχει, καθῆκον νὰ μορφωθῇ συμφώνως πρὸς τὸ ὕψος τοῦ πολιτισμοῦ τῆς ἐποχῆς του. Πάντα ταῦτα θὰ τεινώσιν εἰς ἓνα σκοπὸν, εἰς τὸ νὰ καταστῇ ἐνάρετος σύζυγος, τελεία οἰκοδόποινα καὶ ἀξία μήτηρ. Θὰ μάθῃ νὰ συγκεντρῶνῃ ἐν τῷ οἴκῳ τὴν εὐτυχίαν της.

Ἄλλ' ἂν δὲν εἶναι εἰς αὐτὴν πεπρωμένον ἡ γλυκεῖα ὑποτελεία εἰς προσφιλεῖς κυριαρχίαν, ἂν ἡ μοῖρα δὲν ἐπιφυλάττῃ εἰς αὐτὴν μελαδράματα λίκνου, ἀλλὰ τὴν ὥθει ἐκτὸς τοῦ οἴκου, εἰς τὴν τραχεῖαν βιοπάλην, τῆς ἀναξότησεως ἄρτου δι' αὐτὴν καὶ ἄλλους, τότε τὴν ἀχρησιμοποίητον στοργὴν πρέπει νὰ μεταβάλλῃ εἰς ἀγωνιζόμενον σθένος. Μὴ ἔχουσα βραχίονα νὰ στηρίχθῃ, πρέπει νὰ στηριχθῇ ἀφ' ἐαυτῆς. Μὴ ἔχουσα τὴν τύχην νὰ γίνῃ κισσός, πρέπει νὰ ἔχῃ τὴν δύναμιν νὰ ὀρθωθῇ ἐπὶ τοῦ ἰδίου της κορμοῦ. Νὰ ἐμπιστευθῇ ἐαυτὴν εἰς ἐαυτήν. Νὰ ὑψώσῃ τὴν κορυφὴν ἐτοιμὴν εἰς τὴν ὀρυμνὴν τῆς θυέλλης καὶ τὰ κτυπήματα τοῦ κεραυνοῦ. Ἀλλὰ τίς ἄλλος θὰ ἔχῃ καταστήσῃ αὐτὴν ἱκανὴν πρὸς ἐνέργειαν ἄλλοι νητον καὶ χαλυβδίνην παρὰ ἡ μακρὰν βλέπουσα καὶ προνοοῦσα δυναμογόνος

ἀγωγή.

Ἄλλ' ἐνῷ τόσον σθερὰ εἶναι ἡ παρασκευὴ τῆς κόρης πρὸς τὸν οἰκογενειακὸν καὶ κοινωνικὸν βίον, πόλλαι οἰκογένειαι τὴν μόρφωσιν τῆς θυγατρὸς τῶν περιορίζουσιν εἰς ὀλίγην μουσικὴν καὶ ὀλίγα γαλλικὰ διὰ τὸ ἐπικίνδυνον καὶ περιπετειῶδες ταξίδιον τῆς ζωῆς.

Πᾶσα ἀγωγή πρέπει νὰ ἔχῃ τὰς ρίζας της εἰς τὸ παρελθόν, εἰς τὰς παρὰδόσεις καὶ τὴν ἱστορίαν τοῦ ἔθνους. Καὶ τῶν Ἑλληνίδων ἡ ἀγωγή πρέπει νὰ καταστῇ «ἐλληνοπρεπής», ἐθνικὴ, εἰς πάσας τὰς τάξεις τοῦ ἔθνους. Ἡ κόρη πρέπει νὰ ἐφοδισθῇ δι' ὅλων τῶν πρακτικῶν γνώσεων τῶν συνδεομένων πρὸς τὰς ὕλικὰς ἀνάγκας τοῦ βίου καὶ ἵνα εἴναι τελεία γυνὴ, πρέπει νὰ εἶναι, περισσότερον ἢ ἀπλὴ μαγείρισσα ἢ ἀπλὴ οἰκονομὸς. Ἡ οἰκογένεια εἶναι τὸ βασιλεῖόν της, ἀλλὰ πρέπει καὶ νὰ γνωρίζῃ νὰ ἐξέρχεται αὐτοῦ ὅταν μέλλῃ νὰ ἐκτελέσῃ ὑψηλὰ εὐγενῆ καθήκοντα. Ἡ ἀληθῶς μεμορφωμένη γυνὴ δὲν θὰ κλείσῃ ἐρμητικῶς τὰς θύρας της εἰς τὴν κοινωνίαν, δὲν θὰ μείνῃ αἰχμάλωτος ἐν τῷ βασιλείῳ της. Χρειάζεται καὶ ἄλλου τοῦ μεδίσματός της· ἀφοῦ μάλιστα ὅτι δώσῃ εἰς τὴν συμφορὰν δὲν τὸ ἀφαιρεῖ ἀπὸ τὴν ἐσπίαν της.

Ἡ ἀγαθοεργία κατέστη σήμερον ἐπιστήμη καὶ ἡ γυνὴ διὰ τῆς φιλανθρωπίας δύναται νὰ καταστῇ δύναμις τῆς πολιτείας. Καὶ τὸ ἀρχαῖον πνεῦμα καὶ ὁ χριστιανισμὸς καθιέρωσαν τὴν ἱερὰν τιμὴν τῆς γυναικός. Ἡ ἱερότης αὕτη δὲν πρέπει νὰ καταπέσῃ ἐν τῇ ἀγωγῇ τῆς φυλῆς μας. Τὴν ἐλληνικὴν οἰκογένειαν ὀνειροπολῶ ὡς ρωμαλεῖαν δρῶν, βυθίζουσαν τὰς ἰσχυρὰς ρίζας της εἰς τὰ βάθη τῆς πίστεως καὶ τῶν παρὰδό-

ΑΝΑ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

ΑΠΑΧΙΣΣΑΙ

Τὴν Νέαν Υόρκην τρομοκρατεῖ μιὰ ἀπάχισσα με κομμένα μαλλιά, ἡ ὁποία μετὰ τὸ περιστροφὴν εἰς τὸ χέρι μπαίνει στὰ καταστήματα καὶ λεηλατεῖ τὰ ταμεία.

Ἀλλὰ δὲν εἶνε ἡ μόνη πού ἐξασκεῖ τὸ ἐπικίνδυνον αὐτὸ ἐλάγγωμα. Συμφώνως πρὸς τὰς στατιστικὰς, ἄνω τῶν 60,000 κοριτσιῶν εἰς τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας ἔχουν ἐγκαταλείψει τὴν πατρικὴν στέγην κατὰ τὸ ἔτος 1923, αἱ πλείους δὲ ἀπὸ αὐτὰς ζοῦν ἀπὸ κλοπᾶς καὶ διαρρήξεως.

Ὁ φεμινισμὸς τῆς Ἀμερικῆς ἔχει πάντα λόγον νὰ καυχᾶται διὰ τὰς προόδους του...

ΜΙΑ ΑΝΑΠΡΑΞΤΑΣΙΣ ΤΟΥ ΤΑΦΟΥ ΤΟΥ ΤΟΥΤΑΝΚΑΜΟΝ

Εἰς τὴν προσεχῇ αὐτοκρατορικὴν ἐκθέσιν τοῦ Οὐέμπλεϊ εἰς τὴν Ἀγγλίαν, μετὰ τῶν ἄλλων πρόκειται νὰ ἐκτεθῇ καὶ ἓνας... ψεύτικος τάφος τοῦ Τοῦτ-Αγκ-Αμόν. Ὁ ψεύτικος αὗτος τάφος θὰ εἶνε ἐντελὲς ὅμοιος μετὰ τὸν φυσικόν. Θ' ἀποτελῇται ἀπὸ τρία δωμάτια ὅπως καὶ ὁ φυσικὸς, θὰ περιέχῃ δὲ χρυσοὺς λέοντας (ψεύτικους ἄννοεῖται), χρυσὰ ἄρματα ἀγάλματα κλπ. Θὰ περιέχῃ ἀκόμη καὶ τὴν κούκλαν τοῦ Τοῦτ-Αγκ-Αμόν. τὴν ὁποίαν ὁ Αἰγύπτιος βασιλεὺς εἶχε φρειάσει διὰ νὰ μὴ τοῦ παίρνῃ διαρκῶς μέτρα ὁ ράπτης του καὶ τὸν ἐνοχλῇ. Ὁ ψεύτικος τάφος κατεσκευάσ-

θη διὰ νὰ ικανοποιηθῇ ἡ περιέργεια ἐκείνων πού δὲν ἠμπούρεσαν νὰ θάψουν τὸν ἀληθινὸν τάφον τοῦ Τοῦτ-Αγκ-Αμόν εἰς τὴν κοιλάδα τοῦ Λούξορ.

ΤΙ ΟΦΕΙΛΟΜΕΝ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΚΙΝΕΙΖΟΥΣ

Ἡ ἀνθρωπότης ὀφείλει πολλὰ πράγματα εἰς τοὺς Κινέζους, τῶν ὁποίων ὁ πολιτισμὸς ὑπῆρξεν ὁ ἀρχαιότερος ἐξ ὅλων. Πλείους ἐφευρέσεις χρησιμώταται μετεδόθησαν εἰς τὴν Εὐρώπην ἐκ τῆς Κίνας. Οὗτοι οἱ Κινέζοι ἐφεύρον τὸν χάρτην κατὰ τὸν πρῶτον αἰῶνα, μ. Χ. τὴν ὕελον, κατὰ τὸν δεύτερον αἰῶνα, τὴν τυπογραφίαν κατὰ τὸ 932 μ. Χ. (ἦτοι τετρακόσια ἔτη πρὸ τοῦ Γουτεμβέργιου), τὸν σεισμογράφον, ὡς ἐπίσης καὶ πλείους φάρμακα ἐν τῇ ἰατρικῇ ἐπιστήμῃ. Τὰ μεταλλικὰ νομίσματα ἦσαν ἐν κυκλοφορίᾳ εἰς τὴν Κίναν ἀπὸ τοῦ 2852 πρὸ Χριστοῦ.

ἹΠΠΟΚΡΑΤΕΙΟΝ

ΟΔΟΝΤΟ.Ι.ΑΤΡΕΙΟΝ

ΑΛΕΞ. Τ. ΤΑΒΛΑΡΙΔΟΥ

55 Γ' Σεπτεμβρίου (Ισόγειον) 55

Εργασία ἡγγυημένη

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΕΠΙΚΑΙΡΟΝ

Είναι τόσον ίδιος ὁ κόσμος τῶν σαλονιῶν, τόσον περιωρισμένη ἡ κλίμα αὐτῶν ποῦ θεῶνται σὲ κάθε ἰδιωτικὴν δεξίωσιν ὥστε ἀρχίζουν πλέον καὶ οἱ ἴδιοι νὰ αἰσθάνωνται δυσφορίαν καὶ πληξίν γιὰ τὴν ἐπικρατοῦσαν μονοτονίαν. Ἰδιες φυσιογνωμίαι, ἰδιες οἰκογένειαι, ἴδια ντυσίματα, ὅμοια φερόματα, δίδουν τὴν ἐντύπωσιν τῶν στερεῶν φυτῶν. Καὶ λείπει ἡ φρεσκάδα, ἡ ζωή, ἡ ἀ-

φέλεια, ἡ δροσιά. Οἱ καὶ ὅλες προσποιημένες, ἐπιτηδευμένες. Ἡ ὁμιλία τῶν ἰδίων, ἀόριστος ἀναλλοίωτος σὰν κοινὸς ῥυθμός. Ἡ χειρονομία τῶν ὁ τρόπος τῶν κολλητισμένων. Τὸ χαμόγελό τους βιδωτό. Μία ἀτμοσφαῖρα ἀπονικτικῆ, ἡ ὁποία ὡς μόνον ἀντίδρασιν ἔχει τὸν χορὸν ὁ ὁποῖος ὅμως ἐξέρχεται τῶν ὁρίων καὶ μᾶς μεταφέρει εἰς τὸ Μουλέν-Ρουζ.

ΚΑΠΟΙΑ

ΑΘΗΝΑΪΚΗ ΖΩΗ

ΑΘΗΝΑΙ

Κατ' αὐτὰς φούργια τῶν κοσμητικῶν συγκεντρώσεων καὶ πολλὰς δεξιώσεις, χοροὶ, μαστίχες μπρίτζ.

Ἐκ τῶν κυριωτέρων παρὰ τῇ κ. καὶ τῇ κ. Τριανταφύλλου, τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν χορὸς καὶ ματιχὰ καὶ μεζέδες ἐκτάκτως γευστικοὶ ὀφειλόμενοι εἰς τὴν τέχνην τῆς χαριτωμένης οἰκοδεσποίνης.

Μεταξὺ τῶν παρευρισκομένων ἡ κ. καὶ ἡ Δις Σεβαστοπούλου, ἡ κ. Ε. Τριανταφύλλου μετὰ τουαλέττα κομφοτάτη μαύρη σαρμέξ, ἡ Δις Τριανταφύλλου καφε μετὰ ξυγνή, ἡ κ. Ναούμ μετὰ τουαλέττα κόκκινη ζωρζέττ, ἡ κ. Καρατζᾶ μαύρη, ἡ κ. Δούμα μὲν κτλ.

κίνα.

Ἀπὸ τῆς πλέον σικ τουαλέττες τῆς κ. Λιλία Ράλλη, ὡραίας ἑλληνίδος ἐγκατεστημένης στὸ Παρίσι, τουαλέττα περὶ καὶ κοσμήματα ἀριστοῦ γηματικά.

Ἐπίσης τῆς Δος Λάντας Μερκάτη, προφαντὴ ἐπίσης φυσιογνωμία καὶ ἐκτάκτως νόστιμη μετὰ τουαλέττα ἀπὸ κατακόκκινον ζωρζέττ.

Ἐν κ. γοητευτικὸ κεφάλι τῆς Δος Μίχας Γ. Σκουζέ μετὰ τουαλέττα κρέπ ντε σὶν ρόζ.

Μία σιλουέττα διαβολομένη τῆς Δος Ἀσπασίας Σακορράφου μετὰ τουαλέττα πράσινη.

Ἐνα σύνολον σπάνιον τῆς κ. Ναδίας Ἀγγέλου μετὰ τουαλέττα ὁλόχρυσον συνδυαζομένη μετὰ τὴν κατάχρυσον κόμην τῆς.

Δύο θελκτικὰς εὐμορφίαι τῆς Δος Λούττης Λίτσα μετὰ τουαλέττα μεταξὺ τῆς τουρκουάζ καὶ τῆς Δος Λυκουρέζου ὁμοιόχρωμη.

Ἐπίσης παρευρίσκοντο ὁ κ. καὶ ἡ κ. Λυκουρέζου, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Α. Μάτσα, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Γ. Βλάχου, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Σακορράφου, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Καβαδία, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Σερπίρη, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Σκουζέ, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Κατσαρά, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Παπαδεπούλου, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Λίτσα κτλ.

Ἄλλοι γάμοι σὲ στενὸν φιλικὸν κύκλον τῆς Δος Ἀγνῆς Δημητράκοπούλου μετὰ τοῦ κ. Β. Λαζαρίδη. Ἡ

νύφη χαριεστάτη μετὰ τουαλέττα ἀπὸ χρυσῆ δαντέλλα.

Μεταξὺ τῶν κεκλημένων ὁ κ. καὶ ἡ κυρία Κ. Κωνσταντινίδου, μετὰ θαυμασίαν τουαλέττα ἀσημένια, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Στρατὴ μετὰ τουαλέττα μαύρη σαρμέξ, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Χόνδρου, ἡ κ. Φωτοῦ κτλ.

Ἡ ἀκολουθία τῆς νύμφης ἐκτάκτως γραφικὴ, ἀπὸ κορίτσια ντυμένα λευκά, ρόζ καὶ θαλασσιὰ μετὰ στεφανία ἀπὸ λουλούδια στὰ μαλλιά τους. Καὶ ἀγοράκια κατάλευκα ντυμένα.

Δύο μεγάλα γκαρντεν-πάρκ γιὰ τὴν πρωτομαγιά στὴν Κηφισσιὰ παρὰ τῇ κ. καὶ τῇ κ. Ρετσίνα καὶ παρὰ τῇ κ. καὶ τῇ κ. Ἀλεξανδρῶν εἰς τὸ δεύτερον ἀνθοπώλεμος, τὸ θέαμα ἀφάνταστον. Λουλούδια καὶ κοπέλλαι δὲν ξεχώριζαν σὲ εὐμορφίαν καὶ χρώματα, ὅλες ντυμένες μετὰ ρόζ καὶ λευκὰς τουαλέττες ἀπὸ λευκὰ τούλια καὶ κρέπ ντε σουά, θοὰν πολλὰ ἢ σὰν σὰν αἰθέρια φανταστικά λουλούδια. Μετὰ ἐπηκολούθησε χορὸς ὑπὸ τῆς ἡχοῦ θαυμασίας τῆς κ. μπάντ. Μεταξὺ τῶν παρευρεθεισῶν αἱ Δες Γεωργαντὰ ἡ μία λευκὴ καὶ ἡ ἄλλη ρόζ φουρρῶ ζωρζέττ, γάρνιρ σμένες μετὰ τούλια θοὰν. Ἡ Δις Ἀλμπάνα εἰς Ἀλεξανδρείας, ἡ Δις Ἀλίσσα κτλ.

MONTAIN

ΚΛΙΝΙΚΗ ΑΦΡΟΔΙΣΙΩΝ ΚΑΙ ΔΕΡΜΑΤΙΚΩΝ

ΑΘ. ΤΡΑΧΙΛΗΣ

Υψηλ. τῆς Συμφιλίωσης Πειραιῶς 9 Τηλ. 888.

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ ΑΠΟ ΟΛΗΝ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Παράγοντες σημειούμεν ἰδιαίτε-
ρας ὑδρεύσεις καὶ οὐκ ἀπορροαγά-
ς.

Κατόπιν πνευματικῆς προετοιμα-
σίας δαπανῶν καὶ κόπων ἐκ μέρους
τῆς διενδύσεως καὶ τῶν ἀποτε-
λουσῶν τὴν ζωὴν καὶ τὴν κίνησιν
ἀξιοτιμῶν Κυριῶν, ἤνοιξε τὰς πύ-
λας τῆς ἡ ἀναμενομένη με ἀνπο-
μονησίαν ἐκθέσεις τοῦ ἀξιολόγου τοῦ
τοῦ Ἑθνικοῦ ιδρύματος.

Ἡ Γ' αὕτη ἐκθέσεις τοῦ Λυκεί-
ου τῶν Ἑλληνίδων, ἡ θεωρὴ καὶ
προστατευτικὴ αὕτη διὰ πᾶν ἑλλη-
νικὸν δημιουργήμα φωλεὰ, περιλαμ-
βάνουσα τὰ τελειότερα χειροτεχνή-
ματα ποῦ ἐξῆλθον ποτὲ ἀπὸ γυναι-
κείας ἑλληνικῆς χεῖρας, εἶνε ἡ ἐ-
πιτυχεστέρα καὶ πληρεστέρα πα-
σὼν τῶν μέχρι τοῦδε γενομένων.

Διὰ τὴν θαυμασίαν αὐτὴν ἐμφά-
νισιν συνέβαλον αἱ διάφοροι βιοτε-
χνικαὶ ἐπιχειρήσεις τῆς Ἑλλάδος,
πάντα τὰ παραστήματα τοῦ ἐν Ἀ-
θήναις Λυκείου καὶ ὅλα τὰ ἐν τῇ
πόλει μας καὶ ταῖς ἐπαρχίαις συγ-
κροτηθέντα ὑπὸ τῶν θυμάτων τῆς
Μικρασιατικῆς καταστροφῆς προο-
φυγικὰ ἐργαστήρια.

Τὸ θαυμάσιον ἱδρυμα, διὰ τῆς
ἐκθέσεως ταύτης, μᾶς δίδει σαφῆ

ιδεῶν, ἀπολογισμὸν οὕτως εἰπεῖν,
τῆς γυναικείας ἐν Ἑλλάδι προό-
δου.

Συγκεκριμένως παρουσιάζουσι
ἀληθῆ ἀριστουργήματα, τέχνης ὑ-
φαντουργικῆς, πλεκτικῆς, κεντιστι-
κῆς, τὸ γνωστότατον τῆς Προόδου
ἱδρυμα, ἐνθα κατάλληλος μένει
τις πρὸ τῆς λεπτιότητος, τῆς αἰθε-
ριότητος, τῶν κεντημάτων ἀπορο-
ροῦχων, ἐπὶ ἀραχνοῦρων ὑφασμά-
των μετάξης καὶ γραμμάτων, ἁ-
πάντων ἔργων γυναικείων ἑλληνι-
κῶν χειρῶν καὶ διαφόρων ἄλλων
χειροτεχνημάτων.

Αἱ ἀπομιμήσεις ἰδίως δαντελ-
ῶν, Βαλανσιὲν Βενίς, καὶ Μιλάν,
εἶνε ἔργα ἐξόχου τέχνης καὶ λεπτό-
τητος.

Τὸ ἐργαστήριον ἀπόρων γυναι-
κῶν, τὸ γνωστόν ἀπὸ πολλῶν ἔτων
μετὰ τὸ ὄνομα «Ὀλύμπιον» ἐπιδει-
κνύει ὑφάσματα βαμβακερὰ καὶ με-
ταξωτὰ κεντημένα, διὰ φορέματα
ἀρίστης τέχνης ἐντελῶς ἑλληνικῆς
μορφῆς.

Φονίαν, κορεπ-ντ-οὶν θαυμάσια,
ἐσάρπες, μελοῦζες με δωρατότατα
ἑλληνικὰ κεντήματα, ἀπορόρουχα
δαντέλλες καὶ παιδικὰ φορέματα ἐν
τῇ πρωτοτυπία τῶν, ἀξιοθαύμα-

στα. Πλήθος Ἑλληνίδων ἐργάζον-
ται εἰς τὸ πολυτιμότερον αὐτὸ διὰ
τὴν ἑλληνικὴν χειροτεχνίαν ἱδρυ-
μα, με ἀφθονον παραγωγὴν τιμῶ-
σαν ἀληθῶς τὸ ὄνομα καὶ τὴν ἑλλη-
νικὴν δημιουργικότητα.

Εἶνε ἀνάγκη πᾶσαι αἱ Ἑλληνί-
δες νὰ διέλθωσι τοῦ Ἡεκείου τὰς
ἡμέρας αὐτὰς, ἵνα ἀφ' ἐνὸς μὲν
γνωρίσωσι τὸν ἐθνικὸν μας πλοῦ-
τον, νὰ θαυμάσουν τὴν ἰδιοφυίαν
καὶ τὴν ἐργατικότητα τῶν ὁμοφύ-
λων τῶν, καὶ ἀφ' ἑτέρου νὰ προ-
μνησθῶσι τὰς θεωρίας πρακτικῶ
τάτας τοιαύτας τῶν, ὑποστηρίξου-
σαι τὴν βιομηχανίαν τῆς πατρίδος
καὶ προπαρασκευάζουσαι ζηλευτὰς
ἐμφανίσεις διὰ τὴν θεωρίαν περι-
οδον.

Κυριολεκτικῶς μένει τις ἑκθαμ-
βος ἅμα τῇ εισόδῳ του εἰς τὴν ὁ-
ραίαν ἐκθεσιν.

Δὲν γνωρίζει ποῦ πρῶτον νὰ
στρέψῃ τὸ βλέμμα, τί νὰ προσοδαν-
μάσῃ.

Αἱ αἰδουσαι τοῦ Λυκείου, εἶνε
ἀσφυκτικῶς πλήρεις ἐκθεμάτων.

Πόσους κόπους δὲν κατέβαλον
αἱ εὐγενεῖς δέσποιναι, τ' ἀφωτισμέ-
να μέλη τοῦ ἑλληνοπροέπου, αὐτοῦ
καταστήματος, διὰ τὴν ἀξίωσιν
τακτοποίησιν τῶν ἀπειροπαληθῶν
καὶ τριοχαριτωμένων ἐκθεμάτων.

Ὅλα σχεδὸν αἱ Νῆσοι ἀνταρ-
σωπεύονται ἐκεῖ ἐπαΐας με δειγ-
ματα ἀξιόλογα, ταπεινογίας, ἐπ-
η πρόδος, καὶ σημαντικώτατη ἐρ-
γασία, ὅσον εἶνε τοῖς πᾶσι γνωστὸν
λογιστικῆς, ὑφαντουργικῆς κεντή-
ματος καὶ παντὸς εἴδους χειροτε-
χνίας.

Κάθε ἔργον κητεῖ τὸν ἐπισκέ-
πτην καθήλωμένον ἐπὶ τοῦ ἐδάφους
μετὰ τὰ μάτια ἐκθαμβὰ ἐπὶ πολλὴν

ὥραν.

Ἡ Τήνος, ἡ Κρήτη, ἡ Μύκονος,
ἡ Θεσσαλία, ἡ Λευκάς.

Τὸ «Ἐργαστήριον Οἰκοτροφείον
Διεθνέως Συνδέσμου Γυναικῶν»,
τὰ «Προφυγικὰ ἐργαστήρια τοῦ
Ἑθνικοῦ Συμβουλίου Ἑλληνίδων»,
τὸ «Ἀρμενικὸν προφυγικὸν ἐργα-
στήριον» με λεπτεπίλεπτα ἔργα τέ-
χνης σωστά ἀριστουργήματα.

Τὸ «Ἀμαλίειον Ὀρφανοτροφεί-
ον» με ἑλληνικὰ κεντήματα, δαν-
τέλλες καὶ πλείστα ἄλλα εἶδη.

Τὸ προφυγικὸν ἐργαστήριον
τοῦ Λυκείου, με φορέματα, ἀπορό-
ρουχα, καὶ θαυμάσια κεντήματα.
Ὅλα τὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος, συμ-
φώνως με τὴν ἰδιαιτέραν αὐτῶν τε-
χνοτροπίαν, μετὰ τὸ γοστό τῶν, ἀ-
πέστειλαν τὰ ἐκθέματά των.

Τὰ Λύκεια Ἑλληνίδων, Πύ-
ργου, Θεσσαλονίκης, Λαρίσης, Βό-
λου ἐργάζονται με ἀφάνταστον ἐπι-
μέλειαν, πρωτοστατούντος τοῦ κεν-
τρικοῦ τῆς πόλεως μας. Καὶ εἶνε
τοσοῦτον μάλλον ἀξιοθαύματος ἡ
ἐν τῇ ἐκθέσει ταύτῃ ἐπιδεικνυμέ-
νη τέχνη ἀπὸ ἀναλογισθῆναι τις,
ὅτι τὸ ἐπίσημον Κράτος οὐδέποτε
ἐδεῖξε τὸ ἐλάχιστον ἐνδιαφέρον,
οὐδέποτε ἐχορήγησε καὶ τὴν παρα-
μικροτέραν ὑλικὴν συνδρομήν. Ὁ
θρόμβος οὗτος τῆς ἰδιαιτέρας προ-
ποσίτης, δὲν δύναται παρὰ τὴν ἀ-
ποσπασθῆναι τὰ θεωριότερα συγγραφή-
ματα καὶ τὴν μεγαλειότητα εὐγνω-
μοσύνην παντὸς ἐκτιμῶντος τὰς εὐ-
γενεῖς προσπαθείας, τοὺς κόπους
καὶ τὴν ἀφωσίωσιν τῶν γυναικείων
αὐτῶν ἑλληνικῶν ὁργανώσεων.

Ἐξαιρετικὴν ὁμολογίαν, ὅπως θέσιν,
ἐν τῇ ἐκθέσει ταύτῃ κατέχουσι δύο
τμήματα. Τὸ τῆς ἐφόρου τῆς ἐκθέ-
σεως κ. Χατζῆ Μιχαήλ, τῆς εὐγε-

εσάτης την ψυχὴν Ἑλληνίδος, τῆς ἀξιολόγου καλλιτέχιδος ζωγράφου, τῆς ἀφιερωσάσης τὴν ζωὴν δόκλῃρον εἰς τὴν μελέτην παντός Ἑλληνικοῦ καὶ ἥτις ἐν τῇ παροῦσῃ περιστάσει, ἐμφανίζει κατὰ ἐντελὸς ἔκτακτον, ἐντελὸς πρωτότυπον. Ἐνα Σκυριακὸν σπηῖτι, τέλεια μελετημένον βαθεῖα, μὲ ὅλα τὰ γνήσια διακοσμητικὰ, ὅπως διετεθήσονται ἀπὸ τὴν Βυζαντινὴν ἐποχὴν, μὲ ἀπολύτως ἀκριβῆ τὴν ἐπιπλοὴν, καὶ ὅλα τὰ εἶδη τῶν ἐπιπλοῶν, τοῦ ηρωικοῦ ἑλληνικοῦ οἰκουμένου.

Μία δόκλῃρος αἰθούσα τοῦ Λυγέου, ἐχρησιμοποιήθη πρὸς τοὺς σκοποὺς αὐτὸν. Καὶ εἰσερχόμενος ὁ ἐπισκεπτής, ἐκ δεξιῶν, εὐρίσκει ἐντὸς χωριτωμένου, ἀπερῶντου χωρικοῦ ἑλληνικοῦ σπητιού.

Μὲ ὅλα τὰ περίεργα κάπως διὰ τοὺς ἀγνοῦντας εἶδη τῶν ἐπιπλοῶν, ἐπὶ τὰ ὅποια λὲν λείπουν, οὔτε αἰσθάνεται τοῦ νεοῦ, τοποθετημένα χαριέντως ἐπὶ εἰδικῶν βάσεων ἐκείνῳ οὐ θυμῶνα.

Οὔτε τὸ κρεβάτι, οὔτε τὸ τῶμα, τὰ καντιλέρια, αἱ καρέκλαι καὶ ὅλα ἀνεξαιρέτως ἡ ἀπαραίτητα, διὰ καὶ Σκυριακὸν σπηῖτι.

Ὅποῖαν ἐξέλιξιν ἔλαβε τὸ ἑλληνικὸν σπηῖτι, ἀπὸ τῆς Βυζαντινῆς μέχρι τῆς σημερινῆς ἐποχῆς, μᾶς τὸ καθορίζει σαφέστατα ἡ ἀκούρατος καὶ σωματῶστατη καλλιτέχνης. Εἰδικὰ ἐπὶ διμυρὸν μελέταις αὐτῆς, παρακολούθησις ἐκ τοῦ σύγγερρος τῆς ἑλληνικῆς χωρικῆς ζωῆς, μᾶς δίδουσι, ὡς καὶ τὰ ἐν τῇ προσηνέσει ἐκδέσει ἔργα ζωγραφικῆς, πλήρη τὴν εἰκόνα τῆς παλαιᾶς ὥραιας καὶ ἀλλοῦς πλὴν παλαιᾶς ὥραιας καὶ ἀλλῆς πλὴν πο-

λυδελγέστου ἑλληνικῆς τῶν ἡρώων μας ζωῆς.

Ἐνα μεγάλο εἶρε, εἰς τὴν φιλόπονον καὶ ἀγνὴν Ἑλληνίδα.

Καὶ αἱ αἰθούσαι Ἀττικῆς θαύμα τέχνης, κομψότητος καὶ εὐμορφίας, τῆς Κας Δουκίας Ζυγομαλά.

Ἀμα τῇ εισόδῳ, ἐν τῇ ἐκδέσει, καὶ ἐπὶ τοῦ πλαισίου τῆς θύρας τῆς ἐξ ἀριστερῶν αἰθούσης, εἶνε τοποθετημένη ἡ ἐξῆς ἐπιγραφή:

ΑΤΤΙΚΗ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΧΩΡΙΚΑ

ΕΝΔΥΜΑΤΑ

Ἱερὸν Κ. Α. Α. ΖΥΓΟΜΑΛΑ

Μενίδιον; Σαλεσι, Διδόσια. Κοροπί, Διδόπεισι, Μαρκιόπουλο, Κερατέα. Καλύβια, Βαρνάβα. Ἐργασία κατ' οἶκον κατ' ὅλην τὴν Ἀττικὴν καὶ Βοιωτίαν.

Αἱ παραχωρηθεῖσαι διὰ τὴν ἐξῆς ὥραιαν αὐτὴν ἐκδεσιν τῶν χωρικῶν τῆς Ἀττικῆς κεντημάτων, δύο αἰθούσαι, ὑποδοιροῦνται εἰς μικρότερας, μὲ ἐπιπλοὺς πλήρεις, κρεββατογράμματος, τραπεζαρίας, καὶ δύο πλουσίως ἐπιπλωμένα σαλόνια, μὲ βαρύνοντα κεντημένα ὑφάσματα.

Θαύμα ἰδέσθαι!

Ἡ ἐκ τοῦ προχείρου, ἐλλείπει χώρου, μετατραπεῖσαι εἰς θαλαμίσκον ἔπνον, γωνία, μὲ τὸ καλίσσον μένο, ὁλομέταξο κεντημένο κρεβάτι, τὰ θανάσια μαξιλάρια χαλῆ, φωτῆγ, ἀμπαζοῦρ, προκείμενον φλογερὰν τὴν ἐπιθυμίαν ἐνδὸς ἡρέμου, γλυκιάτου ὕπνου μὲ ὄνειρα εὐτυχίου Παραδένου.

Διὰ τὴν τραπεζαρίαν τί νὰ εἴπω τις; Τὰ ἀπαιτούμενα διὰ τὴν τελείαν αὐτῆς ἐπιπλοὴν ὑφάσματα εἰνε ὁλοκλήρητα, κομψίνες φιλέ, καμωμένες ἀπὸ κοινῶν μὲν σπάγγων, ἀλλὰ μὲ τὴν τέχνην, μὲ καταπλήρουνσαν ἀκρίθειαν.

Κοὶ ἐδῶ χαλῆ καὶ ἀμπαζοῦρ, κοινὰ, χαριτωμένα, καὶ διάφορα ἐπίσης μαξιλάρια, πιασὰν καὶ μικρὰ κομψοτεχνήματα, προκαλοῦντα τὸν θαυμασμὸν καὶ τὴν ὑπερηφάνειαν πάσης ἑλληνικῆς ψυχῆς.

Τὰ δύο σαλόνια ἐπίσης μὲ ἀφθαστον κομψότητα καὶ γούστο, τακτοποιημένα, προσφέρουν μίαν ἐξαιρετικὴν αἰσθητικὴν ἀπόλαυσιν. Νυθάρια ἀναπνευστικὰ καὶ μεταμορφωτικὰ προκαλοῦντα τὴν νοητέαν, μὲ πλοῦτον μαξιλαρίων ὁλοκλήρητων, μὲ ὑπερόχους συνθέσεις χρωμάτων καὶ εἰς λεπτότητα καλλιτεχνικὰ σχέδια, ἀμπαζοῦρ, κομψίνες, χαλῆ, κομψοτεχνήματα διάφορα, εἰς τὴν ὥραιότητα καὶ ἀρμονίαν τῶν ὁποίων διακρίνεται τὴν ὥραιαν καὶ ἐκλεκτὴν ψυχὴν τῆς εὐγενοῦς ἰδρυτοῦς, τῆς δημοῦς, τῆς μεγάλης αὐτῆς ἐργασίας, ἥτις ἐντὸς ὁλίγων ἐτῶν παρουσιάζει μίαν ἐξέλιξιν καταπληθούσαν.

Τὶς δύναται νὰ φαντασθῇ, ὅτι χωρικαὶ χεῖρες, ἐξεπύνησαν τοιαῦτα καλλιτεχνήματα; καὶ τίς δύναται νὰ ὑπολογίσῃ τοὺς κόπους, τὴν ἀφωσίωσιν, τὰς θυσίας, τὴν διηρηκὴ φροντίδα, τῆς εὐγενοῦς δημοῦς, κυρίας Ζυγομαλά;

Καὶ ὑπάρχουν, τῇ ἀληθείᾳ, λέξεις ἱκαναί, ἀσχετὰ πλοῦσαι διὰ τὰ χαρακτηριστὰς τῆς διὰ τὴν συγγραφὴν, χωρὶς ν' ἀδικήσῃ τὴν ἐκλεκτὴν πατριωτικὰ; τὴν διὰ τοῦ

ἡλίου καὶ τῶν θνῶων τῆς, δημοῦς ὡργήσαν ἕνα τίτλον τιμητικόν, διὰ τὴν Ἑλληνίδα γυναῖκα;

Εὐχόμεθα εἰς τὴν ἀκούραστον ἐργασίαν τοῦ ἐθνωφελοῦς τούτου ἔργου, πᾶσαν προσκοτὴν καὶ προδοσὴν ἐν τῇ δόξῃ τῆς ἐπ' ἀγαθῇ τῆς Ἑλλάδι γυναικείας εὐτυχίας.

Ἄν παραλείπομεν νὰ ἐξάσωμεν τὴν τελειότητα τῶν ἐκδεμάτων ἀγρειοπλάστῃς τοῦ ἐργαστηρίου «Κεραμεικός» καὶ «Κινηταίης», τοῦ ἐργαστηρίου βελονρίας, καὶ τοῦ ἐργαστηρίου Μετάλλων, τὴν δὲ ἀξίαν, μὲν προέδρον τοῦ Λυγέου τῶν Ἑλληνίδων κυρίαν Καλλιπράην Παρρέν, ἡ ψυχὴ τοῦ ἐπιστάτου τούτου μορφωτηρίου τοῦ γυναικειοῦ γύλου, ἥτις τὴν ζωὴν τῆς ἀφιέρωσε πρὸς ἄνθρωπον τοῦ γοητικοῦ τῆς Ἑλληνίδος, εἰς τὴν δέσφιν τοῦ χαρακτῆρος καὶ εἰς τὴν προεξέλιξιν τῆς ὁποίας ἀφελᾶται ἡ ὅλη ἑλληνικὴ ἐκδέσιν τῆς ἐξῆς γενεᾶς, αἰσθητικὴν ἀπόλαυσιν τῆς ἐξῆς γενεᾶς, δαφνησὶν καὶ διαδοσὶν τῶν ἑλληνικῶν τεχνουργημάτων, ὡς μᾶς ἐπιτρέψῃ, ἐν ὀνόματι πατρῶν τῶν Ἑλληνίδων, νὰ συγχαροῦμεν καὶ εὐχαριστήσωμεν θεοῦ τὰ αὐτῆν, διὰ τὸ κεφαλαιώδες σημασίας ἔργον τῆς.

Μὴ ἀπορροῦντες καὶ τὸ ὥραιον πλείστον, τὸ ὁποῖον ἡ ἀγνή της καλλιτῆς λαμπρότερον τὰς ὑποδοιροῦσας εἰς τὴν εὐτυχὴν ἐκτέλεσιν τοῦ ἐθνωφελοῦς σκοποῦ, ἀξιοπῆρους Ἀθηναίης κυρίας καὶ δεσποινίδας, ὧν ἡ συμβολὴ σημαντικὴ καὶ πολὺτις, ἐνδυναμώνει καὶ ὁθεῖ εἰς πλήρη θρίαμβον τὸ πατρι-

ωτικόν ἀναπλαστικόν καὶ ἀπὸ πάσης ἀπόψεως εὐγενὲς καὶ γοητευτικὰς ἐλπίδας διὰ τὸ μέλλον ἐμπνέον κοινωνοφελὲς ἔργον.

Περαίνοντες σημειομεν ἰδιαίτερος τὴν ἐργατικότητα καὶ φρολοπρίαν τὴν αὐταπάσθησιν καὶ ἀεικινησίαν τῆς ἀξιοτίμου Δοσ Ράδου, εἰς τὸ ἀκτινοβόλημα τῶν ὀφθαλμῶν τῆς ὁποίας σαφῶς ἀναγινώσκει τις, τὴν ἀδολὴν χαρὰν, τὴν μεγάλην ἡθικὴν ἱκανοποίησιν, διὰ τὴν θριαμβευτικὴν ἐπιτυχίαν τῆς ὥραίας Ἑλληνοπρεπεστάτης ἐκδόσεως.

Ἐκεῖ τὸ φῶς τῆς Ἑλληνικῆς τέχνης καταγράφει.

✱✱

Σειρήνες

Τοιουτοτρόπως ἀποκαλοῦν οἱ ἔμποροι εἰδὼν πολυτελείας, τὰς κυρίας ἐκεῖνας αἵτινες κατορθώνουν διὰ τῶν θεληγῆτων των, γλυκείας ὀμιλίας, πυρίνων βλεμμάτων καὶ τῶν σχετικῶν νὰ σαγηνεύουν, νὰ ζαλίζουν τοὺς περιποιομένους αὐτὰς ὑπαλλήλους καὶ διευθυντὰς ἀκόμη τῶν καταστημάτων καὶ τὴν στιγμὴν τῆς παραζάλης ἐντέχνως νὰ ὑπεξαιροῦν διάφορα εἶδη τὰ ὁποῖα ἡ γυναικεῖα φιλαρέσκεια θεωρεῖ τόσον πολύτιμα διὰ τὴν δόξαν της.

Ἡ κλεπτομανία, ἡ νοσηρὰ αὕτη κατάστασις τονομένη ὁσημέραι, ἐκ τῆς διαρκὸς καὶ κατὰ καταπλήσονται πράγματι βαθμὸν ὑπερτιμήσεως ὅλων τῶν εἰδῶν τῆς ζωῆς, ἰδίως ὁμῶς τῶν τῆς πολυτελείας, τῶν ἀπαιτήτων αὐτῶν πυρομαχικῶν διὰ

τὴν μεγάλην καὶ ἀδιάκοπον μάχην τῆς ἐπικρατήσεως καὶ ἐπιβολῆς τῆς γυναικείας δυνάμεως κατήντησε μάλιστα φοβερὰ καὶ ἐμβάλλει εἰς σκέψεις τοὺς ἔμπορους.

Μετοξὺ τῶν θυμάτων αὐτῶν τῆς ἐξευτελιζούσης τῆς ὥραϊον καὶ τρισ-χαριτωμένον γυναικεῖον φύλλον μα-νίας, συγκαταλέγονται κατὰ τὰ λεγόμενα πάντοτε τῶν ἐμπόρων ἐκτὸς τῶν γυναικῶν τοῦ λαοῦ καὶ ἀγνώστων πόρων τοιούτων καὶ κυρίαι πλείσται ἀνήκουσαι εἰς καλλίστην τάξιν τῆς πόλεως μας.

Εντεῖθεν καὶ ἡ ἀπορία αὐτῶν, πῶς νὰ συμπεριφερθῶσιν εἰς ἀνακαλυπτομένην, παρομοίαν ἐκ μέρους τῆς εἰς τὴν περιώπην ταύτην ἀνήκουσαν κυρίαν ἀξιόμειπτον προῶν.

Συνεχώρησαν πολλάκις παραβλέψαντες χάριν τῆς ὑπολήψεως αὐτῶν τούτων τῶν κυριῶν, ἡ τοῦλάχιστον χάριν τῆς ἀξιοπρεπείας τοῦ καταστήματός των, ἀλλὰ δὲν δύνανται καὶ ἐπ' ἀπειρον νὰ ὑφίστανται ζημίας, ὑποθάλποντες συγχρόνως ἑστω καὶ νοσηρὰν κατάστασιν, ἂν ὅχι συνήθειαν, ἣν ἐθέρμανε καὶ ἐγινάνωμε ἡ ἐποχὴ τῶν παραδόξων καὶ τῆς ἀκριθείας εἰς τὴν ὁποίαν ζῶμεν.

Ἀρα τί μέλλει γενέσθαι;

Θὰ ἐδίδαμεν μίαν φιλικὴν συμβουλὴν εἰς τοὺς ἄνδρας τοῦ Οὐδυσσεως, προκειμένου περὶ σειρῶνων. Τὰς μὲν ἀγνώστους συλλαμβανόμενας ἐπ' αὐτοφόρῳ νὰ παραδίδωσιν ἀμέσως εἰς τὴν ἀστυνομίαν, εἰς τοὺς συζύγους δὲ τῶν γνωστῶν ν' ἀποστέλλουσι παρευθὺς πρὸς πληρωμὴν τὸν λογάρισμόν τοῦ κλαπέντος εἶδους. Ασφαλῶς τὸ μάθημα θὰ εἶναι πολὺ ἱσχυρόν.

✱✱

εγάλοι ἀπώλειαι

Εἴμεθα θνητοὶ εἶναι ἀληθές, αὐτὸ ὁμῶς δὲν ἐμποδίζει νὰ δακρύζωμεν, ὅσάκις μεταξὺ μας σημειοῦται μία ἀπώλεια προσωπικότητος τοῦ πνεύματος μία ἀνεπανόρθωτος καταστροφή.

Σχεδὸν συγχρόνως, δύο ἐκλεκταὶ γυναῖκες ἐγκαναλείπουσι τὴν ζωὴν.

Ἡ γλυκυτάτη, μελαγχολικὴ μεγάλη τραγωδὸς, ἡ ἑακουμένη Ἐλεονώρα Ντοῦζε, ἐκ τῶν ἀρίστων συγχρόνων καλλιτεχνίδων, καὶ ἡ ἀγαπητὴ τῶν ἀθηναίων διακεκριμένη λογογράφος Μαρία Κορέλλι. Μία ἀσημαντὸς θαμμένη κατ' ἀρχάς, λόγῳ τῆς πτωχείας τῆς ἀγγλίσ τὴν καταγωγὴν μυθιστοριογράφος, συμπαθεστάτη δὲ καὶ περιώνυμος καταστάσα ἀργότερον.

Ἡ «Θέλιμα» ἔνα ἀπὸ τὰ ὠραιότερα

ἔργα της, ἐξετράλλανε τοὺς Ἀθηναίους ὅταν ἐδημοσιεύθη πρὸ ἐτῶν εἰς τὴν «ἑστίαν» καὶ ἡ χαριτωμένη Νορβηγίς ἡ ὥραία τοῦ μυθιστορήματος ἡρώϊς κατέκτησε τὰς καρδίας πάντων, ἀφήσασα ἀναμνήσεις ἀνεξαλείπτους.

Πόσον σκληρὸς καὶ ἀμείλικτος εἶναι ὁ θάνατος! Οἱ εἴμεθα ἴσοι ἐνώπιόν του καὶ τὸ δρεπάνι του θερίζει ἀλύπητα ἀνευ διακρίσεων, ἀνευ οἴκου.

Καλῶς ν' ἐρθῇ λοιπὸν ἡ στερνὴ ὥρα καθὼς λέγει ὁ ποιητὴς τὰ μάτια γὰρ πάντα νὰ μοῦ κλείσῃ, κ' ὅποτε νάνε, ἢ τώρα ἢ ἀργήσῃ φτά-νει νὰ μὴν ἐρθῇ σὰν ἄγρια μπόρα.

ΝΑΤΣ

ΑΓΟΡΑΣΕΤΕ ΟΛΟΙ ΤΟΝ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΟΝ ΘΗΣΑΥΡΟΝ.

400 σελίδες ποικίλης ἑλπίς εἰς κομψότατον χρυσοδεμένον τεύχος

ΠΩΛΕΙΤΑΙ εἰς τὰ κίβδρια καὶ τὰ γραφεῖα μας

Χρυσόδετος δρ. 42,50 Χαρτόδετος 8,50

Εἰς τὰς ἐπαρχίας ἀποστέλλεται ἐλεύθερος ταχυδρομικῶν τελῶν

ΑΙ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΕΙΣ ΜΑΣ

ΠΥΡΓΟΣ

Τὴν 15 Ἀπριλίου διήλθε ἔξωθεν τῆς πόλεώς μας, ὁ ἀθλητὴς δρόμου τοῦ Ποδοσφαιρικοῦ Συλλόγου Ἀμαλιάδος, κ. Στεργιώτης. Εἶχε μεταβῇ ἐπ' αὐτοκινήτου ἐξ Ἀμαλιάδος εἰς Ὀλύμπια καὶ ἐκεῖθεν τρέχων ἐπέστρεψεν εἰς Ἀμαλιάδα, παρακολουθούμενος ὑπὸ τοῦ αὐτοκινήτου. Τοῦτο ἐπέβηκεν ἱκτὸς καὶ μέλη τοῦ συλλόγου. Ὁ ἐν λόγῳ ἀθλητὴς διήνυσεν τὸ ἐξ Ὀλυμπίων εἰς Πύργον διάστημα, 20 χιλιομέτρων, εἰς χρ. 1 ὥρ. 17! καὶ συνέχισεν, ἄνευ διακοπῆς, τὸν δρόμον του διὰ τὴν Ἀμαλιάδα. Τὸ δλον διάστημα, ἀπὸ Ὀλυμπίων εἰς Ἀμαλιάδα, εἶχε τεσσαράκοντα περίπου χιλιόμετρα.

Καὶ ἐν τῇ μετὰ ἡμεῖς οἱ Πύργοι κοίμωμεθα. Καλὸν μὲς ὕπνον!

Δι' ἐξόδον τοῦ ταχυίου τοῦ Λυκείου τῶν Βαλκωνίων, τὸ Οἰκονομικὸν του τμήμα ἐτοιμάζει ποδῖες, διὰ τὰς ἀπόρους μαθητῆς τοῦ Κυριακοῦ Σχολαίου, τμήματος καὶ αὐτοῦ τοῦ Λυκείου.

Καθὼν ἔχομεν νὰ ἀκούσωμεν τὰς τόσων τροπῆς διαλέξεις τοῦ Λυκείου. Τοῦτο συμβαίνει ἐνεκα τῶν κηρυγμάτων τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου μας. Οὗτος θέλει μεταβῇ μετὰ τὸ Πάσχα εἰς περιόδειαν, ἀπὸ τὴν ἔπειτα θὰ ἐπιστρέψῃ τὸν Ὀκτώβριον.

Καθὼς φαίνεται τὸ ζήτημα τῆς ἐκμεταλλεύσεως τοῦ Ἀλφειοῦδεν ἐγκατελείφθη τελείως. Διὰ παραστάσεων παρὰ τῇ Κυβερνήσει τοῦ κ. Α. Χρυσανθοπούλου, ἀπεσταλέσαν αἱ κ.κ. Γρήγουρας, ταγμα-

τάρχης, καὶ Γιαννακόπουλος, λοχαγός, πρὸς χωροστάθμισιν καί τοπογράφειν τοῦ Ἀλφειοῦ. Δὲν εἶρον ὅμως τὸ ἀπαιτούμενον χρηματικὸν ποσόν, τὸ ἔποιον τότε εἶχε ὑποσχεθῇ ὁ κ. Χρυσανθοκόπουλος. Διὰ τοῦτο, μέχρις οὗ καταβληθεὶς ὑπὸ τῶν ἐνδιαφερομένων κοινοτήτων αἱ προκαταρκτικαὶ δαπάναι, ἐστάλη ὑπὸ τοῦ πληρεξουσίου Ηλίας κ. Αναστασίου πρὸς τὸν Ἰπουργόν τῶν Στρατιωτικῶν τηλημα, μετὰ τὴν παράκλησιν νὰ ἐνεργήσῃ παρὰ τῇ Ἰπουργῷ τῶν Οἰκονομικῶν ὅπως καταβληθῇ εἰς τὸν Ταγματάρχην κ. Γρήγουρην τὸ ποσὸν 55 χιλ. δραχμῶν.

Τ. Γ. Δ.

ΙΩΑΝΝΙΝΑ

Τὴν Κυριακὴν τοῦ δημοφιλίστου δὲ ἐκ Λευκάδος στρατιώτης δοθητικὸς Κατοπόδης Γ. ἐπιτεθεὶς ἐναντίον τοῦ συναδέλφου του καὶ συμπατριώτου του Καρμπλή Εὐαγγ. ἐτραυματίσεν αὐτοῦ θανάσιμως διὰ σφαιρῶν πιστολίου ἔξωθεν τῆς Στρατιωτικῆς Δέσεως. Συλληφθεὶς ὁ δραστὴς ἰσχυρίζεται ὅτι ὁ φονεὺς παρ' εἶχε ἔξορύξει τὸν ἀριστερόν του ὀφθαλμὸν διὰ καὶ δοθητικὸς ἦτο.

Καθ' ἃ τηλεγραφοῦσιν τὴν ἀνταῦθα διώκῃν χωροφυλακὴς ἐπαμελὴς συμμορία συνέλαβεν ἔξωθεν τῆς Πάργας τοῦ Στύλου Καρύτσην ὃν ἄφησεν ἐλεύθερον μετὰ τὴν ἐγγολήν ὅπως μεταβῇ καὶ ἀποσταλῇ 40, 000 δραχ. ὡς λύτρα διὰ τὴν ἀπόλυσιν καὶ

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

τοῦ πρώτου. Μέχρι σήμερον οὐδεμίαν εἶδη ὑπάρχει.

Ἀνεχώρησεν ἐνταῦθεν δι' Ἀθήνας ὁ μητροπολίτης μας, Γερμανὸς Καραβαγγέλης πρὸς διακωνισμόν τοῦ πλιν ἀνιφθέντος μητροπολιτικοῦ ζητήματος.

Μετὰ πάσης ἐπιστημότητος ἐγένετο ἐνταῦθα ἡ προχθεσινὴ τελετὴ ἐπὶ τῇ ἐκατονταετηρίδι ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ Βύρωνος, συμφώνως πρὸς τὸ ἐκδοθὲν ἐπίσημον πρόγραμμα ὑπὸ τοῦ κ. Δημάρχου πρωτοβουλία τοῦ ὅπου ἐγένετο αὕτη. Προσελθόντων πάντων τῶν ἀρχῶν καὶ ἀρκετοῦ κόσμου, ὁ Δημάρχος κ. Σταυρίδης ἐξῆρε δι' ὀλίγων τὴν δρᾶσιν τοῦ μεγάλου Φιλέλληνας. Ζητωκυριαὶ ἀκλόφυεν τὸν λόγον αὐτοῦ ὑπὲρ τῆς Ἀγγλίας. Εἶτα αἱ μουσικαὶ τοῦ Ὀρχηστραφίου Γ. Σταύρου καὶ ἡ Φιλαρμονικὴ τῆς πόλεώς μας ἀνέκρουσαν τὸν Ἀγγλικὸν καὶ Βαλκωνικὸν ὕμνον ἐγένετο ἐπὶ τῇ προσέψει τῆς οἰκίας ἡ ἀπόρρησις ξυλλίης πινακίδας προσωρινῆς μέχρι τῆς ἐντοχίσσεως μερμηκρίνης πλάκας φερουτῆς γεγραμμένα.

«Ἐν τῇ οἰκίᾳ ταύτῃ κατέλειπεν ὁ λόρδος Βύρων ἀπὸ τῆς 9 μέχρι 12 Ὀκτωβρίου 1809» Μετὰ τὸ πέραν τὴν τελετὴν ταύτης πάντες οἱ ἐπισήμοι μετέβησαν ἐπ' αὐτοκινήτων εἰς τὴν Ζίτσιν, γονομένης ἀνταρσίας ὑποδοχῆς παρὰ τῶν κατοίκων τῆς κοινότητος καὶ τῶν προσκόπων Ζίτσης. Εἰς τὴν ἱστορικὴν μονὴν τοῦ προάρχοντος Ηλία ἐτέλεσαν ἡ κοινότης Ζίτσης μετὰ πρεπὲς μνημόσυνον εἰς ἀνάμνησιν τῶν ὁσυνυποκρινῶν τῆς 12ης καὶ 13ης Ὀκτωβρίου 1809, ἃ διήλθεν ὁ μέγας ποιητὴς ἐν αὐτῇ. Εἰς τὴν Ζίτσιν ἀπὸ τοῦ ἐσπέρας τῆς Παρασκευῆς εἶχε μετὰ καὶ τὸ Σύστημα Προσκόπων ὑπὸ τὸν ἀρχηγόν κ. Γ. Βαρ-

βαρέτον καὶ τὸν ἀρχηγόν τῆς Β. Ομάδος κ. Ζοῦμπον, ὅστις καὶ ὠμίλησεν ἐκεῖ ἀπαγγέλλας μετοφρασμένα τεμάρει ἐκ τοῦ Γκιούρ.

Π. Ε. ΟΙΚ.

ΑΡΓΟΣΤΟΛΙΟΝ

Ἐβδόμη ποδοσφαιρικὸν μάτς εἰς τὴν καταλλήλως στολισθεὶσαν πλατεῖαν Μετλανθ μετὰ τῶν δύο ομάδων τῆς τοῦ Ἀγγλικοῦ πολεμικοῦ ἀποτελουμένης ἀπὸ ἀξιωματικούς καὶ τῆς ἡμετέρας τοῦ «Πηχεφαλήνικου Συλλόγου». Ὁ ἀγὼν μετὰ τῶν ομάδων διεξήχθη πεισματωδέστατος λήξας τὴν 7 μ.μ. μετὰ τέρματα τῶν Ἀγγλων ὁκταὶ 3 τοῦ ἡμετέρου Συλλόγου.

Εἰς τὴν νικητικὴν ομάδα τῶν Ἀγγλων ἐδόθη ὡς ἐπαῦλον ἄργυρος κλάδος βαφ.

Ἐτελέσθη ἐν Μετλαῖ τοῖς μνημόσυνοις τοῦ Βύρωνος εἰς τὸ ὅπου εἶχον προσέλθαι διὰ ἀμαζῶν καὶ αὐτοκινήτων πάντες οἱ ἐπίσημοι καὶ οἱ ἀνότεροι ἀξιωματικοὶ τοῦ Ἀγγλικοῦ πολεμικοῦ μετὰ τοῦ κυβερνήτου τοῦτο.

Τὴν 16 παρελθόντος πρὸς ταχυνόμενον πλάνων τῶν ἐπισήμων, τῶν σχολείων καὶ ἀρκετοῦ κόσμου, ἐγένετο ἐν τῇ κτίσει «Νάπιας» ἡ τελετὴ τῆς στέψεως τοῦ ἐν αὐτῇ ἀνδριάντος τοῦ Ἀγγλου Φιλέλληνα «Νάπιας».

Τὸν ἀδριάντα ἐστρεψε διὰ στεφάνου ὁκλήης ὁ Δημάρχος κ. Καρανδίνος, ἐξελθὼν δὲ λόγον θαυμάσιον πρὸ τοῦ ἀδριάντος ὁ κ. Χαϊδῆς.

Μετὰ τὸ πέραν τῆς τελετῆς ἡ Φιλαρμονικὴ τῆς πόλεώς μας ἀνέκρουσε τὸν Ἀγγλικὸν καὶ Βαλκωνικὸν ὕμνον. Τὸ ἀπόγευμα τῆς αὐτῆς ἡμέρας ἐπαίνησεν ἡ μου-

ΑΙ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΕΙΣ ΜΑΣ

ΠΥΡΓΟΣ

Τὴν 15 Ἀπριλίου διεῖχθη ἔξωθεν τῆς πόλεως μας, ὁ ἀθλητὴς δρόμου τοῦ Ποδοσφαιρικοῦ Συλλόγου Ἀμαλιάδος, κ. Στεργίου. Εἶχε μεταβῇ ἐπ' αὐτοκινήτου ἐξ Ἀμαλιάδος εἰς Ὀλύμπια καὶ ἐκεῖθεν τρέχων ἐπέστρεψεν εἰς Ἀμαλιάδα, παρακολουθούμενος ὑπὸ τοῦ αὐτοκινήτου. Τοῦτον ἐπέβινον ἱπτὸς καὶ μέλη τοῦ συλλόγου. Ὁ ἐν λόγῳ ἀθλητὴς διήνυσεν τὸ ἐξ Ὀλυμπίων εἰς Πύργον διάστημα, 20 χιλιομέτρων, εἰς χρ. 1 ὥρ. 17! καὶ συνέχισεν, ἄνευ διακοπῆς, τὸν δρόμον του διὰ τὴν Ἀμαλιάδα. Τὸ ὅλον διάστημα, ἀπὸ Ὀλυμπίων εἰς Ἀμαλιάδα, εἶνε τρεσσεράκοντα περίπου χιλιόμετρα.

Καὶ ἐν τῇ μεταξὺ ἡμεῖς οἱ Πύργοι κοίμωμεθα. Κιχλὸν μας ὕπνον!

Δι' ἐξόδων τοῦ ταμείου τοῦ Λυκείου τῶν Ἑλληνίδων, τὸ Οἰκονομικὸν του τμήμα ἐταπαίρει ποδικάς, διὰ τὰς ἀπόρους μαθητείας τοῦ Κυριακοῦ Σχολείου, τμήματος καὶ αὐτοῦ τοῦ Λυκείου.

Καιρὸν ἔχομεν νὰ ἀκούσωμεν τὰς τόσων τερπνὰς διαλέξεις τοῦ Λυκείου. Τοῦτο συμβαίνει ἐνεκα τῶν κηρυγμάτων τοῦ Σεβ. Μητροπολίτης μας. Οὗτος θέλει μεταβῇ μετὰ τὸ Μάισον εἰς περιοδεῖν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν θὰ ἐπιστρέφῃ τὸν Οκτώβριον.

Καθὼς φαίνεται τὸ ζήτημα τῆς ἐκμεταλλεύσεως τοῦ Ἀλφειοῦδαν ἐγκατελείφθη τελείως. Διὰ παραστάσεων παρὰ τῇ Κυβερνήσει τοῦ κ. Α. Χρυσάνθακοπούλου, ἀπεστάλησαν αἱ κ.κ. Γρήγουρας, ταγμα-

τάρχης, καὶ Γιαννακόπουλος, λοχαγός, πρὸς χωροστάθμισιν κατωπογραφήσιν τοῦ Ἀλφειοῦ. Ἄν εὖρον ὅμως τὸ ἀπαιτούμενον χρηματικὸν ποσόν, τὸ ἔποιον τοῖς εἶχε ὑποσχεθῇ ὁ κ. Χρυσάνθακοπούλος. Διὰ τοῦτο, μέχρις ὅτου καταβληθῶν ὑπὸ τῶν ἀνδιαφερομένων κοινοτήτων αἱ προκαταρκτικαὶ δαπάναι, ἐστάλη ὑπὸ τοῦ πληρεξουσίου Ηλείας κ. Αναστασίου πρὸς τὸν Ἱπουργὸν τῶν Στρατιωτικῶν τηλημα, μὲ τὴν παράκλησιν νὰ ἐνεργήσῃ παρὰ τῇ Ἱπουργῷ τῶν Οἰκονομικῶν ὅπως καταβληθῇ εἰς τὸν Ταγματάρχην κ. Γρήγου- ρον τὸ ποσὸν 50 χιλ. δραχμῶν.

Τ. Γ. Α.

ΙΩΑΝΝΙΝΑ

Τὴν Κυριακὴν τοῦ δημοφιλίστου δ' ἐκ Λευκάδος στρατιώτης δοθητικός Κατοπόδης Γ. ἐπιτεθεὶς ἐναντίον τοῦ συναδέλφου του καὶ συμπατριώτου του Καραμπλή Εὐαγγ. ἐτραυματίσεν αὐτοῦ θανάσιμως διὰ σφαίρων πιστολίου ἔξωθεν τῆς Στρατιωτικῆς Δέσφης. Συλληφθεὶς ὁ δραστὴς ἰσχυρίζεται ὅτι ὁ φονευθεὶς πρὸ εἶχε ἔξορύξει τὸν ἀριστερόν του ὀφθαλμὸν δι' ὃ καὶ δοθητικὸς ἦτο.

Καθ' ἃ τηλεγραφοῦσιν τὴν ἐνταῦθα διοικητικὴν χωροφυλακὴν ἐπαγγελίαν συμμορία συνέλαβεν ἔξωθεν τῆς Πάργας τοῦ Στύλου Καρύτσον ὃν ἄφρον' ἐλεύθερον μὲ τὴν ἐντολὴν ὅπως μεταβῇ καὶ ἀποσταλῇ 40, 000 δραχ. ὡς λύτρα διὰ τὴν ἀπόλυσιν καὶ

ΘΗΣΑΓΡΟΣ

τοῦ πρώτου. Μέχρι σήμερον οὐδεμίαν εἶδον ὑπάρχει.

Ἀνεχώρησεν ἐνταῦθεν δι' Ἀθήνας ὁ μητροπολίτης μας, Γερμανὸς Καραβαγγέλης πρὸς διακηνονισμόν τοῦ πλῆθους ἀνικημένους μητροπολιτιλότητος.

Μετὰ πάσης ἐπιστημότητος ἐγένετο ἐνταῦθα ἡ προχθεσινὴ τελετὴ ἐπὶ τῇ ἐκατονταετηρίδι ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ Βύρωνος, συμφώνως πρὸς τὸ ἐκδοθέν ἐπίσημο πρόγραμμα ὑπὸ τοῦ κ. Δημάρχου πρώτο βουλῆς τοῦ ὁποίου ἐγένετο αὐτὴ. Προσελθόντων πάντων τῶν ἀρχῶν καὶ ἀρχαίου κόσμου, ὁ Δήμαρχος κ. Σταυρίδης ἐξῆρε δι' ὀλίγων τὴν θράσιν τοῦ μεγάλου Φιλέλληρος. Ζητωκραυγαὶ ἐκάλυψαν τὸν λόγον αὐτοῦ ὑπὲρ τῆς Ἀγγλίας. Εἶτα αἱ μουσικαὶ τοῦ Ὀρχηστραίου Γ. Σταύρου καὶ τῇ Φιλαρμονικῇ τῆς πόλεως μας ἀνέκρουσαν τὸν Ἀγγλικὸν καὶ Ἑλληνικὸν ὕμνον. Ἐγένετο ἐπὶ τῆς προσέψεως τῆς οἰκίας ἡ ἀφόρητος ἐυλόγησις πινακίδας προσφωνῶν μέχρι τῆς ἐντοχίσσεως μικρακρίνης πιακὸς φερούσης γεγραμμένα.

«Ὡς τῇ οἰκίᾳ ταύτῃ κατέλειπον ὁ λόρδος Βύρων ἀπὸ τῆς 9 μέχρι 12 Οκτωβρίου 1809» Μετὰ τὸ πέρας τῆς τελετῆς ταύτης πάντες οἱ ἐπίσημοι μετέβησαν ἐπ' αὐτοκινήτων εἰς τὴν Ζίτσιν, γενόμενης ἐνθουσιώδους υποδοχῆς παρὰ τῶν κατοίκων τῆς κοινότητος καὶ τῶν προσκίπων τῆς πόλεως. Εἰς τὴν ἱστορικὴν μονὴν τοῦ προηγουμένου ἡλιετέλεσαν ἡ κοινότης Ζίτσιν, μεγαλοπρεπὲς μνημόσυνον εἰς ἀνάμνησιν τῶν δύο νυκτῶν τῆς 12ης καὶ 13ης Οκτωβρίου 1809, ἃ διήλθεν ὁ μέγας ποιητὴς ἐν αὐτῇ. Εἰς τὴν Ζίτσιν ἀπὸ τὸ ἐσπέραι τῆς Πανακτικῆς εἶχε μεταβῇ καὶ τὸ Σύνθημα Προσκίπων ὑπὸ τὸν ἀρχηγὸν κ. Γ. Βαρ-

βαρέτον καὶ τὸν ἀρχηγὸν τῆς Β. Ομάδος κ. Ζοῦμπον, ὅστις καὶ ὤμιλησεν ἐκεῖ ἀπαγγέλλας μετοφρασμένα τεμάρικα ἐκ τοῦ Γκιτσούρ.

Π. Ε. ΟΙΚ.

ΑΡΓΟΣΤΟΛΙΟΝ

Εἰδόθη ποδοσφαιρικὸν μάτς εἰς τὴν καταλλήλως στολισθεῖσαν πλατεῖαν Μετλανῶν ματς τῶν δύο ομάδων τῆς τοῦ Ἀγγλικοῦ πολεμικοῦ ἀποτελουμένης ἀπὸ ἀξιωματικούς καὶ τῆς ἡμετέρας τοῦ «Παγκραφί» Ἀγνικακοῦ Συλλόγου. Ὁ ἀγὼν μεταξὺ τῶν ομάδων διεξήχθη πεσιματωδέστατος· λήξας τὴν 7 μ.μ. μὲ τέρματα τῶν Ἀγγλῶν ὡς κατὰ 3 τοῦ ἡμετέρου Συλλόγου.

Εἰς τὴν νικητείαν ομάδα τῶν Ἀγγλῶν, ἐδόθη ὡς ἐπαύλον ἄργυρος· κλάδος δ' ἀφ' ἡνός.

Εἰσαχθέντες ἐν Μεταξάτοις μνημόσυνοι τοῦ Βύρωνος εἰς τὸ ὁποῖον εἶχον προσέλθει διὰ ἀμαξῶν καὶ αὐτοκινήτων πάντες οἱ ἐπίσημοι καὶ οἱ ἀντιστοίχοι ἀξιωματικοὶ τοῦ Ἀγγλικοῦ πολεμικοῦ μετὰ τοῦ κυβερνήτου τοῦτου.

Τὴν 16 περελθόντος περὶ ταυμένων πάντων τῶν ἐπισήμων, τῶν σχολείων καὶ ἀρχαίου κόσμου, ἐγένετο ἐν τῇ κήπῳ τῆς Νάπιας ἐπὶ τελετῇ τῆς στέφσεως τοῦ ἐν αὐτῇ ἀνδραγαθῆς τοῦ Ἀγγλοῦ Φιλέλληρος «Ναπίερ».

Τὸν ἀδελφόντα ἐστειλε διὰ σπασάνου ἀφῆκε ὁ Δήμαρχος κ. Καραγιάννης, ἐσφώνησε δὲ λόγον θαυμάσιον πρὸ τοῦ Ἀδριάντος ὁ κ. Χορδῆς.

Μετὰ τὸ πέρας τῆς τελετῆς ἡ Φιλαρμονικὴ τῆς πόλεως μας ἀνέκρουσε τὸν Ἀγγλικὸν καὶ Ἑλληνικὸν ὕμνον. Τὸ ἀπόγευμα τῆς αὐτῆς ἡμέρας ἐπαίανισεν ἡ μου-

σική τοῦ Ἀγγλικοῦ πολεμικοῦ ἐπὶ τοῦ πάρκου τοῦ φωταγωγημένου κήπου Νάπιερ μέχρι τῆς δ' ἑσπερινῆς.

Τέλος τὸ ἑσπέρας τῆς Πέμπτης ἐδόθη ἐπὶ τοῦ πολεμικοῦ Καλυψῶ τέιον εἰς τὰς ἀρχάς εἰς τὸν ἐκλεκτὸν κόσμον τοῦ τόπου μας.

Τὴν πρωΐαν δὲ τῆς Παρασκευῆς περὶ 9 1/2 ἀπέπλευσε τοῦ μνημέου μας τὸ πολεμικὸν κατευθυνθὲν εἰς Μεσολόγγιον.

Εἰς τὸ μέσον τοῦ κεκοσμημένου ναοῦ εἶχε στηθεὶ κenoτάφιον ἐπὶ τοῦ ὁποίου διὰ χρυσῶν γραμμῶν ἀνεγράφετο «Αἰωνία ἡ Μνήμη τοῦ Λόρδου Βύρωνος».

Τὸ μνημόσυνον ἤρχισε τὴν 4 ἀπογευματινὴν χοροστατοῦντος τοῦ Σ. Μητροπολίτου καὶ ἔληξε τὴν 5.

Κατατεθέντων πλείστων στεφάνων ἐκ δάφνης καὶ ἀνθέων ἐπὶ τοῦ κenoταφείου, πρὸ τοῦ ὁποίου εἶχε τοποθετηθεῖ ἡ εἰκὼν τοῦ Ποιητοῦ, οἱ ἐπίσημοι μετὰ τῶν ἀγγλῶν ἀξιωμασικῶν ἀπῆρχοντο κατευθυνόμενοι εἰς τὴν οἰκίαν ὅπου διεμίειν ὁ Α. Βύρων, ἀπὸ τοῦ παραθύρου τῆς ὁποίας ὁ κ. Χορδὰς ἐξεφώνησε θαυμασιολόγον ἐξομνήσας τὴν ἀγάπην καὶ τὰς πρὸς τὸ Ἑλληνικὸν ἔθνος προσφέρθεισας πολυτίμους ὑπηρεσίας τοῦ Ἀγγλοῦ Φιλέλληνο.

Μετὰ τὸν λόγον τοῦ κ. Χορδὰ ἐπικούλουθησε ἀπαγγελία διαφόρων ποιημάτων τοῦ Βύρωνος ὑπὸ τῆς Δος Πολλὰ του καὶ τοῦ κυρίου Μοσχοπούλου ἀργότερον δὲ προσεφέρθη τέιον εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ κ. Γ. Καρύλου.

Τὴν 6 μ.μ. ἐπιδάντες τῶν ἀμαξῶν ἐγκατέλειπον τὸ χωρίον Μεταξάτα εἰς τὸ ὁποῖον ὁ Βύρων εἶχε κατοικήσει πρὸ 100 ἐτῶν.

ΓΥΘΕΙΟΝ

Οἱ ἐφεδροὶ μας ἀπεφάσισαν νὰ ἐνωθῶν, ν' καὶ ἡνώθησαν ἰδρυσαν τὸ κέντρον τῆς ἐνώσεως εἰς Σπάρτην καὶ μετὰ τὴν ἀκατάπαυστην ἐνέργειαν τοῦ προέδρου κ. Δήμα κ' ὅλην τὴν μελὼν τῆς Ενώσεως ἐγίναν καὶ παραρτήματα σὲ πολλὰ χωριά.

Οἱ ἐφεδροὶ τῆς Μαγούλας ἐτέλεσαν μνημόσυνον ὑπὲρ τῶν ἐν πολέμῳ πεσόντων ἀδελφῶν. Ἡ φτιγμὴ κατὰ τὴν ὁποίαν ἐψάλετο ἡ ἀκολουθία ἦτο συγκινητικωτάτη, μὰ μελαγχολικὴ ἡσυχία ἀπλωνότανε στήν ἐκκλησίαν τὴν ὁποίαν οἱ στεναγμοὶ τῶν ἀτυχῶν οἰκείων καὶ ἡ θλίβερα ἀκολουθία τὴν ἔκαναν θλιβερωτέραν. Ἡ Ενωσις Μαγούλας κατέθηκε στεφάνον ἐκ φυσικῶν ἀνθέων, ἐκτὸς δ' αὐτῆς παρευρέθησαν καὶ αἱ ἐνώσεις ἐφεδρῶν Σπάρτης, Μυστρῆς, Ἀναβρυτῆς. Μετὰ τὸ πέρασ τοῦ μνημοσύνου ἐγένετο δεξιῶσις εἰς τὴν αἶθουσαν τῆς Ενώσεως.

Οἱ ξένοι περιηγηταὶ μὲς ἐπισκέπτονται ἀδιάκοπα. Μερικοὶ ἄγγλοι ἤρχισαν ἀνασκαφὰς εἰς τὸ παλαιὸν θέατρον καὶ τὸν ναὸν τῆς Χαλκιοῦκου Ἀθηθῆς.

Ἡ Λεωφόρος Ἀμαλίας καθὲς βράδυ εἶναι γιομάτη ἀπὸ νειῆς καὶ νέους.

Πρώτη φορά ἐπεχειρήθη νὰ φέρουν στὴ Σπάρτη Μαντολίνα γιὰ πούλημα καὶ μάλιστα εἴκοσι πού ἔφερε ὁ κ. Ι. Παπαγιαννόπουλος. Θὰ πούληθον ὅμως γιατί ὁ κόσμος ἀφ' ὅτου ἤρθαν οἱ ἀδελφοὶ Παναγιωτόπουλοι ἀπ' τὸ στρατὸ κατελήφθη ἀπὸ μουσικομανία καὶ εἰδικῶς ἀπὸ Μαντολινομανία.

Επὶ τῇ ἑκατονταετηρίδι τοῦ θανάτου τοῦ ἥρωος ποιητοῦ Βύρωνος τὰ σχολεῖα δὲν ἐλειτούργησαν.

Ο κ. Ηλίας Λιακάτος υἱὸς τοῦ συμπολίτου μας ἐργοστασιάρχου κ. Παν. Λιακάτου καὶ ἡ Δις Κλεοπάτρα Χ. Τροχάτου θυγάτηρ τοῦ ἐν Σικαγῶ τῆς Ἀμερικῆς τραπεζίτου κ. Χρήστου Τροχάτου, ἔδωσαν ἀμοιβαίαν ὑπόσχεσιν γάμου. Τοῦς μνηστεύσαντες συγχαίρομεν.

Ο ἀγαπητὸς νέος Βασ. Ν. Σαριγᾶνος ἔμπορος καὶ ἡ χαριτόδρυτος δεσποινὶς Πολυξένη Ροζάκη ἀντήλλαξαν δακτύλιον ἀρραβῶνος.

Ο ἀνθυπομοίραρχος κ. Βασίλειος Δαγκλάκης καὶ ἡ Δις Μαρία Κων. Χατζάκου ἡραβωνίσθησαν.

Μετατέθη εἰς τὴν Διοίκησιν χωροφυλακῆς Λακωνίας εἰς Σπάρτην ὁ ἐνταῦθα μοίραρχος κ. Μάκος Παπαδόπετρας, ἀντ' αὐτοῦ δὲ ἀφίκετο καὶ ἀνέλαβε τὴν διοίκησιν τῆς ὑποδιοικήσεως χωροφυλακῆς Γυθείου κ. Ἀθανάσιος Γκιώνης μοίραρχος.

Ἡ ἀριστοῦχος ἱατρός Δις Γαλάτια Β. Γραφειάδου θυγάτηρ τοῦ αἰμνήστου ἱατροῦ Β. Γραφειάδου, ἀνεχώρησεν εἰς Παρίσι πρὸς εὐρυτέρας σπουδὰς.

Εγένετο πρὸς τινος καὶ ἡ κλήρωσις τοῦ

Τὸ πανηγυρικὸν τεῦχος τοῦ «Θησαυροῦ» ἀποστέλλεται χροσόδετον εἰς τοὺς συνδρομητὰς μας, τοὺς ἀποστέλλοντάς τὴν συνδρομὴν των καὶ τοὺς ἐγγραφεμένους νέους τοιοῦτους ἐσωτερικοῦ καὶ ἐξωτερικοῦ.

Οἱ ἐν τῶν ἐπαρχιῶν ἐπιθυμοῦντες νὰ προμηθευθῶσιν ἑαυτοῖς πρὲς νὰ ἐμβάσωσιν ἀπ' εὐθείας ἡμῖν τὸ ἀντίτιμον ἐκ δραχμῶν 12,50 καὶ θὰ τὸ λάβωσι ἐπὶ ἀντάσει εἰς τὴν διεύθυνσιν των.

Επίσης καθιστῶμεν γνωστὸν τοὺς ἐπιθυμοῦντας ν' ἀποκτήσωσι ὁλόκληρον τὴν σειρὰν τοῦ «Θησαυροῦ» ὅτι δύναται ν' ἀποκτηθῶσιν εἰς τὰ γραφεῖα μας, τόσον διὰ τὰ 52 τεύχη, τοῦ παρελθόντος ἔτους, ὅσον καὶ δι' ὠρισμένους ἀριθμοὺς αὐτῶν.

τάπητος ἦν ἀνεμένομεν πάντες. Κατ' αὐτὴν περισταμένης ἐπιτροπῆς ἐξήχθη ἐκ τῆς κληρωτίδος ὁ ἀριθμὸς 4237 ὅστις καθὼς μαυθάνομεν ἀνήκει εἰς τὸν Στυλιανὸν Νικολαΐδην ἐκ Μικρᾶς Ἀσίας καὶ ἐν Θεσσαλονίκῃ ἐδρικομένον.

Ο κ. Μωρέττης μουσικοδιδάσκαλος ἐδῶρησεν εἰς τὸν ἐνταῦθα σύλλογον Κυριῶν καὶ δεσποινίδων «Χριστιανικὴ Ενωσις» δρ. 575.

Ο αὐτὸς Σύλλογος προέδρη εἰς διαφόρους φιλανθρωπικὰς πράξεις. Περιέβαλε πρὸ τινων ἐβδομάδων 13 ἀπόρους οἰκογενεῖας πασχούσας ἐξ ἀσθενειῶν.

Ἰπὲρ αὐτοῦ ἐγένετο καὶ ἐσπερὶς ἐν τῇ «Ἐμπορικῇ Λέσχῃ» ἐξ ἧς εἰσπραχθῆ οὐχὶ εὐκαταφρόνητον ποσόν.

Ἀπέθανε πρὸ ἐβδομάδος ὁ ἀγαπητὸς συμπολίτης μας Χρήστος Μ. Εσιρᾶκος μέλος τοῦ Δ. Συμβουλίου τοῦ ἐνταῦθα Ἀμπορικοῦ Συλλόγου καὶ τοῦ Κοινοτικοῦ Συμβουλίου.

Ὁμοίως ἀπέθανεν ὁ ἀγαπητὸς βιομήχανος Φώτιος Μεγυδάκος, ὅστις ἐτύγχανε μέλος τοῦ Δ. Συμβουλίου τοῦ ἐνταῦθα Ἐμπορικοῦ Συλλόγου.

Τ. Α.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Κον Α. Χατζηγιάννην, Βόλον. Αποστέλλομεν τεύχη 60, 61 τοῦ κ. Δομζι-
νάκη. Ζητήτε πάντοτε δι' ὅς λείπει ἀ-
πὸ τὴν σειράν τοῦ «Θησαυροῦ».

ΝΑΪΣ

Κον Δημητριάδην, Θεσσαλονίκην. Μὴ
ἀνησυχῆτε, ἐλπίζομεν θὰ εὐχάσῃ ἡ ἐξίτη-
τή, Αἱ συνήθεις καθυστερήσεις. Σᾶς εὐ-
χαριστοῦμεν.

Κον Δημοσθ. Χαλκιάν. Θεσσαλονίκη.
Τὸ χρυσόδετον ἀπεστάλη ἐπὶ συστάσει·
εὐχαριστοῦμεν.

Κον Σαρισιάδην «Βέρμιον» Βέρροια.
Σπεύδομεν ν' ἀποστέλλωμεν ὑμῖν ὅλα τὰ
τεύχη ἐκ δευτέρου καὶ τὸ χρυσόδετον.
Αγγοῦμεν τὸ χίτιον τῆς ἀνωμαλίας, πι-
θανότατα ἀπωλέσθησαν. Παρακαλοῦμεν εἰ
δοποιεῖτε μας πάντοτε.

Αναγνωστήριον Σερβίαν, Σέρβια. Τὰ
τεύχη 2, 3 καὶ 42 πρὸ πολλοῦ ἐξητηλή-
θησαν δυστυχῶς τὸ δπ' ἀριθμὸν 64 ἀπο-
στέλλωμεν διὰ τὰς ἀπωλείας εὐθηνετικῶ
ταχυδρομεῖον. Ἀν τούτοις παρακαλοῦμεν
ὑμᾶς εὐχαρίσῃτε ἀνωμαλίας τις εἰ-
δοποιεῖται μας ἐγκαίρως ἵν' ἀποστέλλω-
μεν ἐκ δευτέρου τ' ἀπωλεσθέντα.

Κον Δεκανέα Δορέντζον Διαποδλν, Κο-
μοτίνη. Εὐχαρίστως ἀποστέλλομεν τεύ-
χη τοῦ ζητήτε· εὐχαριστοῦμεν θερμότα-
τα διὰ φροντίδας σας ὑπὲρ περιοδικῶ
μας. Πάντοτε πρόθυμοι.

Κον Απόστ. Ματσούκην, Κιάτον. Α-
ποστέλλομεν τὰ τεύχη 42, 43 καὶ 60.

Κον Ἀδρον Λάμπαν, Καζακλάρ-Θεσ-
σαλίας· ἐλήφθη ἡ ἐπιστολή σας· ἀποστέλ-
λομεν αὐθημερόν· ἐπὶ συστάσει τὸ χρυσό-
δετον. Σᾶς εὐχαριστοῦμεν.

Κον ἀνθυπομειράρχον Πάνον Καρπί-
την. Πάτρα· ἐλάβομεν ἐπιστολήν σας
ἡ παραγγελία σας θὰ ἐκτελεσθῇ εὐχίστα-
θερμότατα σᾶς εὐχαριστοῦμεν διὰ τὰ
συγχαρητήρια.

Ὁ ἐξ Ἀργστολίου μαθητῆς, ὅστις μᾶς
γινώρξει τόσο ἀργὰ ἀπώλειαν τευχῶν·
παρακαλοῦμεν νὰ μᾶς γράψῃ σαφῶς, ἐ-
πὶ καθαροῦ χάρτου, χωρὶς μουντζούρες,
ποῖα τεύχη ἀπωλέσθησαν, τ' ὄνομα τοῦ
τὴν διεύθυνσίν του εὐαγγέλιον διὰ νὰ
δυνήθωμεν οὕτω νὰ συτηννοήθωμεν· ἐπι-
στολαὶ εἰς τοιαύτην κατάρασιν δὲν λαμ-
βάνονται δπ' ὅφιν. Ολίγην εὐπρέπειαν
παρακαλοῦμεν.

Κον Βασ. Σουλτον Καβάλλαν. Τεῦ-
χος πρωτοχρονίως ἀπεστάλη ἐπὶ συστά-
σει.

Κον Η. Α. Γραϊκον, Βόλον. Τὸ χρυ-
σόδετον ἀπεστάλη συστημένον.

Κον Βρασ. Τσίπουραν ὑπογόν, Σάκθη·
ἡ παραγγελία σας ἐκτελεσθῇ τὰ τεύχη
ἀπεστάλησαν ἐπὶ συστάσει.

Παρακαλοῦμεν διὰ πᾶσαν αἴτησιν ἡ
πληροφορίαν ἀποτείνετε εἰς τὴν διεύθυν-
σιν τοῦ «Θησαυροῦ». Σᾶς εὐχαριστοῦμεν.

ΠΡΟΤΥΠΟΝ ΝΟΜΙΚΟΝ ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΟΝ

ΔΙΟΝ. Ι. ΧΡΙΣΤΑΚΟΥ

Ὁδὸς Πειραιῶς 13 Ὀμόνοια
Ἡ ἀριωτέρα κατάρτισις.— Σύστημα εὐμεθοδώτατον

Καθημερινὴ διδασκαλία καὶ ἐξετάσις
Κύκλοι 3 μηνῶν διὰ διπλωματικὰς ἐξετάσεις
καὶ μηνιαῖοι τμηματικῶς.

ΑΡΙΣΤΑ ΒΟΗΘΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ

ΑΝΤΙ ΜΙΑΣ ΜΟΝΟΝ ΔΡΑΧΜΗΣ

Μὴν ἀμαλῆτε ν' ἀγοράζετε καθ' ἑβδομάδα τὸ τεύχος τοῦ
«Θησαυροῦ».

Πωλεῖται καθ' ὅλην τὴν ἑβδομίδα εἰς τὰ κιδσκια καὶ τὰ
δοπρακτορεῖα.

«Θησαυρός» εἶναι τὸ τελειότερον, τὸ τερπνότερον καὶ δι-
δακτικώτερον ἐγκυκλοπαιδικὸν περιοδικόν.

Εκδίδεται τακτικῶς καθὲς Κυριακὴν εἰς 70 σελίδας μὲ ὅλην
καὶ εἰκόνας τῆς καθημερινῆς ζωῆς τῆς Ἑλλάδος, καὶ πλείους
ἐγκυκλοπαιδικὰς πληροφορίας ἀπὸ τὴν ἱστορίαν, τὰς ἐπιστή-
μας, τὰς ἐφευρέσεις καὶ τὴν κίνησιν καθ' ὅλον τὸν κόσμον.

ἔχει ἀνταποκριτὰς καὶ ἀλληλογραφίας τακτικῶς καθ' ἑ-
βδομάδα ἀπὸ ὅλων τὰς πόλεις τῆς Ἑλλάδος μὲ ὅλην τὴν κοι-
νωνικὴν καὶ κοινοτικὴν κίνησιν.

ΣΥΝΕΡΓΑΤΑΙ ΟΙ ΕΠΙΦΑΝΕΣΤΕΡΟΙ ΤΩΝ ΛΟΓΟΓΡΑΦΩΝ ΜΑΣ

Ο «Θησαυρός» ἕνεκα τῆς ἐπιωφελοῦς καὶ τερπνῆς βλῆς
τοῦ συνιστᾶται ὑπὸ τῶν καθηγητῶν καὶ διδασκάλων εἰς τοὺς
μαθητὰς καὶ μαθητριάς.

Ο «Θησαυρός» παρακολουθεῖ τὴν στρατιωτικὴν ἐξέλιξιν
καὶ τὸ ἀγαπητὸν περιοδικόν τοῦ στρατοῦ, χιλιάδες ἀνδρῶν
ἀποστέλλονται εἰς τὸ Μέτωπον καὶ τὰ Νοσοκομεῖα προστρέ-
μενα ὑπὸ διαφόρων γενναιοδωρῶν πολιτῶν διὰ τὴν φυλαγμὴν
τοῦ στρατιώτου, εἰς ἀφισιρόμενα εἰς τὴν Ἀδελφὴν τοῦ Στρα-
τιώτου δι' ἧς ἀποστέλλονται εἰς τὴν εὐθείαν.

Ο «Θησαυρός» εἶναι τὸ ἀγαπητότερον περιοδικόν εἰς τὰς
οἰκας γενναίων παύσης τάξεως.

Ἡ ἀρτι-
Κ
Κύχλοι

ΑΡΙΣΤΑ

